Chương 41: Kết thúc ngày đầu tiên tấn công và bắt đầu ngày thứ hai

Sau đó thẩm phán quan áp giải tù binh đi, vừa mới đi, "thư ký cấp sáu" của Pavlov liền cầm một xấp tài liệu đi vào.

Pavlov vừa nhìn thấy ông lão, vẻ mặt liền buồn bực: "Chẳng phải tôi đã giao hết con dấu các thứ cho ông quản lý rồi sao? Việc này hoàn toàn đúng quy củ! Những việc này ông cứ làm đi, tôi còn nhiều việc phải làm, tôi muốn dồn hết tâm sức cho quân sự."

Vương Trung là một người mê quân sự, rất nhạy cảm với những từ ngữ đặc biệt, ví dụ như nghe thấy sinh khí bừng bừng, vạn vật sinh sôi nảy nở, sẽ liên tưởng đến những khung cảnh cụ thể, tự động thêm vào phông nền phía sau người nói.

Mà câu "tôi muốn dồn hết tâm sức cho quân sự" này tuy không nổi tiếng bằng câu trước, nhưng cũng khiến Vương Trung bất giác nhớ đến một người đàn ông đầu hói, hơn nữa còn bắt đầu lo lắng cho mái tóc của Pavlov.

Ông lão nhíu mày: "Tôi đến báo cáo tình hình thương vong cho anh, đây chẳng phải là chuyện quân sự sao?"

Vương Trung nhìn đồng hồ, lúc này còn chưa đến ngày thứ hai, bèn nói: "Thương vong đã thống kê xong nhanh vậy sao? Đưa đây tôi xem."

Hắn đưa tay nhận lấy tập tài liệu vốn muốn đưa cho Pavlov.

Trên đó là con số thương vong chi tiết của ngày hôm nay, được phân loại rõ ràng theo từng đơn vị.

Vương Trung lật xem một chút, kinh ngạc nói: "Sao thương vong của hậu cần lại nhiều hơn cả quân chủ lực?"

Ông lão lập tức đáp: "Bởi vì rất nhiều người bên hậu cần chưa từng được huấn luyện tránh pháo, lúc pháo kích đến liền nằm rạp xuống đất, kết quả bị chấn thương mà chết rất nhiều.

"Hôm nay, bệnh viện dã chiến của Sư đoàn tiếp nhận rất nhiều thương binh bị vỡ nội tạng, nôn ra máu, đồng thời báo cáo là bệnh viện thiếu phương tiện cứu chữa, chỉ có thể tiến hành sơ cứu rồi chuyển lên tuyến sau."

Vương Trung: "Bây giờ là ban đêm rồi mà? Dùng tàu hỏa để chuyển đi."

Ông lão: "Đến giờ vẫn chưa có chuyến tàu nào đến ga, phỏng đoán là đường sắt đã bị cắt đứt rồi."

Ông lão nói xong, Pavlov chỉ vào điện thoại: "Đường dây liên lạc với Tập đoàn quân cũng đã bị cắt đứt, phỏng chừng đường sắt cũng bị lực lượng

trà trộn của địch phá hoại rồi."

Vương Trung hỏi xong chuyện thương vong của hậu cần, tiếp tục lật xem thương vong của các đơn vị khác, xem xong thì đưa cho Popov: "Thương vong của các đơn vị chiến đấu nhìn chung không nhiều, thương vong lớn nhất lại đến từ đơn vị Brandenburg đánh lén trận địa Tiểu đoàn 3 của Trung đoàn Beshenkovichskaya."

Popov vừa lật xem danh sách thương vong, vừa đáp: "Dù sao thì Brandenburg cũng là biệt đội, trình độ huấn luyện tốt hơn hẳn so với quân Prosen bình thường, lại còn đánh úp bất ngờ, Tiểu đoàn 3 đã thể hiện rất tốt. Với tình hình đêm nay, có thể đề nghị tặng huân chương cho họ."

Vương Trung: "Huân chương thì có tác dụng gì, thông báo cho hậu cần, sáng mai tăng khẩu phần ăn cho Tiểu đoàn 3."

Nói xong, hắn nói với Popov: "Làm vậy mới có tác dụng, sĩ khí chắc chắn sẽ tăng cao."

Vasili: "Chi bằng Ngài đích thân đến trận địa của họ, động viên họ vài câu. Nếu Ngài không muốn viết diễn văn, thì cứ nói một câu gì đó dễ nhớ một chút, ví dụ như 'Bụi bay mù mịt theo tiếng vó ngựa' chẳng hạn."

Câu "Bụi bay mù mịt theo tiếng vó ngựa" trong tiếng Ant nghe có vẻ giống như câu "Tro bay phân tán, phân bón hóa đen" trong tiếng phổ thông.

Vương Trung nhìn về phía Vasili: "Nếu ngày mai tôi thật sự nói một câu dễ nhớ như vậy, mà sĩ khí của họ không hề thay đổi thì sao?"

Vasili: "Tôi chỉ là ví dụ thôi. Nếu Ngài đã muốn như vậy, vậy tôi đi dọn phân."

Vương Trung: "Tốt lắm, cậu đã là một sĩ quan tham mưu dám làm dám chịu rồi đấy."

Pavlov: "Diễn thuyết không phải là cách hay, bây giờ mà diễn thuyết, đợi đến lúc tình hình căng thẳng sẽ không còn tác dụng nữa. Hiện tại cứ tăng khẩu phần ăn cho họ đã. Đợi đến lúc tình hình nguy cấp hơn thì phát Vodka. Cách cuối cùng mới là để tướng quân diễn thuyết."

Lúc này, Popov cũng đã xem xong danh sách thương vong, chuyển cho Pavlov.

Pavlov vừa mở ra xem, liền thốt lên: "Sao thương vong ở mặt trận chính diện lại ít như vậy? Ngay cả đơn vị đóng giữ cầu cũng không tổn thất là bao! Xem ra công sự của chúng ta cũng có chút hiệu quả.

"Đường biên giới của chúng ta và Agasukov đều có rất nhiều pháo đài kiên cố, sao lại không phát huy tác dụng gì vậy? Đặc biệt là các pháo đài ở khu vực giữa chiến tuyến, còn có sông Bug làm lá chắn nữa."

Vương Trung: "Đừng nhắc đến chuyện này nữa, đợi sau khi chúng ta đánh chiếm lại được biên giới, sẽ có thời gian điều tra xem bọn chúng đã công

phá tuyến phòng thủ kiên cố như thế nào."

"Nói cũng phải." Pavlov nói xong, ngáp một cái dài: "Không được rồi, tôi phải đi ngủ một lát. Đề nghị anh cũng đi ngủ đi, để Popov - người có thời gian ngủ nhiều nhất trong chúng ta - trực ca."

Popov gật đầu: "Vừa hay buổi chiều tôi uống khá nhiều trà, bây giờ đang tỉnh táo, muốn ngủ cũng không ngủ được. Hai người cứ đi nghỉ ngơi đi."

Cuối cùng, Vương Trung nhìn ra chiến trường tối đen như mực, xác nhận không có bóng dáng kẻ địch nào, lúc này mới nói với Nelly: "Tôi muốn đi ngủ. Ban đêm địch có thể sẽ pháo kích, cho nên tôi sẽ không ngủ ở ký túc xá, cô chuẩn bị giường dã chiến ở phòng nghỉ bên cạnh cho tôi."

Nelly: "Ngài có cần lau người không?"

Vương Trung lắc đầu: "Không cần, hôm nay tôi không đổ mồ hôi."

Tuy rằng hiện tại ngay cả mưa thu cũng chưa đổ xuống, nhưng nhiệt độ trên chiến trường đã rất thấp, ban đêm ngủ phải đắp chăn.

Thực ra Vương Trung không quen với nhiệt độ này, đối với người sống ở phía nam sông Trường Giang như hắn mà nói, nhiệt độ này chẳng khác nào mùa đông.

Mà đối với người Ant mà nói, lúc này còn chưa đến cuối thu, nghĩ thôi đã thấy lạnh rồi.

Nelly lại hỏi: "Có cần thông báo cho cô chủ quay về không?"

"Cô chủ" ở đây chính là Lyudmila.

Vương Trung: "Cô ấy có vị trí của cô ấy, phải bám trụ."

Lúc này, Vương Trung bỗng nhiên nghe thấy tiếng động cơ trầm thấp trên bầu trời.

Hắn lại nhìn ra bên ngoài – thật ra là chuyển góc nhìn – sau đó liền nhìn thấy sáu chiếc máy bay hai tầng bay theo đội hình từ phía quân địch đến.

Tu sĩ Peter không báo cáo, phỏng chừng là đã nhận ra tiếng động cơ của loại máy bay hai tầng này, biết là máy bay của mình.

Những chiếc máy bay hai tầng này không mang bom, hiển nhiên là đã hoàn thành nhiệm vụ oanh tạc.

Vương Trung hỏi Pavlov: "Phi đội oanh tạc cơ đêm của chúng ta đóng quân ở đâu? Hành trình bay của bọn họ chắc là không cách xa tiền tuyến lắm đâu nhỉ? Càng gần thì càng mang ít nhiên liệu, máy bay sẽ nhẹ hơn."

Pavlov nhíu mày: "Chẳng phải máy bay đều phải đổ đầy bình xăng khi xuất phát sao?"

Vương Trung "Ồ" lên một tiếng, lúc này hắn mới nhớ ra hiện thực không phải trò chơi, trên thực tế, để đối phó với những tình huống phức tạp trên

không, thông thường máy bay đều phải đổ đầy xăng khi xuất phát.

Không giống như trong trò chơi, máy bay chỉ mang theo lượng xăng đủ bay trong 10 phút, sau đó treo thêm một thùng xăng phụ hơn 1000 lít. Cất cánh bay đến chiến trường thì ném thùng xăng phụ đi, tôi chính là kẻ linh hoạt nhất trên đời, trong vòng 10 phút, trước khi lượng xăng trong máy bay cháy hết, hoặc là kẻ địch chết hết, hoặc là tôi chết.

Nghĩ kỹ lại, trong trò chơi, xe tăng cũng chỉ mang theo 20 viên đạn pháo, còn trong thực tế, lính tăng hận không thể nhét đầy xe tăng toàn đạn pháo, bởi vì khi giao tranh ác liệt, đạn dược thường xuyên trong tình trạng thiếu hụt.

Tiếng động cơ khuất dần, Vương Trung nói: "Vậy tôi đi nghỉ đây."

Pavlov: "Được, tôi cũng đi nghỉ đây."

"Trước khi đi nghỉ, anh ký vào báo cáo thương vong đã." Thư ký cấp sáu bỗng nhiên lên tiếng: "Đúng rồi, trà ở Sư bộ ngon đấy, ai pha vậy?"

Nelly giơ bàn tay nhỏ nhắn lên: "Tôi ạ."

"Ồ, thì ra là cô hầu gái nhỏ của tướng quân, vậy cô có thể pha cho chúng tôi một ấm trà không? Phòng làm việc của chúng tôi ở ngay hầm trú ẩn bên cạnh."

Quân địch đã bắt đầu tấn công, những cơ quan trọng yếu của Sư đoàn đương nhiên cũng phải chuyển xuống hầm trú ẩn để làm việc, nếu không mà bị trúng pháo một phát thì toàn bộ Sư đoàn sẽ rơi vào rối loạn.

Nelly: "Chỉ là pha trà thôi mà, không thành vấn đề."

Vương Trung bỗng nhiên cười nói: "Hôm nay Nelly ở trong hầm trú ẩn của Sư bộ xem náo nhiệt xem rất vui vẻ, nhưng bắt đầu từ ngày mai, sẽ phải chuyển sang công việc nhàm chán là chuyên tâm pha trà rồi."

Nelly: "Tôi không có xem náo nhiệt. Chỉ là tôi tò mò muốn biết xem quân địch trông như thế nào thôi.

"Lúc trước, khi phá vòng vây là ban đêm, tôi lại ngồi phía sau xe tăng, cả đoạn đường đều phải rụt cổ lại, không nhìn rõ được hình dáng của quân địch khi còn sống, cho nên tôi mới tò mò."

Lúc phá vòng vây, Nelly ngồi trên nắp động cơ của chiếc xe tăng số hiệu 422 của Vương Trung, cả đoạn đường đều rụt cổ, nấp sau tháp pháo.

Lúc đó trông Nelly chắc hẳn rất đáng yêu, đáng tiếc là lúc phá vòng vây, Vương Trung chỉ lo tập trung dùng súng máy trên nóc xe tăng bắn quân địch, không chú ý đến dáng vẻ của Nelly.

Lúc này, Pavlov ký xong tên, đưa tập tài liệu lại cho ông lão, nói: "Ông cũng đi nghỉ ngơi một lát đi."

Ông lão cười nói: "Cậu không biết sao? Những lão già như tôi một ngày có thể ngủ được ba bốn tiếng đã là tốt lắm rồi. Đợi đến khi cậu già đi, cậu cũng sẽ hoài niệm cái thời còn có thể ngủ được một giấc dài đấy."

Nói xong, ông lão cầm ấm trà của Nelly lên, bưng ấm trà đi mất.

Nelly: "Ấm trà của tôi bị ông ấy lấy đi rồi, đó là ấm trà tôi mang từ trang viên Rokossovsky ở Yekaterinburg đến đấy."

Vương Trung: "Không sao, ngày mai bảo ông ấy trả lại là được."

Nói xong, hắn ngáp một cái thật dài.

————

Sáng sớm hôm sau, 21 tháng 9, Vương Trung bị tiếng pháo đánh thức từ sớm.

Hắn lập tức lăn xuống đất, nằm sấp xuống theo tư thế phòng pháo, miệng lẩm bẩm: "Sớm vậy?"

Với tính cách cứng nhắc của quân Prosen, phỏng chừng sau này ngày nào cũng sẽ bắn pháo vào lúc sáng sớm như vậy.

Vương Trung nằm sấp một lúc, mới sực nhớ ra hôm qua mình ngủ ở phòng nghỉ trong hầm trú ẩn của Sư bộ, không sợ bị pháo kích.

Hoặc có thể nói, nếu như pháo kích mà bắn đến tận phòng nghỉ trong hầm trú ẩn, thì cho dù hắn có làm gì cũng vô dụng, chi bằng cầu nguyện cho bê tông chắc chắn một chút.

Vương Trung bò dậy, mặc quần áo.

Tối hôm qua, trước khi đi ngủ, để phòng trường hợp khẩn cấp có thể nhanh chóng thức dậy, hắn mặc nguyên quần dài đi ngủ, cho nên lúc này rất nhanh đã mặc xong quần áo.

Lúc này, Nelly mới đẩy cửa đi vào.

Nhìn dáng vẻ của Nelly, có vẻ như cô cũng vừa mới bị đánh thức bởi tiếng pháo, chưa kịp phản ứng, đã nằm sấp xuống đất.

Vương Trung: "Pha trà cho tôi đi, tôi đến Sư bộ."

Nói xong, hắn đẩy Nelly ra, men theo hành lang đi thẳng đến hầm trú ẩn của Sư bộ.

Bên trong hầm trú ẩn, các tham mưu trực ca đêm và Popov đều đang quan sát tình hình bên ngoài qua cửa quan sát.

Vương Trung bước ba bước đến cửa quan sát, vừa cầm ống nhòm lên vừa hỏi: "Tình hình thế nào rồi?"

"Chỉ là pháo kích thôi, chưa thấy tập kết binh lực. Có cần pháo kích phản công không?"

Vương Trung nhíu mày: "Chẳng lẽ bọn chúng còn muốn tập kết đội hình tấn công ở vị trí cũ của ngày hôm qua sao? Hôm qua đã chịu thiệt rồi còn gì."

Popov: "Phản công một chút cũng không thừa, hai giờ sáng nay, đoàn tàu chở nhu yếu phẩm đã đến, bổ sung cho chúng ta rất nhiều đạn pháo, người phụ trách sắp xếp đoàn tàu là một người rất có kinh nghiệm, biết rõ ngày đầu tiên phòng thủ cần phải bổ sung những loại đạn dược nào."

Vương Trung bất giác nhớ đến khuôn mặt to tròn như chiếc chảo của Trung tướng Chekhov. Ở thời đại mà Vương Trung sống trước khi xuyên không, chảo thường là loại không dính.

Vị trung tướng này quả nhiên rất lợi hại, không bao giờ để xảy ra sai sót, làm việc đâu ra đấy, không để xảy ra sơ suất.

Tương lai nhất định phải viết một cuốn tự truyện về Trung tướng Chekhov, sau đó dựng thành phim, đặt tên là "Pháo binh, Con dấu và Chiếc chảo không dính".

Nếu Trung tướng "Chiếc chảo không dính" đã đặc biệt gửi đạn pháo đến, vậy thì đương nhiên phải để quân Prosen "vui vẻ" một chút rồi.

Vương Trung: "Báo cho Trung đoàn Pháo binh, sử dụng tọa độ bắn y hệt như hôm qua, khai hỏa."

(Hết chương)

Ba tháng tổng kết

Nói thật, thật không ngờ quyển sách này lại có thành tích như vậy.

Bởi vì quyển sách này định vị ngay từ đầu chính là "Kịch bản quốc lộ chiến tranh", cho nên tổng thể càng thêm thiên về thể nghiệm cá nhân của Vương Trung.

Cho nên tôi vô cùng xa xỉ lãng phí bút lực viết Vương Trung ngủ trên xe tải cướp được, viết cảnh sáng dậy nhìn thấy đồng hoang.

Từ khi bắt đầu viết, tôi đã cho rằng quyển sách này có hai điểm bán, một cái là năng lực cảm tình của tôi, một cái khác chính là bầu không khí chiến trường này, hoặc là dùng cách nói hoa mỹ hơn một chút gọi là "cảm xúc chiến trường".

Lúc tôi nói ý tưởng này cho biên tập viên, biên tập viên nói: "Vậy anh chuẩn bị tinh thần thất bại đi là vừa."

Tôi thì không cảm thấy sẽ thất bại, nhưng lúc đó tôi cho rằng cũng chỉ có hai vạn phiếu.

Không ngờ còn chưa lên kệ đã bùng nổ rồi.

Hiện tại đã ba vạn phiếu rồi. Đây chính là mục tiêu cao nhất mà tôi đặt ra cho quyển sách này ngay từ đầu. Kết quả lập tức đạt được.

Thật sự không có chuẩn bị gì, ngay cả hình minh họa của nữ chính cũng chưa đặt vẽ.

Đúng là đã thử dùng AI để chạy, nhưng AI tôi tự luyện chỉ giỏi về vẽ thiếu nữ Cyberpunk. Sau đó tôi muốn dùng AI để luyện, bộ phận bản quyền nhắc nhở tôi, dùng AI sẽ có rủi ro bản quyền, vẫn nên đặt vẽ thì hơn.

Vì thế tôi hỏi một vòng, kết quả họa sĩ rảnh sớm nhất cũng phải tháng tư năm sau mới có lịch.

Đúng vậy, tháng tư sang năm. Tôi nói tôi có thể chen lịch được không? Anh ta nói đây đã là nể mặt mối quan hệ cá nhân của chúng ta mới chen lịch đấy, trước tháng tư tôi kín lịch vẽ bản thảo thương mại rồi, vẽ xong bản thảo thương mại sẽ vẽ cho anh đầu tiên.

Tôi nghĩ ngợi, với tiến độ ra chương như vũ bão của quyển sách này, tháng ba năm sau là kết thúc rồi.

Trong suốt ba tháng, tôi viết 39 vạn 4000 chữ.

Lúc đầu tháng, tôi định thêm quy tắc ra chương, ý nghĩ lúc đó là, mỗi ngày tôi tăng hai chương, một tháng thêm 60 chương, kiểu gì cũng xong.

Trên thực tế, mọi người nhìn tháng này vừa mới bắt đầu, hai ba ngày tôi mới thêm một chương vé tháng, còn rảnh rỗi thêm chương cho minh chủ. Nhìn thế nào cũng không giống kiểu sẽ nợ chương, thoải mái lắm.

Kết quả bây giờ tôi không biết chuyện gì đang xảy ra, ở đâu ra nhiều độc giả như vậy, nhiều vé tháng như vậy.

Đặc biệt là ngày 31, thật là khủng khiếp, mấy tiếng cuối cùng của buổi tối, refresh một cái thấy mấy trăm phiếu, số lượng chương nợ tăng lên chóng mặt.

Cho đến bây giờ, đã nợ 32 chương rồi.

Chỉ có thể bổ sung vào tháng tư. Bởi vì tháng tư phải bổ sung chương, cho nên tháng tư không đặt mục tiêu thêm chương bằng vé tháng nữa.

Bởi vì tháng tư phải bù chương nợ, cho nên tháng tư không đặt mục tiêu thêm chương bằng vé tháng nữa.

Bởi vì tháng tư phải bù chương nợ, cho nên tháng tư không đặt mục tiêu thêm chương bằng vé tháng nữa.

Chuyện quan trọng phải nói ba lần.

Nhưng thêm chương cho minh chủ vẫn sẽ có, đây không phải nói minh chủ 1000 đồng chỉ đáng giá một chương, thêm chương cho minh chủ chủ yếu để thể hiện thái độ, tôi dùng phương thức thêm chương, thể hiện quyết tâm viết thật tốt lần này với minh chủ.

Năm 2008, tôi gia nhập giới sáng tác văn học mạng, vẫn luôn dùng tâm thế chơi game để viết truyện. Đối với tôi mà nói, viết tiểu thuyết là một

loại giải trí —— thật sự, chỉ cần bản thân tôi viết vui vẻ, tác phẩm viết ra sẽ rất tuyệt vời.

A, nói rất tuyệt vời thì hơi quá rồi, vậy chúng ta đổi cách nói khác nhé: Đối với người đồng cảm được với tác phẩm của tôi mà nói, rất tuyệt vời.

Lúc tôi viết không vui vẻ, tác phẩm viết ra sẽ chẳng ra gì.

Vì thế tôi đã hình thành thói quen sáng tác lấy việc bản thân vui vẻ làm mục tiêu hàng đầu. Kết quả là không ít tác phẩm bị bỏ dở.

Nói đi cũng phải nói lại, lăn lộn trong giới văn học mạng nhiều năm như vậy, vẫn thi thoảng có tác phẩm nổi tiếng, vậy cũng đủ để chứng minh nhiều chuyện rồi.

Nhưng dù sao con người cũng phải ổn định, hơn nữa tôi đã 37 tuổi rồi, cũng nên thử viết một vài tác phẩm mà hai ba mươi năm sau vẫn còn người nhớ đến.

Hi vọng quyển sách này có thể trở thành một tác phẩm như vậy.

Cuối cùng chính là, ngày mùng một tháng tư tôi phải đi tảo mộ. Ngoài việc đi tảo mộ ông bà nội, tôi còn phải cùng bố tôi đến Liệt sĩ viên ở Quảng Tây tảo mộ, từ chỗ chúng tôi đến Quảng Tây rất nhanh.

Sáng ngày hai tháng tư sẽ quay lại, buổi chiều hoặc tối sẽ cập nhật.

Trong khoảng thời gian này, tôi sẽ giới thiệu cho mọi người một chút về các tác phẩm trước đây của mình.

Sẽ không giới thiệu những tác phẩm không tìm thấy trên Qidian, cũng không giới thiệu những tác phẩm chưa viết xong.

Tôi muốn đề cử "Cẩm nang du hành vũ trụ", đây là tác phẩm do tôi viết, hơn nữa là tác phẩm tôi tương đối hài lòng, quan trọng nhất là đã hoàn thành. Đừng thấy nó chỉ có sáu mươi mấy vạn chữ, nhưng nó thật sự đã hoàn thành rồi, tất cả các tình tiết đều được giải quyết ổn thỏa, kết thúc một cách hoàn mỹ.

Câu chuyện lấy bối cảnh tương tự Liên Xô, chủ đề là chủ nghĩa vị lai, ngay từ đầu tôi đã muốn viết một câu chuyện lãng mạn về chủ nghĩa vị lai.

Cảm hứng sáng tác ban đầu chính là một bộ tranh cổ động về chủ nghĩa vị lai. Tấm hình minh họa bên dưới có thể bao quát phần lớn cảm nhận khi đọc "Cẩm nang du hành vũ trụ".

Nhưng "Cẩm nang du hành vũ trụ" khá kén người đọc, phần mở đầu viết không được hấp dẫn lắm, mọi người có thể thử đọc đến chương 10, nếu như đọc đến chương 10 mà vẫn muốn đọc tiếp, vậy tôi tin chắc bạn sẽ có được trải nghiệm đọc rất thú vị.

Ngoài ra, phần bình luận của quyển sách này đã từ bỏ quản lý, cho nên mọi người sẽ thấy rất nhiều bài đăng linh tinh, đừng để ý đến chúng, cứ đọc là được.

Dù sao cũng chỉ là mười chương công khai, đọc cũng không thiệt thòi gì.

Phần lời nói đầu không thể đặt quảng cáo tác phẩm khác, cho nên tôi đặt ở mục liên quan đến tác phẩm. Mọi người nhấp vào mục lục, kéo lên trên cùng là thấy.

Vậy thì, hẹn gặp lại mọi người vào tối ngày 2 tháng 4.

Chương 42: Người bạn cũ lại bị chơi xỏ

Thời gian lùi lại một chút, một tiếng trước bình minh.

Sở chỉ huy của Sư đoàn Ampla, Quân đoàn Kỵ sĩ Asgard, quân Prosen, Kruger - người quen cũ của Rokossovsky, quyền Sư đoàn trưởng Sư đoàn Ampla - đang nói chuyện.

À không, bởi vì trong chiến dịch tấn công sau khi vượt sông Olaci đã thể hiện rất xuất sắc, Sư đoàn trưởng Kruger đã chính thức trở thành "Sư trưởng", quân hàm cũng được nâng lên thành Thiếu tướng - phù hợp với chức vụ Sư đoàn trưởng, ngang hàng với "Tướng quân Bạch mã" Rokossovsky.

Lúc này, Kruger đang thao thao bất tuyệt trước các Tham mưu vừa được điều đến Sư đoàn Ampla: "Tôi rất hiểu rõ vị Tướng quân Bạch mã kia, đặc biệt là hiểu rõ. Tên đó rất mưu mẹo, toàn giở mấy trò tiểu xảo! Nhưng chỉ cần sơ suất một chút thôi là sẽ bị hắn ta chơi xỏ ngay!

"Hôm qua, hắn ta cho oanh tạc khu vực tập kết quân của chúng ta, khiến cho quân chủ lực của chúng ta đang tập kết đội hình bị đánh cho tan tác, khiến cho cuộc tấn công bị trì hoãn mất hai tiếng đồng hồ!

"Tôi cho rằng, hôm nay hắn ta vẫn sẽ giở trò cũ. Nhưng mà, vị trí oanh tạc sẽ có thay đổi một chút! Hắn ta sẽ đánh cược rằng chúng ta sẽ tập kết quân ở phía sau xa hơn một chút, phải trả một chút giá nhỏ nhoi mới có thể tránh được đợt pháo kích."

Sở dĩ quân đội phải tập kết đội hình khi sắp giao tranh với quân địch, là bởi vì sau khi đã triển khai đội hình tấn công, việc duy trì đội hình sẽ rất khó khăn.

Lý do đội hình hành quân được gọi là đội hình hành quân, là bởi vì đội hình này dễ quản lý.

Còn đội hình tấn công thì rất khó quản lý, nếu di chuyển trong phạm vi 3km thì còn đỡ, nếu di chuyển một khoảng cách xa hơn sẽ phát sinh rất nhiều vấn đề.

Kruger nhìn khu vực tập kết quân mà mình đã khoanh trên bản đồ, vẻ mặt đầy tự tin: "Cho nên, chúng ta sẽ làm ngược lại, vẫn tập kết quân ở vị trí ngày hôm qua, như vậy, pháo kích sẽ rơi xuống phía sau chúng ta, chúng

ta có thể phát động tấn công đúng giờ!"

Lúc này, Tham mưu trưởng vừa mới được điều đến lên tiếng: "Nhưng mà, tôi đã xem nhật ký chiến đấu của Sư đoàn ta và Tướng quân Rokossovsky, Tướng quân Rokossovsky mỗi đêm đều pháo kích vào đúng một vị trí, hoàn toàn không thay đổi. Ngay cả khi quân ta đã rời xa khu vực đó để đóng trại, ông ta vẫn cho ném bom vào khu vực đó.

"Liệu lần này ông ta có tiếp tục ném bom vào vị trí cũ không?"

Kruger nhíu mày: "Không thể nào! Tôi có bằng chứng xác thực! Tối hôm qua, sở chỉ huy của Quân đoàn trưởng Gilles đã bị oanh tạc, nhưng mà đạn pháo lại bắn lệch, cuối cùng chỉ oanh tạc trúng doanh trại của Tiểu đoàn Cảnh vệ thuộc Quân đoàn đang ăn cơm!

"Rõ ràng là Rokossovsky đã nhận được tình báo của quân ta, có thể là do để lộ bản đồ quân sự. Nhưng mà, mọi người thử nghĩ xem, bản đồ của quân ta sao có thể sai được? Đó là bản đồ của quân ta! Vị trí của Sở chỉ huy chắc chắn được đánh dấu rất rõ ràng, không thể sai dù chỉ một tọa độ!

"Chắc chắn là Rokossovsky đang giở trò, cho nên pháo mới bắn lệch! Hôm nay, hắn ta nhất định sẽ tiếp tục giở trò!"

Vị Tham mưu trưởng mới đến suy nghĩ vài giây, sau đó gật đầu: "Rất có lý!"

Kruger: "Vậy quyết định như vậy đi, chúng ta hãy cùng nhau chờ xem trò hề của Rokossovsky!"

————

Một tiếng sau, Tham mưu pháo binh hớt hải chạy vào báo cáo: "Báo cáo, quân địch bắt đầu pháo kích khu vực tập kết quân của chúng ta!"

Kruger cười ha hả: "Bắn vào đâu? Có phải bắn vào phía sau không?"

Tham mưu: "Báo cáo... bắn vào... vị trí quân ta đang tập kết."

Sắc mặt Kruger thay đổi, sải bước đi ra khỏi xe chỉ huy bọc thép của Sư đoàn - hiện tại, khi đối mặt với "Tướng quân Bạch mã", quân Prosen không dám ở trong nhà, đều ở ngoài thao trường, sống trong xe chỉ huy bọc thép. Nhìn đạn pháo không ngừng rơi xuống cách mình chưa đến hai km, Kruger suýt nữa không đứng vững, cũng may tham mưu trưởng mới tới đỡ lấy hắn.

Hắn phát ra tiếng gào thét với khu oanh tạc: "Quân đội tôi vừa bổ sung đó!"

Dưới trọng pháo chúng sinh bình đẳng, lão binh hay tân binh đều như nhau, đạn pháo chỉ cần rơi vào gần đó, đáng chết liền phải chết.

Lúc này, tham mưu thông tin từ trong xe thông tin đi ra, chào Kruger: "Thiếu tướng, tôi vừa nhận được điện báo của sư đoàn cận vệ hoàng đế dự định phát động tiến công ở bên cánh phải chúng ta, họ cũng bị pháo kích, nhưng vì đã rút địa điểm tập kết về phía sau một km, nên tổn thất không

lớn, chỉ có vài quả đạn pháo rơi vào đội hình đang triển khai."

Tham mưu trưởng mới nhìn về phía Kruger, rất sáng suốt không mở miệng.

Kruger thở dài: "Nói với sư đoàn cận vệ hoàng đế, sư đoàn của tôi không thể phát động tấn công đúng giờ, xin họ cũng kéo dài thời gian tấn công, nếu không có khả năng bị địch đánh úp."

Tham mưu chào, sau đó chạy về phía xe thông tin.

————

Sáng ngày 21 tháng 9, 8 giờ 0 phút, Shostka, sở chỉ huy sư đoàn cận vệ cơ giới số 1.

Vương Trung nhìn ra bên ngoài, lại nhìn đồng hồ: "Cho dù sáng nay chúng ta đánh trúng, cũng nên tấn công rồi chứ?"

Pavlov: "Biết đâu cậu lại đánh chết sư trưởng của người ta, nên mới rối loạn chỉ huy."

Vương Trung lắc đầu: "Không thể nào. Chỉ huy của Prosen thích ra tiền tuyến xem tình hình, ở Cao điểm Peniye, gã chỉ huy cụm tác chiến đó và tôi cứ nhìn chằm chằm vào nhau, tôi nằm trên tháp nước, hắn đứng trên cao điểm, giữa chúng tôi là Kazaria than khóc.

"Lúc đó tôi không có T34, nếu có tôi đã xông lên đánh hắn rồi.

"Mà hôm qua, cậu đoán xem, tôi nhìn thấy một doanh trưởng!"

Nói xong Vương Trung phát hiện mình lỡ lời, vội vàng chữa cháy: "Ý tôi là, tôi nhìn thấy một chiếc xe tăng có vẻ là xe tăng chỉ huy cấp doanh, sau đó tôi gọi trọng pháo dập."

Thực ra Vương Trung đã phát hiện khuyết điểm của bản thân, chỉ có thể phát sáng phạm vi mắt thường nhìn thấy. Hiện tại Vương Trung chỉ huy một sư, chiến tuyến phía trước rộng như vậy, Vương Trung ở trong sở chỉ huy sư đoàn chỉ có thể phát sáng được một góc nhỏ.

Để lợi dụng hack này hiệu quả, phải coi xe tăng số 422 là xe tăng duyệt binh, Vương Trung ngồi lên chẳng cần làm gì, cứ thế tuần tra dọc theo trận địa, phát sáng một tên chỉ huy địch, là cho nổ chết một tên.

Đương nhiên làm như vậy có một nhược điểm, pháo thủ số 422 là huấn luyện viên xe tăng, nên bắn chuẩn hơn những người khác, tính nết khẩu pháo đó anh ta cũng nắm rõ, đổi sang khẩu khác chưa chắc đã bắn được chuẩn như vậy.

Nhược điểm này cũng dễ giải quyết, dù sao Olga đã đặt hàng hai mươi mấy chiếc xe tăng duyệt binh với danh nghĩa hoàng gia, đều ở trong tay Vương Trung, đổi xe khác lái là được.

Nhưng mà Vương Trung rời khỏi sở chỉ huy đi lái xe tăng nhỏ, Pavlov sẽ càu nhàu.

Lúc ấy anh ta khuyên Vương Trung: "Hiện tại chiến tuyến vẫn vững chắc, cậu không cần phải chạy khắp nơi. Cậu ngồi yên ở sở chỉ huy là có tác dụng nhất. Đợi đến lúc phòng tuyến lủng lỗ chỗ, cậu cứ chờ chạy đầy đường làm đội trưởng cứu hỏa đi."

Phải nói rằng lời của Pavlov rất logic, cũng rất hợp lý.

Hơn nữa, quân đội Prosen tổ chức rất chặt chẽ, ở Loktev, kẻ địch chính diện bị tiêu diệt sư trưởng cũng chỉ hỗn loạn trong một tiếng, sau đó còn phát động một đợt tấn công dữ dội bằng bộ binh, suýt chút nữa là chọc thủng "bức tường thép" của Vương Trung.

Nghĩ đến việc tiêu diệt doanh trưởng của địch, cũng sẽ không có hiệu quả ngay lập tức.

Hôm qua Vương Trung oanh tạc chết doanh trưởng đó, đội hình tấn công của đối phương căn bản không hề dừng lại.

Xem ra đối với người Prosen, cấp bậc doanh trưởng chưa đủ, phải tiêu diệt sư trưởng mới khiến bọn họ dừng tấn công được hơn một tiếng.

Nhưng sư trưởng của địch thì sao?

Sư trưởng của quân địch ở Loktev cách tiền tuyến chưa đến bốn km, Vương Trung lái xe tăng nhỏ xông lên là tìm thấy ngay!

Chiến tranh càng kéo dài, sư trưởng của địch cách tiền tuyến càng xa.

Chẳng lẽ là sợ bị Vương Trung cho nổ tung?

Vương Trung nghĩ mãi cũng không ra, bản thân đã cho nổ chết được mấy sư trưởng đâu.

Vương Trung đang suy nghĩ miên man thì, người tham mưu mới phụ trách vận hành kính quan sát pháo binh hỏi Vasili: "Nhạc sĩ, tại sao trên kính quan sát pháo binh lại giăng một tấm lưới?"

Vasili đắc ý nói: "Không biết à? Trường quân đội không dạy à? Bởi vì đây là phát minh của tướng quân Rokossovsky! Dùng lưới che lại, bởi vì nguyên lý tạo ảnh của kính quan sát, chúng ta không nhìn thấy lưới, nhưng có thể nhìn thấy địch - vì vị trí lưới tạo ảnh không nằm trên kính!"

Tham mưu: "Nguyên lý thì tôi hiểu, nhưng mà nó có ý nghĩa gì?"

"Phòng phản quang, hiện tại hầm chỉ huy đang hướng về phía tây, buổi chiều ánh nắng chiếu vào có thể tạo thành phản quang, để lộ vị trí. Học hỏi đi, biết đâu sau này có thể bảo toàn tính mạng đấy!"

Tham mưu mới ra vẻ tâm phục khẩu phục, rõ ràng quân hàm của anh ta cao hơn Vasili nhiều - trường quân đội mà Vasili theo học là đào tạo sĩ quan cấp cơ sở, còn tham mưu theo học chính là trường cũ của Vương

Trung.

Tham mưu lại áp sát mắt vào kính ngắm: "Quả thực không nhìn thấy mắt lưới, nhưng lượng ánh sáng rõ ràng bị ảnh hưởng. Tôi cảm thấy như vậy ngoài việc chống phản quang, còn có thể nhìn rõ hơn khi đối mặt với ánh hoàng hôn vào buổi chiều."

Vasili ngẩn người, lập tức phản ứng lại: "Đúng rồi! Chính là như vậy! Tướng quân đã từng nói rồi."

Vương Trung thầm nghĩ nói bừa, tôi nói lúc nào, trong phim không chiếu thì làm sao tôi biết được?

Nhưng Vương Trung vẫn mỉm cười: "Đúng vậy."

Sau đó Vương Trung còn bổ sung thêm: "Kỹ thuật này là tôi và hoàng thái tử rút ra được khi thi đấu bắn tỉa với nhau, lúc đó chúng tôi chơi như thế này, mang theo trang bị từ các hướng khác nhau vào sân, địa điểm chính là khu săn bắn của hoàng gia..."

Tham mưu mới: "Khu săn bắn hoàng gia ở Oryol?"

Vương Trung: "... Đúng vậy! Sau khi chúng tôi vào sân, vừa di chuyển vừa tìm kiếm, săn bắn để kiếm thức ăn mỗi ngày, di chuyển trong im lặng cho đến khi phát hiện ra đối phương.

"Người bắn trước, nếu bắn trúng trong phạm vi hai mét xung quanh người còn lại, coi như là thắng.

"Đương nhiên, loại trò chơi này rất khó phân định thắng thua, nên cuối cùng đều là xem ai chịu thua trước."

Tham mưu mới cười nói: "Hoàng thái tử chắc hẳn đã thắng tất cả các trò chơi."

Vương Trung cười mà không nói, không phải Vương Trung thừa nhận điều này, mà là đột nhiên nhận ra mình đang khoác lác.

Lỡ như sau này có kẻ tò mò đi hỏi khu săn bắn hoàng gia xem có chuyện này không, người ta nói không có thì lộ tẩy mất.

Chỉ có thể hy vọng mọi người sẽ tự hiểu mà thôi.

Chuyện này cũng giống như việc đi tàu hỏa màu xanh lá cây trước khi xuyên không, tàu chạy rất chậm, trên tàu chán vô cùng, mọi người chỉ có thể nói chuyện phiếm để giải khuây. Mọi người nói đủ thứ chuyện trên trời dưới biển, người nói một câu, tôi nói một câu, đều ngầm hiểu với nhau, biết là chuyện bịa đặt nhưng không ai vạch trần, cứ coi như là nghe kể chuyện.

Tình hình trên tàu hỏa cũng giống như hiện tại, tất cả mọi người trong sở chỉ huy đều phải ở trong không gian nhỏ hẹp này, buồn chán vô cùng, chỉ có thể làm việc để giết thời gian.

Lại không thể chơi bài, chỉ có thể nói phét mấy chuyện vô thưởng vô phạt cho đỡ buồn.

Vương Trung vừa nói xong, Vasili lại tiếp lời: "Tôi và Philippov thì không có sở thích xa xỉ như vậy, chúng tôi giải trí bằng cách..."

Tham mưu mới: "Địch đến rồi! Bọn chúng tấn công rồi!"

(Hết chương)

Chương 43: Giản dị và hiệu quả (bù chương 1/33)

Popov nghe nói địch đã áp sát, lập tức đi tới cửa sổ quan sát nhìn ra ngoài.

Năm phút sau anh ta buông ống nhòm xuống, nói với Vương Trung: "Khói mù, pháo bắn dọn đường, xe tăng xung phong, vẫn bài cũ à? Hôm qua thương vong chưa đủ nhiều hay sao mà hôm nay lại thử lại?"

Vương Trung nghe tiếng pháo cối và trọng pháo bắn ngăn chặn của ta, nhún vai: "Anh đi hỏi chỉ huy của bọn chúng đi."

Lúc này Pavlov đã ra lệnh xong cho pháo binh, nên cũng tham gia vào cuộc trò chuyện: "Chiến thuật của bọn chúng không thay đổi, chúng ta cứ theo cách ngày hôm qua mà đối phó. Như vậy đỡ tốn công cho tôi, chỉ cần nói với pháo binh là bắn y như hôm qua là được."

Vasili: "Không, vẫn có điểm khác, mọi người không nhận ra sao?"

Mọi người nhìn Vasili, nhạc sĩ thỏa mãn rồi mới nói: "Hôm nay không có máy bay. Hôm qua chúng ta huy động cả Yak-1 lẫn Thần Tiễn, ước tính bọn chúng mất toi ba bốn chục phi công, hôm nay không dám đến nữa! Ngay cả ném bom tầm cao cũng không thấy đâu!"

Mọi người trong hầm nhìn nhau, Vương Trung đột nhiên vỗ đùi: "Vậy chẳng phải là mấy phi công kia đang rảnh rỗi sao? Sao có thể như vậy được? Yak-1 gắn bom được không nhỉ?"

Vương Trung từng lái Yak-1 - trong game, nhưng Vương Trung lái Yak-1 chỉ để không chiến, nên chỉ biết Yak-1 không thể mang thùng dầu phụ và pháo, còn bom thì không có ấn tượng gì.

Pavlov im lặng: "Cậu lại bày thêm việc cho tôi rồi!"

Nói xong anh ta cầm lấy ống nghe: "Tổng đài, nối máy cho tôi đến trung đoàn tiêm kích. Alo, Kharlamov đấy à? Không phải cậu ta à? Cậu cũng được, Yak-1 của các cậu có thể mang bom không? Mang được hai quả 100kg không? Được rồi. Cậu giữ máy, để tôi hỏi ý kiến của tướng quân."

Pavlov nhìn sang, không muốn lãng phí thời gian thuật lại, dù sao thì ai cũng nghe thấy rồi.

Vương Trung: "Mang hai quả 100kg thì ảnh hưởng đến tính năng bay lắm, phi công của chúng ta rất quý giá, cho mang hai quả 50kg đi."

Vasili thắc mắc: "Mang một quả là được rồi mà?"

Vương Trung: "Cậu biết gì chứ? Hai quả thì gắn dưới hai cánh, một bên một quả, như vậy mới cân bằng, khi ném là ném cùng lúc, nếu ném một bên mà bên kia gặp trục trặc không ném được thì nguy hiểm lắm."

Vasili: "Ra là vậy."

Pavlov thấy hai người nói chuyện xong, bèn hỏi: "Vậy ra lệnh cho họ mang hai quả 50kg rồi xuất phát?"

"Cho một phi đội xuất phát, số còn lại trực chiến. Nói với họ, không cần thiết phải ném trúng, chỉ cần ném vào gần khu vực của bọn chúng là được, quan trọng nhất là phải sống sót trở về, tôi cần báo cáo tình hình của họ. Đặc biệt chú ý những nơi có ăng-ten."

Thực ra Vương Trung không tin là đám phi công này có thể nhìn thấy ăng-ten của địch, muốn phát hiện mục tiêu được ngụy trang trên mặt đất từ trên không đã khó, huống hồ Vương Trung còn có kinh nghiệm thực tế.

Trong game, chỉ cần địch ném chút cỏ lên xe tăng, hoặc dừng xe dưới gốc cây, Vương Trung đã chẳng thể nhìn thấy đâu.

Trong game còn như vậy, huống hồ ngoài đời thực chi tiết còn phong phú hơn gấp vạn lần, càng không thể nào nhìn thấy, chụp ảnh về còn phải cho chuyên gia phân tích nửa ngày.

Có một trận đánh rất điển hình, một chiếc Panzer IV của Đức Quốc Xã bị gãy xích, bị bộ binh Liên Xô phát hiện và báo cáo lên, kết quả là không quân Liên Xô đã điều động 40 chiếc Il-2 đến ném bom, nhưng quả bom gần nhất cũng rơi cách chiếc xe tăng đến mấy chục mét.

Không phải do không quân Liên Xô ném bom kém, mà bởi vì lúc đó chiếc xe tăng nằm lẫn trong chiến trường, xung quanh quá hỗn loạn, phi công không phân biệt được đâu mới là mục tiêu.

Tất nhiên là khả năng ném bom của không quân Liên Xô cũng rất kém, do thời gian huấn luyện không đủ.

Mệnh lệnh của Vương Trung được Pavlov truyền đạt nguyên văn cho trung đoàn tiêm kích.

Tham mưu trưởng buông ống nghe xuống, nói với Vương Trung: "Điều máy bay chiến đấu đi ném bom, chẳng phải là làm việc trái ngành sao?"

Hóa ra ở Ant cũng có câu thành ngữ này...

Vương Trung: "Có gì mà không được? Chỉ là động cơ của chúng ta lạc hậu, lực không đủ, nên chỉ mang được hai "củ khoai nhỏ" thôi."

Vasili: "50kg thì không phải là khoai nhỏ, mà là dưa hấu to, à không, tôi cũng không biết có quả dưa hấu nào nặng như vậy, còn ghê gớm hơn cả đạn pháo."

Vương Trung: "Cậu cứ chờ xem, đợi đến lúc chúng ta có máy bay chiến đấu của Mỹ, để cậu được thấy thế nào mới là làm việc trái ngành."

Lúc này, người tham mưu duy nhất trong hầm vẫn đang bám trụ vị trí hô lên: "Nghe thấy tiếng súng máy rồi, cầu phao giao tranh với bọn chúng rồi."

Pavlov lập tức cầm ống nghe lên.

Một lát sau, tiếng pháo xé gió vang lên trên đầu mọi người.

Vương Trung có thể nhìn xuyên qua làn khói, nên thấy rất rõ ràng khu vực xung quanh cầu phao lại xuất hiện thêm hai đại đội, đội hình sau khi vượt qua pháo cối của ta đã trở nên thưa thớt, nhưng vì cầu phao chỉ có một lối đi, nên đội hình thưa thớt lại phải dồn lại.

Sau đó bị pháo binh của Vương Trung dập cho tan tác.

Vương Trung không nhịn được lẩm bẩm: "Tên chỉ huy của bọn chúng cứng đầu thật, cứ đưa quân lên cho tôi giết như vậy thì không được, bộ binh của tôi không tích lũy được kinh nghiệm chiến đấu."

Popov: "Cậu đang nói gì vậy, cậu thực sự cho rằng chúng tôi điều tân binh sang bên kia sông là để tích lũy kinh nghiệm sao? Không đâu, là để rèn luyện tinh thần đấy. Còn kỹ năng chiến đấu, đợi sau khi chúng ta rút về phía sau nghỉ ngơi, sẽ có lính cũ dạy cho họ."

Lúc này chuông điện thoại vang lên, Pavlov nhấc máy: "Sở chỉ huy sư đoàn nghe đây. Chuyện gì? Tôi biết rồi."

Anh ta vừa buông ống nghe xuống lại lập tức cầm lên, ra lệnh cho pháo binh ngừng bắn.

Vương Trung: "Bọn chúng rút rồi à?"

Thực ra Vương Trung đã nhìn thấy quân địch rút lui, nhưng phải giả vờ không biết, dù sao thì sở chỉ huy sư đoàn - à không, phải nói là cả bờ đông đều chìm trong khói mù, chẳng nhìn thấy gì cả.

Pavlov: "Bọn chúng thậm chí còn không thử vượt sông. Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Vương Trung vừa định trả lời, thì nhìn thấy một phi đội Yak-1 mang theo bom bay qua sông.

Tiếng động cơ máy bay là âm thanh duy nhất trên chiến trường lúc này.

Vương Trung đang cầu nguyện cho họ tìm được "cá lớn", thì chuông điện thoại lại vang lên.

Pavlov nhấc máy: "Sở chỉ huy sư đoàn nghe đây. Vâng? Được, tôi chuyển máy cho cậu ấy ngay."

Nói xong anh ta đưa ống nghe cho Vương Trung: "Tư lệnh tập đoàn quân gọi."

Vương Trung nhận lấy ống nghe: "Alo, Kirienko, tôi là Rokossovsky, có chuyện gì vậy?"

Trung tướng Kirienko: "Tình hình bên cậu thế nào rồi? Kashukhov bị tấn công dữ dội lắm, số xi măng cậu gửi cho cậu ta rất có ích. Hơn nữa bên cậu ta không có cầu, quân địch phải vượt sông tấn công."

Vương Trung: "Bên tôi có cầu, nhưng cây cầu đó là cái thớt tôi cố tình dựng cho bọn chúng đấy, trọng pháo của tôi đã nghiện nát bọn chúng rồi. Bốc hơi bốn đại đội rồi, bốn đại đội đấy!"

Hôm qua bọn chúng bỏ lại hơn bốn trăm xác chết, hôm nay chỉ một đợt tấn công đã bỏ lại gần ba trăm mạng.

Trung tướng Kirienko: "Cậu chắc chắn là không cần chi viện chứ?"

Vương Trung: "Lực lượng dự bị của tôi còn chưa động đến."

Thực ra hôm qua lực lượng dự bị bị thiệt hại chỉ sau quân nhu, bởi vì bị lực lượng tinh nhuệ của địch tập kích.

Nghe thấy Vương Trung tự tin như vậy, trung tướng Kirienko nói: "Tốt, vậy là tốt rồi. Nếu không trụ được thì báo cho tôi ngay, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng quân chi viện cho cậu, bây giờ cậu ở đó chủ yếu là ý nghĩa tượng trưng thôi. Tuy tôi không tin là có ai có thể phòng thủ vững chắc như cậu, nhưng mà... ý tôi là, nếu cần rút lui thì cứ rút, đừng lo lắng gì cả."

Vương Trung: "Yên tâm đi. Chờ khi nào thương vong của tôi lên đến 40%, tôi sẽ rút."

Kirienko im lặng một lúc, rồi nói: "Được rồi, tôi biết rồi. Vậy nhé."

Nói xong ông ta cúp máy.

————

Tại sở chỉ huy tập đoàn quân, trung tướng Kirienko buông điện thoại xuống, nhìn tham mưu trưởng và giám mục quân đội: "Rokossovsky này, tự tin nói với tôi là khi nào thương vong 40% mới yêu cầu rút lui."

Tham mưu trưởng cau mày: "Ngay cả quân của Agasukov được hoàng thái tử cổ vũ cũng không chiến đấu kiên cường đến vậy, thương vong 30% là sụp đổ rồi. Quân đội của cậu ta là quân đội gì vậy?"

Giám mục quân đội lên tiếng: "Rokossovsky thiếu tướng có khả năng làm được. Ở Olaci, quân đội của cậu ta thương vong 50% mà vẫn có thể phá vây thành công. Tuy nhiên con số thương vong đó là được thống kê sau khi phá vây."

Kirienko đi tới trước bản đồ, nhìn toàn cục: "Xem ra chúng ta có thể chặn được hoàn toàn cuộc tấn công của bọn chúng ở phía nam. Vấn đề là phía bắc có thể cầm cự được bao lâu. Phía bắc không có sông để phòng thủ, chỉ có một số công sự ở xung quanh Yekaterinburg, đó là chiến trường rất thích hợp cho xe tăng của bọn chúng."

Tham mưu trưởng: "Nghĩ theo hướng tích cực, chúng ta đã tiết kiệm được rất nhiều binh lực ở đây, Tập đoàn quân phía tây có thể điều động binh lực sang phía bắc."

Trung tướng Kirienko gật đầu: "Hy vọng là vậy."

————

Bên phía quân đội Prosen, sở chỉ huy tập đoàn quân số 1 của kỵ sĩ đoàn Asgard.

Gilles cau mày: "Chưa kịp giao chiến với pháo chống tăng của bọn chúng mà đã tổn thất nặng như vậy. Xem ra không thể cứ xông lên như vậy được nữa. Thay đổi chiến thuật, chuyển sang đào hào, yêu cầu Tập đoàn quân trung tâm điều động công binh đến đây."

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau, tham mưu trưởng lên tiếng: "Bệ hạ đang rất kỳ vọng vào chúng ta..."

Gilles: "Chính vì vậy nên mới không thể tiếp tục hy sinh vô nghĩa như thế này. Làm như vậy chẳng khác nào đám tướng tá ngu xuẩn của Carolin dùng đội đốc chiến ép binh lính liều chết. Khả năng phòng thủ của chiến hào khi bị pháo binh oanh tạc cao hơn hẳn, cho dù bị pháo oanh tạc, chúng ta vẫn có thể tiếp tục tiến công.

"Như vậy chẳng khác nào phế bỏ đi con át chủ bài đáng sợ nhất của bọn chúng! Tôi đã nghiên cứu kỹ hồ sơ chiến đấu của gã tướng Bạch Mã kia, ở Olaci, thời điểm nguy hiểm nhất của gã ta là lúc máy bay trinh sát bay trên đầu, khiến pháo binh của gã không dám khai hỏa.

"Tuy rằng báo cáo chiến đấu của chúng ta thích thổi phồng gã tướng Bạch Mã thành một chỉ huy xe tăng, nhưng trên thực tế, gã ta giỏi nhất là sử dụng pháo binh!

"Vì vậy chúng ta phải kê đơn đúng bệnh."

Lúc này phó quan Feliz tiến lên: "Đào hào thì cần bao nhiêu thời gian mới có thể tiếp cận được bọn chúng?"

Gilles: "Hôm qua tôi đã lệnh cho công binh đánh giá rồi, hôm nay sẽ có báo cáo chi tiết. Theo kinh nghiệm của tôi, có lẽ chúng ta cần mười lăm ngày mới có thể tiếp cận và phát động tấn công."

Feliz: "Nhưng bệ hạ hy vọng chúng ta có thể hoàn thành cuộc tấn công kìm kẹp vào giữa tháng mười. Tháng mười một sẽ đánh chiếm Yekaterinburg."

Gilles: "Đừng lo, ngày mùng 5 tháng mười phát động tấn công, khoảng ngày 10 là có thể chọc thủng phòng tuyến, chúng ta vẫn có thể hoàn thành cuộc tấn công kìm kẹp trước ngày 20. Điều bệ hạ mong muốn là đánh tan được gã tướng Bạch Mã được bọn chúng tuyên truyền là "bức tường thép" kia."

Feliz: "Nhưng mà..."

Gilles: "Tôi sẽ đích thân giải thích với bệ hạ. Cậu không cần lo lắng, lệnh cho quân đội ngừng tấn công, pháo binh tiếp tục oanh tạc phòng tuyến của bọn chúng."

Feliz do dự một lúc, rồi đáp: "Vâng."

(Hết chương)

Chương 44: Có Một Số Việc, Có Lần Đầu Là Được

Giờ này khắc này, trên không trung.

Kharlamov tự mình dẫn một trung đội chấp hành nhiệm vụ oanh tạc xưa nay chưa từng có này.

Trước đó, các phi công của trung đoàn tiêm kích thậm chí còn không biết Yak-1 của họ còn có thể treo bom.

Chủ yếu là Không quân Ant đặc biệt nhấn mạnh sự chuyên nghiệp, một loại máy bay khi thiết kế chỉ cân nhắc một loại nhiệm vụ, vì nhu cầu của nhiệm vụ này mà làm đến mức tối đa.

Họ thậm chí muốn tháo súng máy ở ghế sau của Il-2 xuống, để giảm bớt trọng lượng hai ba trăm kg kia.

Dưới ý tưởng thiết kế này, vì sao Yak-1 có thể treo bom đã không thể kiểm chứng. Phi công căn bản không biết vì sao một sân bay chủ yếu đóng quân tiêm kích, vì sao lại có bom 100 kg và 50 kg.

Các phi công thậm chí còn hưng phấn thảo luận, nói xong chứng tỏ lập tức có nữ phi công lái máy bay ném bom Po-2 muốn chuyển trường tới, bằng không làm sao giải thích những quả bom này đây?

Cho tới hôm nay họ treo bom xuất kích.

Đây là một lần làm việc đơn giản nhẹ nhàng, bởi vì đại bộ phận người Prosen chưa bị không kích, số ít người Prosen từng bị không kích gặp phải cũng là không kích ban đêm của Po-2.

Không kích ban ngày của Il-2 phần lớn binh sĩ Prosen chưa từng thấy qua.

Họ căn bản không ngụy trang, có một số người Prosen nhìn thấy Yak-1 lướt qua bầu trời còn vẫy tay, đại khái coi trung đội của Kharlamov là quân bạn.

Trong radio, chiếc số 3 của trung đội Kharlamov, cũng chính là trưởng máy bay của biên đội số 2 - Thượng úy Semyon hỏi: "Chúng ta nên ném cái gì đây? Trông khắp nơi đều là mục tiêu."

Kharlamov: "Đương nhiên phải ném thứ có giá trị cao, ví dụ như cho vị thiếu tướng đáng kính của chúng ta thêm một chiến quả tướng quân nữa."

Kharlamov vẫn luôn nói "thiếu tướng đáng kính", hắn không có ý tứ mỉa mai, mà là ở phía trước "tướng quân" thêm một từ để hình dung sự kính ngưỡng của hắn với Rokossovsky.

Thượng úy Semyon lẩm bẩm: "Trước tiên không nói chúng ta có thể tìm được căn phòng "cắm đầy" ăng ten trong tưởng tượng hay không, cho dù tìm được căn phòng như vậy, còn phát hiện trước cửa nó dựng thẳng cột cờ nước Prosen, còn có mấy trăm người đang được trao huân chương —— cho dù chúng ta phát hiện mục tiêu như vậy, bom của chúng ta cũng chưa chắc đã ném trúng.

"Tôi được huấn luyện toàn bộ là không chiến. Ở trường hàng không quả thật từng học tấn công mặt đất, nhưng lái là Il-2.

"Sau khi đến đơn vị, tôi chưa từng được huấn luyện tấn công mặt đất một lần nào. Kể từ khi khai chiến đến nay, tôi chỉ bắn strafing quân địch trên mặt đất."

Kharlamov: "Đừng oán trách nữa, mọi người đều như nhau cả thôi. Vẫn nên cố gắng tìm mục tiêu thì hơn. Cho dù không ném bom trúng, chúng ta có thể bắn strafing."

Lúc này phi công số 4 lên tiếng: "Tôi thấy một căn nhà lớn, ở phía bên phải chúng ta, có thể là trang viên của Boye. Tôi cá bên trong nhất định có một Sư đoàn bộ, ít nhất một Sư đoàn bộ."

Kharlamov liếc nhìn sang phải, vừa vặn nhìn thấy trang viên ở phía xa, bởi vì khoảng cách xa nên nhìn có vẻ đang chậm rãi lùi về phía sau.

"Vậy chúng ta bay vòng qua đó", hắn nói, "tách đội hình, hai chiếc một. Semyon, anh giữ liên lạc bằng mắt với tôi."

Biên đội 4 chiếc biến đổi đội hình trên không trung vô cùng phức tạp, cho nên phi công khi tham gia không chiến thường là biên đội 2 chiếc, đội hình như vậy muốn thay đổi đội hình rất đơn giản.

Mặt khác, khi thay đổi đội hình, Kharlamov không nhìn thấy máy bay của Semyon, cho nên phải nhắc nhở anh ta giữ liên lạc bằng mắt với mình, bảo đảm biên đội 2 chiếc không bị phân tán.

Máy bay trên không trung rất dễ bị mất dấu mục tiêu, bất kể là kẻ địch hay đồng đội, bay lên rồi phát hiện không nhìn thấy đồng đội là chuyện rất bình thường.

Cho nên mỗi phi công đều có túi đựng bản đồ của riêng mình, bảo đảm trong trường hợp chỉ còn lại một mình mà không liên lạc được với đồng đội thì có thể dựa vào các điểm mốc trên bản đồ để bay về căn cứ.

Túi đựng bản đồ còn có một tác dụng khác là bảo đảm lúc hạ cánh khẩn cấp có thể chọn khu vực do quân ta kiểm soát.

Sau khi hoàn thành biến đổi đội hình, Kharlamov hô trong radio: "Semyon! Anh có nhìn thấy tôi không?"

"Nhìn thấy rồi, yên tâm đi, mau đi xem trang viên của Boye, nhất định là một Sư đoàn bộ."

Mấy phút sau, Kharlamov nghiêng máy bay, bay vòng quanh trang viên, mắng: "Vừa rồi ai nói với tôi đây là Sư đoàn bộ thế?"

Trong trang viên không có gì cả, ngoài ra, một loạt hố bom với đường kính khá lớn trong sân cho thấy nơi này không có Sư đoàn bộ của quân địch.

Thượng úy Semyon: "Nghĩ kĩ lại xem, quân Prosen mà chúng ta bay qua đều không ở trong nhà. Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Kharlamov thở dài: "Xem có xe tăng của địch không, ném trúng lực lượng xe tăng cũng coi như là ném trúng mục tiêu giá trị cao."

Lúc này phi công số 2 lên tiếng: "Không có mục tiêu nào rõ ràng hơn sao? Ý tôi là, pháo binh của địch không khai hỏa sao? Ném trúng pháo binh cũng coi như là lập công lớn? Hơn nữa pháo binh khai hỏa động tĩnh lớn như vậy, hẳn là rất xa đã có thể nhìn thấy rồi?"

Trên mặt đất bình thường không nhìn thấy mục tiêu quá xa, đây là do độ cong của Trái đất.

Nhưng lúc này Yak-1 đang bay ở độ cao thấp khoảng 500 mét, nên tầm nhìn được mở rộng rất nhiều.

Thị lực của các phi công đều phải trải qua quá trình tuyển chọn, người có thị lực tốt nhất trong trung đoàn tiêm kích của Kharlamov có thể phát hiện máy bay ném bom hai động cơ ở khoảng cách 10 km.

Tuy nhiên, mục tiêu trên mặt đất quá nhiều và lẫn lộn, cho dù là phi công cũng không có cách nào phát hiện mục tiêu trên mặt đất cách đó vài km, cho nên Kharlamov mới chọn bay ở độ cao thấp 500 mét.

Nhưng nếu mục tiêu là trận địa pháo binh đang khai hỏa, thì nâng độ cao lên 3000 mét cũng không phải là không được, như vậy còn có thể tiến hành sàng lọc, chỉ có pháo hạng nặng khai hỏa mới có thể nhìn thấy.

Thế là Kharlamov nói: "Anh nói đúng, chúng ta leo lên độ cao 3000 mét, xem có thể phát hiện quân địch đang khai hỏa hay không."

Nói xong hắn nhìn đồng hồ nhiên liệu, lẩm bẩm: "Tiêu hao nhiên liệu nhanh hơn bình thường..."

Hắn bắt đầu kéo cần lái về phía sau, dùng góc nâng 15 độ để leo lên cao, đồng thời vẫn cảnh giác quan sát xung quanh.

Đáng tiếc, phía sau buồng lái của Yak-1 phiên bản đầu có một bướu che khuất tầm nhìn phía sau, cho nên chỉ có thể dựa vào kính chiếu hậu để đề phòng phía sau, rõ ràng phía sau mới là hướng nguy hiểm nhất.

Đột nhiên, Thượng úy Semyon hô: "Nhìn mặt đất kìa! Đang khai hỏa!"

Kharlamov: "Ở đâu?"

"Hướng 11 giờ!"

Kharlamov lập tức cho máy bay lộn ngược lại, như vậy buồng lái bằng kính sẽ hướng xuống dưới, hắn có thể có được tầm nhìn tốt nhất xuống phía dưới.

Hắn nhìn thấy trận địa pháo binh đang khai hỏa.

"Mọi người, ném bom theo tôi."

Thượng úy Semyon: "Chết tiệt, tôi cảm thấy chỉ có thể dựa vào tín ngưỡng để trúng đích."

"Ai cũng vậy thôi, vừa ném bom vừa cầu nguyện Thánh Andrew đi!"

Kharlamov cho máy bay lao thẳng xuống mặt đất, nhắm thẳng vào trận địa pháo binh đang khai hỏa.

Yak-1 không phải là máy bay cường kích chuyên dụng, căn bản không có ống ngắm chuyên dụng để tấn công mặt đất.

Cho nên Kharlamov trực tiếp lấy tâm ngắm của pháo máy để ngắm bắn một khẩu pháo.

Tâm ngắm của Yak-1 hoạt động như sau, giả sử một chiếc máy bay có chiều dài 10 mét, sải cánh 10 mét bị tâm ngắm hình chữ thập khóa mục tiêu, thì khi máy bay địch chiếm toàn bộ vòng ngắm đầu tiên nghĩa là khoảng cách là 500 mét, chiếm toàn bộ ba vòng ngắm nghĩa là khoảng cách chỉ còn khoảng 100 mét.

Dựa theo kinh nghiệm của Kharlamov, khi máy bay địch chiếm hết ba vòng ngắm mà khai hỏa, thì khả năng cao sẽ bắn trúng.

Lúc này, Kharlamov coi vị trí của khẩu pháo địch là máy bay địch, rồi đưa tâm ngắm hình chữ thập vào.

Khi khẩu pháo địch nằm trọn trong vòng ngắm đầu tiên, hắn bắn một phát từ pháo máy, rồi quan sát đường đạn.

Pháo máy rơi xuống vị trí "phía sau" pháo đài của quân địch khoảng 10 mét, vừa phát nổ trên mặt đất, thì người dắt ngựa bên cạnh che ngực ngã xuống.

Thế nhưng con ngựa không sao!

Kharlamov chợt nhận ra hắn không còn thời gian để chỉnh sửa, hắn đang lao xuống phía quân địch, khoảng cách đến khi pháo máy chạm đất đã gần hơn một đoạn.

Hắn quyết đoán bóp cò súng máy, pháo máy và súng máy bắn liên tục khoảng 10 phát, sau đó nhấn nút ném bom, rồi kéo cần lái lên.

Ngay lúc kéo cần lái, hắn nhìn thấy đạn dược do mình bắn ra rơi xuống mặt đất —— đạn của máy bay đều là đạn tracer, cho nên có thể biết chính xác điểm rơi.

Lượt bắn strafing này cơ bản là bắn trúng pháo đài, pháo thủ đang tập trung khai hỏa không kịp né tránh nên đã có vài người trúng đạn.

Kharlamov không nhìn thấy cụ thể là bao nhiêu người, hắn đã kéo cần lái lên, cánh máy bay che khuất tầm nhìn của hắn —— cho dù là Yak-1 hay bất kỳ loại máy bay nào khác, tầm nhìn xuống phía dưới của máy bay thời đại này đều rất tệ, không nhìn thấy gì cả.

Cho nên mới cần phải cảnh giới góc chết cho nhau.

Kharlamov căn bản không nhìn thấy bom rơi ở đâu, chỉ nghe thấy tiếng nổ phía sau, quay đầu lại có thể nhìn thấy ánh lửa của vụ nổ, nhưng không biết là nổ ở đâu.

Hắn chỉ có thể hỏi qua radio: "Có ai nhìn thấy bom của tôi ném trúng chỗ nào không?"

"Không nhìn thấy, chúng tôi cũng đã ném bom và kéo lên rồi, căn bản không nhìn thấy kết quả." Có người trả lời trong radio.

"Vậy chúng ta bay vòng trái, tất cả đều bay vòng trái, xác nhận kết quả."

Toàn bộ trung đội của Kharlamov bay vòng trái, lúc này đội hình của họ đã hoàn toàn rối loạn, nhưng các phi cơ số 2 vẫn miễn cưỡng bám theo được các phi cơ số 1.

Trên mặt đất có thể nhìn thấy rõ ràng tám cột khói, trong đó có hai cột khói bốc cháy. Toàn bộ trận địa pháo binh đã ngừng khai hỏa.

Tuy nhiên —— ít nhất là nhìn từ trên không thì tổn thất về pháo binh của quân địch không lớn.

Thượng úy Semyon đề nghị trong radio: "Chúng ta yêu cầu pháo binh bắn chi viện đi!"

Kharlamov: "Nói thì dễ, anh có biết chúng ta đang ở đâu không?"

Máy bay ném bom hạng nặng có hoa tiêu chuyên nghiệp, sẽ dựa vào các loại đồng hồ đo và tham số về hướng bay của máy bay để tính toán một đường bay gần đúng, thông qua đường bay này biết được mình đang ở đâu, từ đó dẫn đường cho máy bay ném bom bay về căn cứ.

Cho nên máy bay ném bom hạng nặng có thể bay hàng nghìn km để tấn công mục tiêu.

Nhưng loại máy bay chiến đấu như Yak-1 chỉ có một phi công, hơn nữa trong quá trình bay phải liên tục chú ý cảnh giới, căn bản không có thời gian để vẽ đường bay lên bản đồ.

Các phi công máy bay chiến đấu thường sử dụng phương pháp xác định phương hướng bằng địa mốc, dựa vào các điểm mốc rõ ràng trên mặt đất để xác định vị trí của mình.

Cho nên cho dù phi công nhìn thấy mục tiêu, cũng chỉ có thể nhớ kỹ mục tiêu đó ở hướng nào của điểm mốc nào.

Máy bay trinh sát của Prosen có thể dẫn đường cho pháo binh, là bởi vì họ có quan sát viên chuyên nghiệp, có thể xác định vị trí đại khái của máy bay, từ đó xác định tọa độ của mục tiêu phát hiện được.

Còn Yak-1 căn bản không có điều kiện này, trên thực tế không thể trực tiếp dẫn đường cho pháo binh.

Trừ khi —— họ liên lạc được với một người nào đó có khả năng đặc biệt.

Đúng lúc này, Kharlamov nghe thấy giọng nói của Rokossovsky tướng quân trong tai nghe: "Kharlamov, tôi nghe thấy các anh đã phát hiện mục tiêu. Kharlamov, báo cáo vị trí!"

(Hết chương)

Chương 45: Máy Bay, Vô Tuyến Điện Và Thần Chiến Tranh

30 phút trước, tại hầm chỉ huy của Sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1.

Vương Trung kỳ thực vẫn luôn dùng chiếc radio chiến lợi phẩm của Prosen thu được để theo dõi tình hình trên không.

Nhưng bởi vì chất lượng của radio do Ant sản xuất quá kém, nên hắn không nghe rõ được nhiều chi tiết.

Cho nên hắn vừa nghe, vừa hỏi Pavlov: "Hôm qua phái người đi tháo radio của xe tăng địch, tháo được bao nhiêu cái?"

Pavlov lắc đầu: "Xe tăng của bọn chúng phức tạp quá, radio lại tinh vi, mấy ông thợ của chúng ta tháo được hai cái, nhưng đều bị hỏng. Sáng nay tôi đã báo cáo tình hình này với Tư lệnh Kozelsky của Hạm đội sông, tối nay họ sẽ cử kỹ thuật viên trên tàu sang tháo, bộ binh hải quân yểm hộ.

"Kỹ thuật viên của họ đều học đại học cả, chắc chắn là được."

Vương Trung: "Đừng chỉ để họ tháo, đưa cho họ hai cái hỏng xem có thể sửa được không."

Pavlov gật đầu, định cầm ống nghe lên, nhưng lại suy nghĩ rồi quay đầu viết một tờ giấy nhắn, xoay người đưa cho liên lạc viên: "Đưa đến Sư đoàn bộ Hạm đội sông."

Sau khi liên lạc viên chạy đi, Pavlov phát hiện Vương Trung đang nhìn mình, bèn giải thích: "Chuyện gì không quá gấp thì gửi giấy nhắn, nhỡ đâu họ có việc gấp cần dùng điện thoại."

Popov chỉ ra phía chiến trường yên tĩnh bên ngoài cửa sổ quan sát: "Ý anh là trong tình huống này mà còn có chuyện gì gấp sao?"

Vương Trung cũng nhìn ra ngoài: "Sao quân địch không tấn công nữa nhỉ, đợt tấn công trước đã qua hai tiếng rồi. Hay là chúng ta đánh một trận vào chỗ tập kết của bọn chúng, thúc giục bọn chúng một chút?"

Nelly trợn tròn mắt: "Mặc dù em không nên xen vào chuyện chỉ huy quân sự, nhưng... sao anh nói như thể là bạn tốt của chỉ huy quân địch vậy."

Vương Trung: "Quân địch lấy mạng của chúng để giúp tôi thăng quan tiến chức, dĩ nhiên là bạn tốt của tôi."

Lúc này trong radio vang lên tiếng hét của phi công: "... Pháo... Khai hỏa... Động tĩnh lớn... Rất xa... Nhìn thấy..."

Vương Trung nhíu mày: Tạp âm nhiều hơn cả thông tin hữu ích thế này là sao? Ant không sản xuất được radio tử tế à?

Vasili kiểm tra chiếc radio chiến lợi phẩm của Prosen, ngẩng đầu nói với Vương Trung: "Không phải vấn đề của radio đâu, chắc là do tình hình bên đó quá tệ. Họ đang bay ở độ cao thấp, nên bị ảnh hưởng bởi độ cong của Trái đất."

Vương Trung: "Hình như họ phát hiện ra pháo binh, từ vừa nãy là pháo binh đúng không? Còn nhắc đến động tĩnh lớn nữa. Nghe tiếp xem sao."

Lại đợi vài phút, một giọng nói rõ ràng hơn vang lên: "Nhìn mặt đất! Đang khai hỏa!"

"Ở đâu?"

Vasili tranh thủ góp ý: "Có thể là họ đã bay lên cao, cho nên..."

Vương Trung vỗ vai anh ta một cái, nói thầm: "Im lặng."

Trong radio lại vang lên đoạn đối thoại: "Hướng 11 giờ!"

"Mọi người, ném bom theo tôi."

Ngay sau đó, liên lạc lại trở nên mơ hồ, từ ngữ duy nhất nghe rõ được là "bay vòng trái".

Vương Trung nhíu mày: Sao cứ phải bay vòng trái nhỉ, chẳng lẽ là do giáp ở mạn trái mỏng hơn sao?

Lúc này, có phi công đề nghị: "Chúng ta yêu cầu pháo binh bắn chi viện đi!"

Xem ra hiệu quả không được tốt. Nhưng đề nghị này lập tức bị bác bỏ:

"Nói thì dễ, anh có biết chúng ta đang ở đâu không?"

Vương Trung cầm ống nghe radio lên, ấn nút: "Rokossovsky gọi Kharlamov! Rokossovsky gọi Kharlamov!"

Vương Trung thả nút, chờ đợi hồi đáp.

Không biết vì sao hắn bỗng nhiên cảm thấy đứng mệt, bèn đi đến chiếc bàn để đồ linh tinh cạnh cửa sổ quan sát, đẩy mấy cuốn sổ ghi chép trên bàn sang một bên, rồi ngồi phịch xuống, dựa lưng vào tường, tay cầm ống nghe đặt lên cửa sổ quan sát.

Vasili: "Trông anh như mấy gã công tử bột đang huýt sáo với các cô gái trong quán cà phê vậy."

Vương Trung: "Biết đâu tôi là công tử bột thật thì sao? Chỉ là tình cờ giỏi đánh trận thôi."

Vasili vỗ trán: "Tôi quên mất."

Lúc này vẫn chưa thấy trả lời, Vương Trung lại ấn nút trên ống nghe: "Rokossovsky gọi Kharlamov! Rokossovsky gọi Kharlamov!"

Lần này lập tức có tiếng đáp: "Tướng quân xin chỉ thị!"

Vương Trung vẫn giữ nguyên tư thế nhìn ra ngoài, chuyển sang góc nhìn từ trên xuống.

Sau đó hắn phát hiện chỉ có biểu tượng của trung đội Kharlamov, không có biểu tượng của những đơn vị khác trong tầm nhìn.

Chết tiệt, không quân không phải do mình chỉ huy nên không hiển thị trên bản đồ của mình đúng không? Cho dù mình có thể ra lệnh cho họ treo bom xuất kích cũng không tính là quân của mình đúng không?

Nhưng vẫn còn cách cứu vãn, dù sao thì cũng đã nhìn thấy vị trí của phi đội đó rồi.

Vương Trung chỉ vào tấm bản đồ trên bàn, rồi đá vào chân Vasili một cái.

Đồng thời hắn hỏi lớn: "Các anh nhìn thấy lực lượng pháo binh của quân địch đúng không?"

"Vâng, chúng tôi đã tấn công rồi, nhưng không phá hủy được khẩu pháo nào, cũng không thấy đạn dược phát nổ, hiệu quả không tốt. Chúng tôi đang chuẩn bị tiếp tục bắn strafing."

"Nó ở hướng nào của các anh? Nói đông tây nam bắc!" Vương Trung hỏi. Chủ yếu là góc nhìn của hắn quá cao, không nhìn ra hướng di chuyển cụ thể của máy bay, chỉ nhìn thấy hướng di chuyển của biểu tượng đơn vị, mà

mỗi đơn vị lại có nhiều máy bay, nên không thể lấy hướng di chuyển của cả đơn vị làm hướng di chuyển của máy bay được.

Vì vậy, Vương Trung đặc biệt nhấn mạnh phải nói đông tây nam bắc.

Lúc này, Vasili đã bê cả chiếc bàn đựng bản đồ đến, chắc là không biết Vương Trung muốn xem bản đồ nào.

Vương Trung cầm lấy tấm bản đồ nhỏ đặt trên cùng lên —— loại bản đồ này được in ra là để cho chỉ huy viên thoải mái vẽ lên —— sau đó dùng móng tay đánh dấu X lên bản đồ.

Vasili đưa bút chì cho Vương Trung.

Vương Trung nhận lấy bút chì, vẽ một dấu X lên bản đồ. Đây chính là vị trí của phi đội Kharlamov.

Mặc dù vị trí này luôn thay đổi, nhưng chỉ cần Kharlamov nói nhanh một chút, thì chắc là không có vấn đề gì.

Kharlamov: "Đông bắc chúng tôi! Khoảng cách..."

Vương Trung: "Không cần nói khoảng cách."

Hắn vẽ một đường thẳng về phía đông bắc, sau đó dựa theo tỷ lệ xích trên bản đồ, đánh dấu một điểm trên đường thẳng đó.

Vương Trung: "Các anh bay cao lên một chút, bay lên cao thì liên lạc mới tốt. Bay lên độ cao 3000 mét, nhắc lại, bay lên độ cao 3000 mét."

"Rõ, bay lên 3000 mét. Ngài muốn làm gì?"

"Tôi muốn bắn một phát pháo qua đó, anh hiệu chỉnh."

"Được, nhưng làm sao ngài đảm bảo được phát pháo đó sẽ rơi vào trong tầm nhìn của chúng tôi?" Kharlamov rõ ràng rất nghi ngờ.

Vương Trung: "Chuyện đó không cần phải lo."

Vương Trung thả nút trên ống nghe, nói với Vasili: "Bảo pháo binh bắn vào điểm này, bắn một phát."

————

Cùng lúc đó, tại Sở chỉ huy Tập đoàn quân số 1 của Quân đoàn Kỵ sĩ Asgard, Prosen.

Các sĩ quan cấp cao mặc quân phục màu đen của Quân đoàn Kỵ sĩ đang vây quanh một chiếc điện đài.

Vừa rồi bọn họ cũng nghe được cuộc nói chuyện giữa Rokossovsky và không quân.

Feliz, sĩ quan phụ tá của Gilles, nói: "Nên khen thưởng cho nhân viên thông tin đã phát hiện ra đoạn đối thoại này."

Gilles gật đầu: "Ừ. Chuyện đó tính sau, chỉ dựa vào phương hướng thôi, thì làm sao hắn xác định được vị trí trận địa pháo binh của chúng ta?"

Mọi người nhìn nhau, không ai nói gì.

Feliz nói: "Có thể là radar. Vừa rồi hắn bảo máy bay bay cao lên, thật ra là để radar có thể phát hiện ra máy bay."

Các sĩ quan cấp cao khác của Prosen đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Gilles: "Liên hiệp Vương quốc đã đưa radar đến đây, và lắp đặt xong rồi sao? Từ đâu mà đưa đến? Từ phía bắc cao nguyên Balath, sau đó vận chuyển qua biển nội địa sao?"

Feliz bước đến trước bản đồ thế giới: "Xét về mặt thời gian thì khả thi, xuất phát từ thuộc địa Balaha của Liên hiệp Vương quốc, đi qua cao nguyên Balath, sau đó dùng tàu vận chuyển qua biển nội địa."

Lúc này, sĩ quan thông tin chạy đến báo cáo: "Trung đoàn pháo binh 511 báo cáo, họ bị máy bay địch ném bom, hơn nữa pháo binh của địch đang bắn thử, yêu cầu cho phép chuyển trận địa."

Gilles: "Rút lui khẩn cấp."

Rút lui khẩn cấp là mệnh lệnh cấp bách hơn so với chuyển trận địa, cơ bản đồng nghĩa với việc toàn bộ pháo binh bỏ lại trang bị và rút khỏi trận địa, đồng thời đội cảm tử sẽ lái xe chở đạn dược di chuyển theo hướng ngược lại với hướng rút lui của binh lính.

————

Vương Trung nghe thấy Kharlamov báo cáo trong radio: "Điều chỉnh mục tiêu lên phía bắc 100 mét."

Không đợi Vương Trung truyền đạt, Pavlov vẫn đang giữ nguyên tư thế cầm ống nghe, lập tức hạ lệnh: "Điều chỉnh mục tiêu lên phía bắc 100 mét."

Sau đó lại là một khoảng thời gian dài chờ đợi.
Thời gian cần thiết để lựu đạn pháo bay mười mấy cây số dài đến kinh người.

Cuối cùng, Kharlamov báo cáo: "Hướng Đông 200 mét."

Vương Trung không cần thuật lại, trực tiếp duy trì tư thế ngồi của công tử bột, quan sát cảnh sắc bên ngoài cửa quan sát.

Kharlamov: "Nghi ngờ hình thành bắn chéo, yêu cầu ba phát thử nghiệm."

Lúc Pavlov thuật lại, Popov nhỏ giọng nói: "Đây không phải là thuật ngữ chuyên môn của hải quân sao? Phi công này hiểu biết nhiều thật."

Vương Trung giơ hai tay lên. Một phi công không quân, lúc dẫn dắt lục quân bắn pháo, lại dùng thuật ngữ chuyên nghiệp của hải quân, ở một số quốc gia, não cũng văng ra mất.

Vasili: "Tướng quân còn rất quen thuộc máy bay."

Lúc này, Kharlamov báo cáo: "Bắn chéo! Có thể khai hỏa rồi!"

Pavlov: "Xác nhận bao phủ khu vực mục tiêu, toàn bộ đoàn pháo binh bắn ba phát cấp tốc."

Âm thanh pháo bắn liên tiếp rất nhanh truyền đến.

Popov hỏi Vương Trung: "Hắn cảm thấy mục tiêu là sư đoàn pháo binh hay là quân đoàn pháo binh?"

Vương Trung: "Không biết, quản hắn sư đoàn hay quân đoàn, nổ được là tốt rồi. Hắn không cảm thấy hỏa lực vừa mới bắt đầu rơi trên đầu chúng ta đã giảm bớt rồi sao?"

Vasili: "Quả thật vậy."

Lúc này trong radio truyền đến thanh âm của Kharlamov: "Trúng mục tiêu, lặp lại, trúng mục tiêu."

Đúng lúc này, một tiếng thét vang lên xen vào radio thông tin vốn yên tĩnh: "Máy bay địch, từ trên bổ nhào xuống!"

Vương Trung nghe câu này phản ứng đầu tiên là "đạn đạo bổ nhào", làm fan quân sự lâu sẽ có triệu chứng này, lúc nào cũng có thể bị kích hoạt bởi các loại meme kỳ quái.

Vương Trung ấn nút trên mic hô to: "Xoắn! Xoắn toàn bộ! Chui vào điểm mù trong tầm nhìn của bụng máy bay địch. Lúc bổ nhào 109 xoay sở rất kém!"

Lúc bổ nhào, khả năng xoay trở của 109 sẽ trở nên kém hơn, điều này có nghĩa là khi thấy mục tiêu xoắn chui vào điểm mù bên dưới bụng máy bay, 109 đang bổ nhào có thể không kịp xoay chuyển thân máy bay.

Vị trí của hai bên trong không chiến thay đổi vô cùng nhanh chóng, một khi đã mất tiếp xúc bằng mắt, có khả năng sẽ không tìm thấy nữa.

Mặc dù Vương Trung đã hô, nhưng thông tin đã hỗn loạn.

"Tản ra tản ra!"

"Máy bay địch ở đâu? Ta không nhìn thấy hắn!"

"Thấy rồi, đang thoát ly!"

"Ta đạp bánh lái không có phản ứng, ta sắp phải hạ cánh bắt buộc rồi!"

"Ta bắn hạ một chiếc! Hắn bốc cháy rồi!"

"Semyon, phía sau hắn! Xoay trái!"

"Semyon!"

Vương Trung vẻ mặt nghiêm túc, cầm mic mấy lần muốn ấn nút nói chuyện, cuối cùng vẫn không nói ra.

(Hết chương)

Chương 46: Cái này thật sự rất khoa học (Bổ sung 2/33)

Tám giờ tối, sau khi pháo kích của địch hoàn toàn ngừng lại, một chiếc xe jeep chở Kharlamov cùng một phi công đến trước bộ phận cơ giới cận vệ.

Vương Trung nhận được tin tức trước đó, mang theo toàn bộ sư đoàn đứng ở cửa nghênh đón bọn họ.

Nhìn thấy trên xe jeep có hai người bước xuống, Vương Trung hỏi: "Hy sinh hai người sao?"

"Không." Kharlamov lắc đầu, "Còn một người bánh lái bị hỏng, tin tức cuối cùng từ radio là hắn đã bay qua sông, nhưng không biết hạ cánh ở đâu. Hắn liên lạc được với quân đội chúng ta sẽ có xe đến đón về."

Bởi vì phi công vô cùng quý giá, cho nên các đơn vị đều sẽ phái xe đưa phi công về sân bay nếu tìm thấy họ.

"Biết địa chỉ nhà của thượng úy Semyon không? Ta muốn đích thân viết cho hắn một bức thư cảm ơn." Vương Trung lại nói.

Vương Trung vừa dứt lời liền nghe thấy cảnh vệ đứng gác bên cạnh líu lưỡi: "Tướng quân tự mình viết thư cảm tạ, tôi mà được như thế thì tốt quá."

Popov như vừa tỉnh ngộ, quay đầu nhìn Vương Trung từ trên xuống dưới.

Vương Trung cố tình giả vờ như không nhìn thấy vẻ mặt của hắn.

Kharlamov: "Kênh chính thức thì ngài có thể thông qua giáo hội ở sân bay để làm việc này. Nếu ngài muốn tự mình gửi, tôi biết địa chỉ, dù sao hắn cũng là lính lâu năm của trung đội 1, tôi khá thân với hắn. Hay là tôi đưa địa chỉ cho người hầu gái của ngài?"

Vương Trung gật đầu, làm động tác mời: "Mời vào trong, chúng ta cứ đứng thế này, cẩn thận người Prosen học theo chúng ta pháo kích bất ngờ."

Cả đoàn người cứ như vậy tiến vào hầm.

Câu đầu tiên Kharlamov nói sau khi vào trong là: "Tướng quân Rokossovsky, lúc máy bay địch tập kích, mọi người không chú ý đến điện đài của ngài, nhưng giờ nghĩ lại, ngài rất am hiểu chiến thuật không chiến. Ngài còn biết lúc máy bay chiến đấu của địch bổ nhào xoay trở rất kém."

Vương Trung vội vàng nói: "Đó chỉ là kiến thức phổ thông thôi, phần lớn máy bay khi bổ nhào với tốc độ vượt quá một mức độ nhất định thì khả năng điều khiển sẽ giảm xuống."

Đây là sự thật, cho nên lúc bổ nhào phải khống chế tốc độ, thường sẽ phải hãm bớt tốc độ, để máy bay không quá nhanh.

Yak-1 khi bổ nhào với tốc độ cao cũng sẽ trở nên chậm chạp, hơn nữa còn dễ bị gãy cánh, dù sao cánh của Yak-1 làm bằng gỗ.

Nhưng Yak-1 rất hiếm khi bổ nhào tấn công, khi Vương Trung chơi War Thunder, lái Yak-1 đều là quần nhau với địch ở độ cao thấp.

Kharlamov nhìn chằm chằm Vương Trung: "Kiến thức phổ thông. Thì ra là thế, kiến thức mà chỉ những phi công lão luyện trong giới quý tộc mới có thể nắm giữ đã là kiến thức phổ thông rồi sao?"

Vương Trung chắc chắn nói: "Đúng vậy. Nguyên nhân là vì có một người anh em lái máy bay chở bạn gái lên trời bay một vòng, sau đó cô gái kia liền chết mê chết mệt anh ta, thế là lái máy bay trở nên thịnh hành. Tất cả đều là vì tán gái, mà tôi là công tử bột số hai Yekaterinburg, hiểu chưa!"

Kharlamov gật đầu: "Chuyện của quý tộc tôi không hiểu lắm, nhưng phi công quả thật rất được các cô gái hoan nghênh, trước kia chúng tôi từng nhiều lần yêu cầu bệnh viện không được xây dựng gần sân bay, bởi vì ở gần sẽ phải liên hoan, mà đã liên hoan là y tá sẽ mang thai."

Lòng đồng cảm của Vương Trung dành cho trung đội của Kharlamov lập tức giảm đi một nửa.

Vasili hỏi: "Vậy trung tá thì sao? Tôi nhớ vợ anh là giáo viên trung học, chẳng lẽ anh cũng thân mật với các y tá trong buổi khiêu vũ sao?"

Kharlamov: "Đương nhiên là không rồi. Khoảng sáu năm trước, bên cạnh sân bay nơi trung đoàn không quân chúng tôi đóng quân có một trường trung học, vợ tôi, khi đó cô ấy vẫn chưa phải là vợ tôi, cô ấy mới đến trường dạy học, chúng tôi tổ chức một buổi giao lưu, là giữa phi công và giáo viên. Sau đó thì tôi kết hôn."

Vasili: "May mà tôi không gia nhập không quân."

Vương Trung kinh ngạc: "Chẳng lẽ hắn thích con trai?"

"Không, tạm thời tôi chưa muốn kết hôn."

Popov: "Hắn vẫn chưa chơi bời đủ, tôi vừa nhìn biểu cảm của hắn là hiểu, hồi tôi còn làm cha xứ ở nhà thờ, hơn một nửa đám nhóc đến sám hối đều là loại người này."

Lúc này Pavlov xen vào: "Vẫn nên nói chuyện chính sự đi, Kharlamov trung tá."

Trung tá gật đầu: "Đúng đúng, nên nói chuyện chính sự. Chúng tôi đến đây là để báo cáo tình hình nhìn thấy lúc bay ở độ cao thấp."

Vương Trung: "Địch không ngụy trang sao?"

Trung tá lắc đầu: "Không, bọn chúng căn bản không có ý thức phòng không, xe tăng và lều trại đều không ngụy trang, ngay cả lưới ngụy trang cũng không che. Hơn nữa nhìn thấy máy bay cũng không tản ra nằm xuống, tất cả đều đứng im tại chỗ vẫy tay với chúng tôi."

Vương Trung cũng không cảm thấy kỳ lạ về chuyện này, người chưa từng trải qua không kích quả thật sẽ rất lơ là, lúc Mỹ không kích Tokyo ở Trân Châu Cảng, bay sát mặt biển, ngư dân Nhật Bản nhìn thấy máy bay còn tưởng là của mình, nhao nhao vẫy tay hoan hô.

Popov hừ lạnh một tiếng: "Bọn chúng sẽ nhanh chóng học được bài học từ chiến tranh."

Vương Trung: "Mấy người bay phía sau lưng địch, có phát hiện ra nguyên nhân bọn chúng dừng lại không? Sau khi đợt tấn công sáng nay kết thúc, địch chỉ pháo kích chúng ta, căn bản không phát động tấn công nữa. Chúng ta phỏng đoán, có thể địch đã gặp phải tổn thất ngoài ý muốn, hoặc là chết nhân vật quan trọng nào đó khiến cho tinh thần chiến đấu giảm sút."

Kharlamov: "Không, chúng tôi bay trên không nhìn thấy binh lính địch không giống như vừa thua trận, ý chí chiến đấu của bọn chúng rất mạnh mẽ, hơn nữa trông có vẻ vui mừng hớn hở, cũng không có ý định tránh pháo, tụ tập hết ở nhà ăn, một phát trọng pháo nện xuống có thể giết chết cả trăm tên.

"Tôi lại cảm thấy là địch cảm thấy mình sắp thắng lợi."

Kharlamov nói xong, phi công phụ lái của hắn bổ sung: "Còn một chuyện nữa, tất cả lều trại của địch, chúng tôi phát hiện rất nhiều nhà cửa rất tốt, nhưng lại không có tên địch nào ở."

Vương Trung: "Chắc là bị pháo kích mỗi đêm của chúng ta dọa sợ rồi."

Pavlov: "Nếu đã biết địch không ở trong nhà, vậy tối nay có pháo kích nữa không?"

"Tối nay có thể dừng một chút, thậm chí có thể dừng hai ngày, đợi bọn chúng bắt đầu chuyển vào nhà ở, chúng ta lại pháo kích."

Pavlov gật đầu: "Cũng được. Vậy tối nay pháo binh cho nghỉ ngơi."

Nói xong hắn xoay người đi sắp xếp việc này, Vương Trung tiếp tục hỏi Kharlamov: "Còn tin tình báo nào khác không? Địch không thể nào không tấn công nữa, nhưng hôm nay chúng ta phòng thủ cả ngày, vậy mà chẳng có động tĩnh gì."

Kharlamov lắc đầu: "Tôi chỉ là phi công, tôi chỉ có thể nói cho ngài biết ý thức phòng không của địch rất kém."

Vương Trung vuốt cằm trầm tư.

Lúc này Kharlamov nuốt nước bọt, giống như đã hạ quyết tâm rất lớn mới mở miệng hỏi: "Tướng quân, làm cách nào mà ngài đưa được đạn pháo vào trong phạm vi tầm nhìn của chúng tôi? Nếu ngài không đưa phát đầu tiên đến, chiến thuật hôm nay căn bản là không thể thực hiện."

Vasili cũng nhìn Vương Trung.

Hôm nay chính mắt hắn đã nhìn thấy Vương Trung dùng móng tay vẽ dấu chéo trên bản đồ.

Vương Trung kỳ thực đã sớm nghĩ đến chuyện này rồi, kết luận là không có cách nào che giấu, chỉ có thể nói khung hình lúc đó thật ngầu.

May mà thế giới này có thần lực.

Thế là Vương Trung nói: "Ta cầu nguyện Chúa, ngài ấy đã cho ta biết vị trí."

Sao nào, cho phép thiếu nữ xinh đẹp cầu nguyện dẫn đường thần tiễn, không cho phép ta, một thiếu niên đẹp trai cầu nguyện dẫn đường đại pháo? Huống chi tu sĩ cầu nguyện vốn dĩ là nam nữ chia đều, chỉ là trong sư đoàn của ta vừa vặn toàn là nữ tu sĩ cầu nguyện.

Biểu cảm của Popov lập tức trở nên rất kỳ quái.

Lần này Vương Trung đã chú ý! Dù sao lúc nói như vậy, nhất định phải quan tâm đến thái độ của sư đoàn trưởng kiêm giáo chủ chứ.

Thế là Vương Trung dựa theo giáo lý của giáo phái thế tục mà mình biết, bổ sung một câu: "Ta nghĩ nhất định là có nguyên lý khoa học trong đó, có thể là bức xạ vật đen kích phát vướng víu lượng tử."

Thực ra đoạn này Vương Trung hoàn toàn là nói nhăng nói cuội, hắn nào hiểu gì về cơ học lượng tử, hắn chỉ xem qua một video "Avengers: Endgame" thấy rất ngầu nên nhớ đại khái mấy cái thuật ngữ.

Cũng giống như đám thanh niên văn nghệ giả dởm trên mạng xã hội xem video "Tóm tắt tác phẩm kinh điển XX trong năm phút" rồi học được vài từ khóa là bắt đầu khoác lác.

Vương Trung không ngờ rằng, mấy từ này trong tiếng Ant còn dài hơn cả tên người Ant.

Nói một tràng khiến mọi người đều ngơ ngác.

Popov: "Cái quái gì thế?"

Vương Trung: "Ý tôi là, dựa vào hằng số Planck cộng hưởng De Broglie, cho nên tôi biết vị trí của bọn Kharlamov."

Vasili: "Tôi dám chắc câu vừa rồi và câu trước đó anh nói không phải là một."

Vương Trung: "Tôi chỉ thuận miệng nói ra mấy từ ngữ khoa học tiên tiến nhất, dù sao tương lai nhất định sẽ có người giải thích được. Khoa học tiên

tiến đến một mức độ nhất định thì trông không khác gì ma thuật."

Popov: "Ngài không cần lo lắng, giáo phái Sùng Thánh đã bị tiêu diệt sạch rồi, hơn nữa đức Giáo hoàng cũng đã dặn dò, các thẩm phán sẽ nương tay với những lời ngài nói."

Vương Trung: "Chuyện này rất khoa học!"

Kharlamov chen vào: "Vậy sau này chúng tôi có thể giữ liên lạc vô tuyến với ngài, để ngài dẫn đường cho pháo binh được không?"

Vương Trung: "Trước tiên, mấy người phải thay bộ điện đài tốt hơn đã. Hôm nay kỳ thực chỉ là tình cờ liên lạc được với mấy người, thời tiết sắp tới sẽ rất xấu, mây nhiều có thể sẽ ảnh hưởng đến việc liên lạc bằng điện đài."

Kharlamov: "Đúng vậy. Hơn nữa chúng tôi dù sao cũng chỉ là máy bay chiến đấu, không thích hợp làm việc này. Tôi thấy có thể xin điều động máy bay ném bom Ye-2. Máy bay ném bom Ye-2 có hoa tiêu chuyên nghiệp, bản thân nó biết vị trí của mình. Tôi vẫn luôn cho rằng chúng ta nên học theo địch, cải tạo máy bay ném bom hạng nặng thành máy bay trinh sát."

Vương Trung: "Biết đâu có thể tranh thủ để Hợp Chủng Quốc hỗ trợ chúng ta một ít B-17 nhỉ."

Vương Trung vừa dứt lời, căn phòng rơi vào yên tĩnh.

Popov ho khan một tiếng: "Hình như ngài vừa tiết lộ bí mật quốc gia?"

Vương Trung: "Hả? À, là phóng viên Mike của Hợp Chủng Quốc ấy mà, anh ta kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện ở trong nước của họ, đâu tính là tiết lộ bí mật, bọn họ vốn đang thảo luận xem có nên viện trợ cho chúng ta hay không ở quốc hội mà. Đây đâu phải tiết lộ bí mật, báo chí Hợp Chủng Quốc ngày nào mà chẳng đưa tin."

Mọi người nhìn nhau, quyết định coi như là như vậy.

Kharlamov thở dài: "Vậy tôi hy vọng bọn họ gửi thêm nhiều máy bay chiến đấu đến, tôi chịu hết nổi cái thứ máy bay làm bằng gỗ này rồi."

Vương Trung thầm nghĩ đừng vội, rồi anh sẽ được lái Yak-3, thứ đó làm hoàn toàn bằng kim loại, được mệnh danh là cỗ máy năng lượng vĩnh cửu trên không, có thể biến tất cả máy bay nào dám đánh nhau với nó ở độ cao thấp thành kẻ ngốc.

Lúc này Pavlov đã sắp xếp xong cho pháo binh nghỉ ngơi, hắn quay lại nói: "Vậy rốt cuộc tại sao địch không tấn công nữa?"

Mọi người nhìn nhau, không ai nói gì.

————

"Sáng mai, ta sẽ tự mình lái máy bay đến trình bày với bệ hạ."

Quân đội Prosen, sở chỉ huy tập đoàn quân số 1 của Kỵ sĩ đoàn Asgard, Gilles nói.

Sĩ quan phó quan của hắn lo lắng nhìn điện báo trong tay: "Lời lẽ trong điện báo này gay gắt như vậy, bây giờ đến gặp bệ hạ, liệu có đụng phải họng súng không?"

Gilles: "Nhưng mà, các binh đoàn thiết giáp tinh nhuệ của chúng ta không thể phát huy tác dụng trong cuộc tấn công vào Shostka, đây là sự thật. Cho dù là điều động đến chiến tuyến phía bắc, ít nhất cũng tốt hơn là lãng phí ở chỗ này. Ta sẽ trình bày rõ ràng cho bệ hạ hiểu."

Các sĩ quan khác nhìn nhau.

Gilles bổ sung một câu: "Hay là các ngươi cho rằng bệ hạ không có khí lượng như vậy?"

Các sĩ quan khác vội vàng lắc đầu.

Gilles: "Vậy quyết định như vậy đi, ngày mai ta sẽ rời khỏi tiền tuyến, các ngươi tiếp tục công việc đào hào."

(Hết chương)

Chương 47: Cuộc chiến của Gilles (Bổ sung 3/33)

Lãnh thổ Đế quốc Prosen, đại bản doanh Kehlsteinhaus của Hoàng đế Reinhardt.

Sân bay phụ cận Kehlsteinhaus, một chiếc máy bay chở khách ba động cơ Junkers 52 đáp xuống một cách nhẹ nhàng. Sau khi máy bay dừng hẳn, một chiếc xe jeep cùng một chiếc xe tải chở một tiểu đội binh sĩ tiến đến trước máy bay.

Gilles bước ra khỏi máy bay, nhìn sân bay trống trơn, hơi nhíu mày.

Lúc này viên thiếu tá phụ trách nghênh đón nói: "Bệ hạ đang chờ ngài ở Kehlsteinhaus. Quân vụ khẩn cấp, nên ngoại trừ lính gác ra không sắp xếp ai khác đến đón tiếp."

"Ta biết rồi." Gilles bước xuống cầu thang, lên xe jeep. Phó quan Feliz của hắn trực tiếp ngồi vào ghế lái phụ.

Viên thiếu tá đến nghênh đón thấy thế, bèn đứng lên bậc lên xuống ở cửa xe tải phía sau, vịn cửa xe, sau đó ra hiệu: "Xuất phát."

Tài xế xe jeep đạp ga, đoàn xe rời khỏi sân bay, men theo đường núi quanh co tiến về phía Kehlsteinhaus.

Trên đường đi ngang qua một khu vực đổ nát, Gilles tò mò hỏi: "Chỗ đó sao lại đổ nát thế?"

Sau đó hắn phát hiện ra vì hành động của phó quan nhà mình, nên người duy nhất có thể trả lời câu hỏi này lại đang ở trên xe chở lính.

Gilles chỉ đành ngậm miệng.

Một lát sau, xe tiến vào đường hầm giữa lưng chừng núi, đi thẳng một mạch đến chỗ sâu nhất, tiến vào một thang máy cực lớn.

Tiếp đó, tiếng động cơ điện vang lên, thang máy bắt đầu đi lên.

Chiếc thang máy này giống như được xây dựng để khoe khoang thành tựu của Đế quốc Prosen trong lĩnh vực cơ khí và động lực điện, nó có thể nâng được một chiếc xe jeep, một chiếc xe tải cùng mười bảy người trưởng thành cùng lúc.

Thang máy dừng lại, viên thiếu tá ra hiệu: "Mời ngài."

Cửa thang máy mở ra, Gilles bước vào hành lang của Kehlsteinhaus, quen đường quen lối đi thẳng đến văn phòng làm việc của Hoàng đế. Đến cửa văn phòng, Gilles định tháo súng lục đưa cho thư ký, nhưng thư ký lại nói: "Bệ hạ nói ngài có thể mang theo súng vào trong."

Gilles do dự một chút, cuối cùng vẫn tháo súng và bao súng ra: "Ta có thể mang súng vào, nhưng không có nghĩa là nhất định phải mang súng vào, đúng không?"

Thư ký cúi người: "Vậy tôi xin phép thay ngài cất giữ."

Sau khi nhận lấy súng, thư ký ấn nút trên bàn, cửa văn phòng tự động mở ra.

Pháo đài này, dường như là vì phô trương thực lực kỹ thuật của Prosen, nên cửa ra vào chỗ nào cũng là cửa tự động.

Hoàng đế Prosen, Reinhardt, đang đứng trước sa bàn cực lớn, nhìn chằm chằm vào toàn bộ chiến trường, như thể ngài là vị thần tối cao đang nắm giữ tất cả.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Reinhardt không thèm quay đầu lại, trực tiếp chất vấn: "Nghe nói ngươi đã ngừng tấn công, chuyển sang đào hào?"

"Đúng vậy, thần phát hiện ra các sư đoàn thiết giáp của chúng ta không thích hợp tấn công theo kiểu này."

Reinhardt: "Vớ vẩn! Ở Carolin, các sư đoàn thiết giáp của chúng ta đã chọc thủng phòng tuyến kiên cố của địch! Khi đó quân ta còn sử dụng rất nhiều xe tăng hạng nhẹ Panzer I và II đấy!"

"Bây giờ quân ta cũng có rất nhiều xe tăng hạng nhẹ Panzer I và II. Ở Carolin chúng ta đã giành được chiến thắng vẻ vang, nhưng ở đây, thần tấn công một ngày, ngoài việc trả giá bằng mấy trăm thương vong, tổn thất bảy mươi xe tăng ra thì chẳng thu hoạch được gì!"

Gilles không kiêu ngạo không siểm nịnh, hắn tiếp tục nói: "Bệ hạ! Thần biết việc hủy diệt biểu tượng ý chí kháng chiến của địch có ý nghĩa quyết định, chiến tranh chính là sự kéo dài của chính trị, nhưng chiến tranh chung quy không phải là chính trị!

"Thần biết người đang theo đuổi lợi ích mà Kỵ sĩ đoàn Asgard, thứ tượng trưng cho lý tưởng của người, hủy diệt bức tường thép của đế quốc địch mang lại, nhưng sư đoàn thiết giáp không thích hợp tấn công khu vực phòng ngự kiên cố là sự thật không thể chối cãi!

"Thực ra ở Carolin, sư đoàn thiết giáp của chúng ta chủ yếu phụ trách bao vây quân địch, cắt đứt đường tiếp tế. Bày binh bố trận sư đoàn thiết giáp trước mặt lũ địch phòng ngự dọc theo con sông kia là một chủ ý ngu xuẩn!"

Đối mặt với lời lẽ đanh thép của Gilles, Reinhardt nhìn trời: "Ngươi... nói cũng có lý. Bức tường thép của Ant kia lợi hại như vậy sao? Vậy mà chỉ một ngày đã khiến cho Siegfried, người cùng tên với vị anh hùng trong truyền thuyết của chúng ta, phải bỏ cuộc sao?"

Gilles: "Thần cùng tên với anh hùng là vì phụ thân đặt tên thần theo tên của vị anh hùng đó. Đây không phải là trùng hợp, cũng không phải là thần linh ban tặng, mà là mong ước tốt đẹp của phụ thân thần."

"Nhưng dưới sự tuyên truyền rầm rộ thì không còn như vậy nữa. Siegfried, ngươi phải đánh bại kẻ thù của ngươi!" Reinhardt bước ba bước đến trước mặt Gilles, nắm chặt vai hắn, "Hiểu chưa?"

"Chính vì vậy thần mới phải đến đây trình bày rõ ràng cho bệ hạ! Chúng ta cần lực lượng công binh, cần đào hào, để đối phó với lũ địch giỏi sử dụng pháo binh! Chỉ cần vô hiệu hóa đường đạn của bọn chúng là chúng ta có thể áp sát bờ sông, đến lúc đó cho dù là bắc cầu phao dưới sự yểm trợ của khói mù hay là dùng pháo 88 bí mật phá hủy đoàn xe bọc thép của địch đều dễ như trở bàn tay!" Gilles nói.

Hoàng đế buông vai Gilles ra, đi đến trước sa bàn: "Vậy bây giờ phải làm sao với các sư đoàn thiết giáp? Không thể nào điều động sư đoàn thiết giáp đến tiền tuyến thông qua đường hầm được?"

Gilles: "Vậy có thể điều động sư đoàn thiết giáp đến phía bắc, tham gia tấn công bên đó. Xét về mặt bố trí quân đội, gọng kìm phía nam và phía bắc đều là quân của Tập đoàn quân Trung tâm, điều động như vậy cũng không có gì là phiền phức."

"Nhưng còn khoảng cách thì sao?" Reinhardt nhìn người bạn học cùng trường quân đội, "Ant không phải là Carolin, ở Carolin muốn điều động quân rất dễ dàng, chỉ cần dùng tàu hỏa vận chuyển là được. Nhưng ở Ant... Nếu không sử dụng đường sắt, đến lúc đó e là phần lớn xe tăng của sư đoàn thiết giáp sẽ nằm im tại chỗ, số xe tăng còn di chuyển được chưa đến ba mươi chiếc."

Hoàng đế chỉ vào bản đồ: "Còn về việc sử dụng đường sắt, ngươi nhìn đường ray của Ant xem, tất cả đường ray đều là đường ray hình rẻ quạt, nếu muốn điều động sư đoàn thiết giáp của ngươi đến phía bắc, chúng ta phải đi một đường vòng cung như thế này.

"Thiết kế đường sắt của Ant hoàn toàn là vì mục đích đưa quân đội của hắn từ hậu phương ra tiền tuyến một cách liên tục, nếu nhìn từ góc độ vận chuyển quân dự bị đã tập kết đến tiền tuyến thì đường sắt của bọn chúng rất hiệu quả!"

Gilles: "Bệ hạ không cần phải lo lắng, đợi sau khi bộ binh và công binh của chúng ta chọc thủng phòng tuyến, chiếm lĩnh Shostka, sư đoàn thiết giáp vẫn sẽ có cơ hội tung hoành trên bình nguyên. Sau khi vượt qua sông Desna, từ đó đến Yekaterinburg đều là đồng bằng."

Reinhardt nhìn bản đồ hồi lâu, hỏi: "Ngươi đoán xem cần bao nhiêu lâu mới có thể công phá Shostka?"

"Hai mươi ngày. Đây là ước tính dè dặt nhất. Thực tế thì trước khi tôi lên đường, bên phía công binh đã đệ trình báo cáo mới nhất, chỉ cần khoảng mười ngày nữa là có thể đào đến bờ sông, sau đó có thể tính đến chuyện bắc cầu phao dưới sự yểm trợ của khói mù."

Reinhardt nhìn lịch: "Ừm, được. Hai mươi ngày chọc thủng phòng tuyến cũng chấp nhận được."

Hoàng đế đi đến trước mặt Gilles: "Ta hỏi ngươi, có thể tuyên bố với bên ngoài là ngươi sẽ công phá phòng tuyến hy vọng cuối cùng của địch trong vòng hai mươi ngày hay không?"

Gilles gật đầu: "Hoàn toàn không thành vấn đề. Sau đó quân đoàn thiết giáp của thần sẽ tung hoành ngang dọc trên mảnh đất Ant."

Hoàng đế gật đầu: "Tốt! Vậy cứ làm theo lời ngươi nói. Mười hai tháng mười chọc thủng phòng tuyến sông Desna, chiếm lĩnh Shostka!"

————

Ngày 23 tháng 9 năm 914 lịch Julian, Shostka.
Sáng sớm Vương Trung tới Sư bộ địa bảo, phát hiện chỉ có mấy tham mưu trực ban, Popov trực đêm không thấy đâu nữa.

"Chuyện gì xảy ra? Popov đâu?"

"Buổi sáng anh ta đến muộn, bị tiêu chảy rồi." Tham mưu nói.

Vương Trung thở dài, tiêu chảy không trách được, cũng không thể để anh ta đi ngoài ở trong Sư bộ địa bảo, mùi vị kia quá khảo nghiệm người.

Hắn đi tới cửa quan sát, cầm lấy kính viễn vọng nhìn đối diện sông, quả nhiên cái gì cũng không nhìn thấy.

Sau đó hắn tiện tay chuyển góc nhìn.

Lần này hắn lại nhìn thấy kẻ địch!

Cả ngày hôm qua, kẻ địch hoàn toàn không xuất hiện trong phạm vi mà hắn có thể quan sát, hắn đã sắp nghi ngờ kẻ địch có phải đột nhiên "rớt mạng" hay không.

Hiện tại rốt cục kẻ địch cũng xuất hiện!

Vương Trung vội vàng nhìn xem kẻ địch đang làm gì, kết quả phát hiện kẻ địch đang đào chiến hào!

Công sự?

Bởi vì trong các loại game về chiến tranh thế giới thứ hai, miêu tả về công sự tương đối ít, phần lớn thời gian đều là bộ binh đối chiến bộ binh, xe tăng đối chiến xe tăng, cứ như vậy mà chém giết.

Lần trước hắn nhìn thấy công sự quy mô lớn, là trong phim "Đại quyết chiến", quân đội ta vì lấy trang bị yếu hơn để tiêu diệt ưu thế hỏa lực của quân địch, đã trực tiếp áp dụng chiến thuật công sự để tiếp cận trận địa kẻ địch.

Trong phim còn có một đoạn mô phỏng theo góc nhìn của người thứ nhất di chuyển trong chiến hào, đã trở thành kinh điển điện ảnh.

Nhớ rõ lúc ấy trong phim có câu thoại: "Phải đào chiến hào đến cách trận địa kẻ địch 50 mét!"

Chẳng lẽ kẻ địch cũng muốn chơi trò này?

Bọn chúng không dùng tiểu tank nữa à?

Vương Trung đột nhiên phản ứng lại, nếu đã thấy kẻ địch thì không thể không quản. Bất kể kẻ địch đang làm gì, cứ đánh bom trước đã.

Vì thế hắn nói với tham mưu trực ban: "Liên lạc với pháo đoàn! Kẻ địch đang đào công sự, phương án hỏa lực số 1, khai hỏa!"

Năm phút sau, đạn pháo rơi xuống.

Nghe thấy tiếng pháo, Pavlov và Popov cùng nhau chạy tới sở chỉ huy.

Pavlov: "Chuyện gì xảy ra?"

Vương Trung: "Công sự của kẻ địch đã được đẩy mạnh, tôi phát hiện ra, nên đã ra lệnh oanh tạc một đợt."

Pavlov và Popov vội vàng cầm kính viễn vọng chạy đến chỗ quan sát nhìn ra ngoài.

"Thật sự là công sự, đống đất kia rõ ràng là đất đào ra. Hôm qua tôi chắc chắn không có thứ đó." Pavlov bỏ kính viễn vọng xuống: "Tôi đề nghị để Trung tá Eugene đến xem, anh ta xuất thân là thợ mỏ, về cơ bản là người chỉ huy xây dựng tất cả công sự của chúng ta."

————

Trung tá Eugene nghiêm túc quan sát nửa giờ, mới buông kính viễn vọng xuống, nói với Vương Trung: "Chắc chắn là công sự."

Vương Trung thầm nghĩ mình hack nhìn thấy được, mau nói chút chuyện mình không biết đi.

Eugene tiếp tục nói: "Vụ oanh tạc sáng nay có vẻ hiệu quả không lớn, chủ yếu là vì đạn pháo của quân ta không thể đảm bảo rơi vào trong chiến hào. Hơn nữa chiến hào bình thường đều là hình chữ W, đạn pháo rơi vào, cũng chỉ có thể tiêu diệt những người trong đoạn chiến hào đó."

Vương Trung: "Vậy là oanh tạc vô dụng?"

"Có tác dụng, lúc đạn pháo oanh tạc kẻ địch không thể nào làm việc được. Chỉ cần đạn pháo của chúng ta đủ để oanh tạc liên tục, vậy kẻ địch căn bản không có khả năng tiến lên."

Khuôn mặt Vương Trung nhăn lại.

Eugene vừa nhìn liền hiểu: "Chúng ta không thể oanh tạc liên tục, đúng không?"

"Đúng." Vương Trung gật đầu, phải nghĩ cách thôi.

Hắn bắt đầu đi đi lại lại trong địa bảo.

Popov còn an ủi hắn: "Cũng không phải bị đào đến nơi là thất thủ, trong kế hoạch của chúng ta cũng có tình huống kẻ địch thành công vượt sông, sau đó giao tranh kịch liệt với kẻ địch ở bãi biển."

Vương Trung mím môi.

Đột nhiên, hắn hỏi Eugene: "Theo anh, bọn chúng đào như vậy thì bao lâu có thể đào tới đây?"

Eugene: "Lúc xây dựng đầu cầu bên kia, tôi đã kiểm tra qua thổ nhưỡng ở bờ tây, tôi đoán chừng phải mất mười lăm ngày."

Vương Trung quay đầu hỏi Pavlov: "Sân bay có tổ khí tượng chứ? Dự báo thời tiết mới nhất thế nào? Còn bao lâu nữa mưa?"

Pavlov: "Theo dự báo thời tiết thì còn 20 ngày nữa."

Vương Trung vỗ đùi: "Chúng ta nên nói tình huống này cho chỉ huy đối diện biết! Cho hắn ta biết hắn ta không còn thời gian nữa!"

(Hết chương)

Chương 48: Lời đề nghị hữu hảo

Vương Trung nói xong, những người khác trong phòng đều ngơ ngác.

Vasili: "Chờ chút, ý ngài là muốn nói chuyện với kẻ địch? Dùng radio gọi điện thoại?"

Vương Trung lắc đầu: "Không, như vậy có vẻ quá không chính thức, hơn nữa chỉ có thể để cho kẻ địch trước mặt nghe được, dù sao thì cho dù trong tay chúng ta có thiết bị radio tốt nhất, phạm vi liên lạc cũng chỉ có vậy.

"Chúng ta phải đảm bảo tất cả kẻ địch ở phía bên kia đều có thể nhận được lời nhắc nhở thiện ý này, vậy nên hãy dùng radio phát công khai cho bọn chúng biết đi."

Pavlov cau mày, nhìn về phía Popov: "Nếu làm vậy mà không trái với kỷ luật chiến trường..."

Popov gãi mái tóc đã thưa thớt của mình: "Dùng mã Morse báo cáo tình hình quân ta cho quân địch, chắc chắn là phản quốc. Nhưng mà dùng mã Morse để báo cáo cho quân địch, hơn nữa lại nói về thời tiết, vậy hẳn là không thể tính là phản quốc.

"Tôi nghĩ nên xử lý theo quy định về việc dùng radio trò chuyện phiếm, cũng chính là giam cầm trong thời kỳ không chiến đấu."

Vasili kinh ngạc: "Không phải đi dọn phân sao?"

Popov: "Bình thường thì không. Vậy nên chúng ta có thể để điện báo viên gửi điện báo chịu tội thay, đi giam một tuần."

Vương Trung: "Được, vậy cứ phát công khai như vậy đi."

Vẻ mặt của Pavlov rõ ràng là vẫn muốn ngăn cản cách làm không phù hợp với lẽ thường trên chiến trường này, anh ta nói: "Bộ phận khí tượng của quân địch hẳn là cũng biết chuyện này? Không đúng, thiết bị quan sát của bọn chúng còn tốt hơn chúng ta, chúng ta làm vậy chẳng phải là lo chuyện bao đồng sao?"

Vương Trung: "Nếu bộ phận khí tượng của quân địch cũng biết, vậy chúng ta phát điện báo này càng không có vấn đề, cứ phát đi."

————

Quân Prosen, bộ chỉ huy quân đoàn kỵ sĩ Asgard số 1.

Gilles đang gặp mặt vị chỉ huy lữ đoàn công binh mới gia nhập đội ngũ của anh ta, đột nhiên tham mưu thông tin mở cửa bước vào, đứng nghiêm chào, lớn tiếng báo cáo: "Báo cáo! Chúng tôi nhận được một bức điện mã Morse không rõ danh tính, bức điện được gửi bằng mã hàng không dân dụng quốc tế, căn cứ vào giọng điệu của bức điện, có vẻ như là của quân địch."

Gilles nhíu mày: "Mã hàng không dân dụng quốc tế?"

Tham mưu thông tin lập tức giải thích: "Cho dù là sử dụng mã Morse không được mã hóa, nhưng mã hóa của các ngôn ngữ khác nhau cũng không giống nhau. Còn mã hàng không dân dụng quốc tế chính là được tạo ra để giải quyết vấn đề này, sử dụng tiếng Anh của Liên hiệp Vương quốc

làm cơ sở."

"Tôi biết rồi. Vậy bức điện nói gì?" Gilles tò mò hỏi.

Tham mưu cầm lấy bức điện, đọc theo đó: " 'Kính gửi ngài chỉ huy quân Prosen, nhận thấy quý quân đang tiến hành xây dựng công sự, vì vậy chúng tôi muốn gửi lời nhắc nhở thiện ý rằng nửa tháng nữa sẽ bước vào mùa mưa, tình hình khi đó sẽ không thích hợp cho việc tấn công.' "

Gilles cau mày: "Có ý gì? Tại sao mùa mưa lại không thích hợp tấn công?"

Phó quan Feliz nhắc nhở: "Trong bản báo cáo tình hình về Ant do Bộ tư lệnh gửi xuống có đề cập rằng, đến mùa mưa, giao thông của Ant sẽ bị ảnh hưởng ở một mức độ nhất định."

Vừa dứt lời, Tham mưu trưởng liền tự tin nói: "Vì vậy, khi sắp xếp kế hoạch tiếp tế, chúng ta đã đặc biệt chuẩn bị dư ra 20%, cho dù trời có mưa cũng tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến cuộc tấn công của chúng ta."

Gilles suy nghĩ một chút, nói: "Vẫn nên hỏi bộ phận khí tượng một chút. Thuận tiện gọi cả chỉ huy không quân đến đây. Chờ chúng ta đẩy mạnh chiến hào đến bờ tây sông Đesna, sẽ cần bọn họ phối hợp."

Lục quân Prosen vốn có bộ phận khí tượng riêng, nhưng Đại công tước Meyer cho rằng khí tượng cũng thuộc phạm vi quản lý của không quân, ông ta đã liên tục phản đối với Hoàng đế trong nhiều ngày, Hoàng đế vì muốn suy yếu các thế lực quân đội cũ nên đã giao khí tượng cho không quân.

Bởi vậy nên dù là người được Hoàng đế sủng ái, Gilles vẫn phải mời cả chỉ huy không quân và người của bộ phận khí tượng đến.

————

Ba mươi phút sau, một Thiếu tướng không quân dẫn theo một Trung tá và một vài tùy tùng đến bộ chỉ huy quân đoàn số 1.

Gilles: "Mọi người đã nhận được bức điện mã Morse kia chưa?"

"Đương nhiên là nhận được rồi, chúng tôi còn tiến hành định vị tam giác, xác định bức điện đến từ Bạch Mã tướng quân." Thiếu tướng không quân cố ý ngừng một chút khi nói đến biệt danh Bạch Mã tướng quân.

Nếu Rokossovsky biết biệt danh của mình đã trở thành meme "cách một khoảng trắng", chắc chắn ông ta sẽ thấy rất thú vị, nhưng đáng tiếc là ông ta không thể nào biết được.

Gilles: "Vậy có thật là sắp vào mùa mưa không?"

Thiếu tướng không quân lập tức lùi sang một bước, nhường vị trí cho viên Trung tá mà ông ta mang đến.

Trên tay áo của viên Trung tá có phù hiệu của lực lượng khí tượng, sau khi nhận được sự cho phép của Thiếu tướng, anh ta liền mở cặp tài liệu, lấy ra

một tập tài liệu đặt lên bàn bản đồ: "Bắt đầu từ năm 910, chúng tôi đã bí mật ghi chép lại thông tin khí tượng ở các nơi trên đất nước Ant, bộ phận tình báo của chúng ta đã hứa sẽ đánh cắp được dữ liệu khí tượng của Ant, nhưng đến nay vẫn chưa thực hiện được lời hứa đó."

Gilles nghe thấy có người trong số thuộc hạ cười nói: "Rabverd không làm được chẳng phải là chuyện rất bình thường sao?"

Viên Trung tá phớt lờ lời phàn nàn về bộ phận tình báo, tiếp tục nói: "Theo ghi chép của chúng tôi, Ant đúng là sẽ bước vào mùa mưa vào giữa tháng sau. Thời gian cơn mưa đầu tiên hàng năm thường không khác nhau là mấy, năm 910 là ngày 11 tháng 10, năm 911 là ngày 9 tháng 10, năm ngoái là ngày 14.

"Chúng tôi cho rằng năm nay cũng sẽ mưa vào khoảng trước sau ngày 10."

Gilles: "Mưa có ảnh hưởng lớn không?"

Viên Trung tá: "Sẽ gây ra tắc nghẽn giao thông ở một mức độ nhất định."

Gilles: "Sẽ khiến cho việc hành quân gặp khó khăn?"

"Không đâu, trên thực tế, trong cuộc nội chiến ở đế quốc Ant, họ thường xuyên hành quân trong mùa mưa." Viên Trung tá lấy ra một tập tài liệu khác: "Trước khi đến đây, tôi đã đặc biệt nghiên cứu lịch sử chiến tranh trong cuộc nội chiến ở Ant, trong ba năm đó có rất nhiều hoạt động chiến đấu diễn ra vào mùa mưa, ví dụ như cuộc tấn công bất ngờ nổi tiếng của Quân đoàn kỵ binh số 1."

Gilles cau mày: "Kỵ binh và lực lượng cơ giới của chúng ta không giống nhau."

Feliz: "Tướng quân, chẳng lẽ móng ngựa còn có khả năng thích nghi với địa hình tốt hơn so với bánh xích của chúng ta sao?"

Viên Trung tá: "Vẫn nên chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, chừa ra khoảng 30% sẽ tương đối phù hợp."

Gilles vẫn cau mày, anh ta trầm ngâm một lát rồi nói: "Tìm một người địa phương đến đây, hỏi tình hình một chút... Mọi người đã giết hết rồi sao?"

Feliz lập tức nói: "Xin yên tâm, vào tháng 8, khi chiếm đóng Agasukov, Hoàng đế đã ban hành mệnh lệnh, do khu vực chiếm đóng quá rộng lớn, cần phải giữ lại đủ nhân lực, vì vậy cuộc thanh trừng có hệ thống đã kết thúc rồi.

"Tôi sẽ bảo họ đưa một vài người dân địa phương đến đây."

Gilles: "Đi đi."

Sau khi Phó quan rời đi, Thiếu tướng không quân nói: "Tại sao Bạch Mã tướng quân lại gửi bức điện này?"

Gilles lộ vẻ trầm tư, hiển nhiên là anh ta cũng không hiểu.

Nhưng Tham mưu trưởng của quân đoàn số 1 đã lên tiếng: "Bởi vì công sự chính là tử huyệt của hắn ta, hỏa lực mà hắn ta am hiểu nhất là tấn công đã không còn đất dụng võ. Hiện giờ hắn ta đang rất sốt ruột."

"Ra là vậy." Thiếu tướng không quân gật đầu, tiếp tục nói: "Tên Bạch Mã tướng quân này có chút kỳ quái, hôm qua, khi các phi công của JG17 (số hiệu của lực lượng không quân Prosen) đang truy đuổi máy bay dẫn đường pháo binh của bọn chúng, họ đã nghe thấy tiếng hét bằng tiếng Ant."

"Tiếng hét bằng tiếng Ant?" Gilles ngẩng đầu lên.

Thiếu tướng: "Trong số các phi công có rất nhiều công tử bột, có rất nhiều người biết tiếng Ant và tiếng Carolin, vì vậy có người đã nghe ra được, họ hét là 'Phá S, chui vào điểm mù, 109 xoay sở rất kém khi bổ nhào'."

Gilles: "Vậy tình hình thực tế là thế nào?"

"Tôi đã từng lái chiếc 109E3 mà quân đội đang được trang bị, cần điều khiển khi bổ nhào xuống đúng là rất nặng. Thực ra đây không phải là do bổ nhào, mà là do tốc độ." Thiếu tướng không quân khoa tay múa chân: "Tốc độ khi bay bình thường của 109 tuyệt đối không thể vượt quá 600 km/h. Trên thực tế, khi chiến đấu, chúng ta rất ít khi bay với tốc độ tối đa 536 km/h ghi trên lý thuyết. Nhưng khi bổ nhào, tốc độ có thể đạt tới 700 km/h."

Gilles: "Ý anh là, Bạch Mã tướng quân rất hiểu rõ máy bay chiến đấu của chúng ta?"

"Đúng vậy."

Gilles: "Vậy Phá S là gì? Đó là thuật ngữ chuyên ngành sao?"

"Phải. Là động tác chiến thuật hoàn toàn ngược lại với Immelmann Turn. Đại khái là như thế này." Thiếu tướng búng tay, Phó quan của ông ta lập tức cầm một chiếc hộp tiến lên, mở hộp ra, bên trong là hai mô hình máy bay chiến đấu vô cùng tinh xảo.

Sau đó, Thiếu tướng cầm lấy mô hình máy bay chiến đấu, bắt đầu mô tả.

Vừa khoa tay múa chân, ông ta vừa giải thích: "Trong quá trình bay bằng có thể sử dụng Phá S, khi bị đối phương bám đuôi, hãy lợi dụng khả năng xoay trở tốt hơn để thực hiện Phá S, có thể khiến cho đối phương mất dấu mục tiêu ngay lập tức.

"Còn khi máy bay tấn công bổ nhào từ trên cao xuống, do tốc độ của bên tấn công nhanh, khả năng thao tác bị giảm xuống, Phá S thường có thể giúp máy bay chui vào điểm mù của bên tấn công. Tuy nhiên, động tác này không thể giúp cho bên phòng thủ giành được lợi thế. Chỉ cần bên tấn công không tiếp tục truy đuổi mà kéo máy bay lên để khôi phục tốc độ, thì ở lần giao chiến tiếp theo, họ vẫn chiếm ưu thế."

Gilles: "Vậy nếu bên tấn công tiếp tục truy đuổi thì sao?"

Thiếu tướng nhún vai: "Vậy thì trước tiên phải kiểm soát tốc độ, giảm ga đồng thời điều chỉnh góc cánh quạt, lợi dụng lực cản của cánh quạt. Máy bay chiến đấu không được trang bị phanh bổ nhào như máy bay ném bom bổ nhào, nên không có cách nào để giảm tốc độ nhanh chóng trong trường hợp này.

"Cho dù có giảm được tốc độ, thì anh cũng đã lãng phí rất nhiều năng lượng. Điều này rất ngu ngốc. Vì vậy, khi gặp phải đối phương thực hiện Phá S, những phi công dày dặn kinh nghiệm đều sẽ từ bỏ tấn công, khôi phục độ cao rồi tìm cơ hội giao chiến lại.

"Nhưng phần lớn thời gian sẽ không còn cơ hội để giao chiến lại nữa. Phi công của chúng ta đều thích sơn những màu sắc nổi bật lên máy bay, đây là niềm tự hào do Red Baron để lại, nhưng phi công của quân địch lại thích sử dụng màu ngụy trang, sau khi lao xuống thấp sẽ hòa vào với mặt đất, rất khó bị phát hiện.

"Trận chiến hôm qua cũng vậy, các chàng trai của chúng ta đã bắn hạ được một chiếc, những chiếc còn lại đều bay sát mặt đất để chạy trốn.

"Những chàng trai của chúng ta là những chú đại bàng kiêu hãnh, còn quân địch chỉ là một lũ chim sẻ mà thôi."

Gilles: "Anh không cần phải nói chi tiết như vậy, tôi hiểu Phá S là một động tác chiến đấu trên không rất thực dụng rồi. Nhưng tại sao Bạch Mã tướng quân lại biết điều này? Chẳng phải hắn ta xuất thân là bộ binh sao?"

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng Tham mưu trưởng lên tiếng: "Có thể Thái tử điện hạ của Ant thích chơi ngông? Rất nhiều công tử bột thích lái máy bay."

Gilles gật đầu, coi như là đồng ý với cách nói này.

Lúc này, Feliz bước vào: "Bắt được một vài người địa phương rồi ạ."

"Mang vào đây." Gilles dừng một chút, sửa lại cách nói: "Mời vào đây."

(Hết chương)

Chương 49: Nụ cười lạnh lùng của người nông dân Ant

Một người đàn ông ăn mặc như nông dân Ant được dẫn vào phòng.

Gilles cẩn thận quan sát ông ta một lượt, tán thưởng nói: "Nông dân là những người hiểu rõ nhất về tình hình mưa gió và đất đai. Tốt lắm. Hỏi ông ta xem mưa mùa thu sẽ ảnh hưởng đến việc vận chuyển như thế nào."

Viên Thiếu úy dẫn người nông dân vào lập tức dùng tiếng Ant hỏi.

Người nông dân không vội vàng trả lời mà tò mò quan sát xung quanh, không hề tỏ ra sợ hãi.

Viên Thiếu úy dùng tiếng Ant mắng: "Tên khốn! Trả lời câu hỏi!"

Người nông dân liếc nhìn anh ta, sau đó nhìn về phía Gilles: "Ảnh hưởng của trời mưa chẳng phải là những thứ đó sao, xe bò không thể chở quá nặng, nếu không bò sẽ không kéo nổi. Còn trục xe phải được gia cố cẩn thận, nếu không có thể sẽ gặp sự cố.

"Móng ngựa thì luôn có đủ loại vấn đề, thỉnh thoảng lại bị trẹo chân, những con ngựa dễ bị trẹo chân thì không thể cho phối giống, bởi vì có thể sẽ di truyền khuyết tật cho ngựa con... Cuối cùng thì chỉ có thể giết thịt..."

"Đủ rồi!" Viên Thiếu úy mắng: "Trả lời câu hỏi!"

Người nông dân trợn mắt nhìn viên Thiếu úy: "Chẳng phải tôi đang trả lời câu hỏi sao? Cậu hỏi không phải là ảnh hưởng của trời mưa sao? Là thế đấy!"

Viên Trung úy thở dài, bắt đầu dịch lại cho Gilles.

Sau khi nghe xong, Gilles nghiêm túc nói: "Có vẻ như mưa sẽ ảnh hưởng rất lớn đến giao thông..."

Tham mưu trưởng: "Có thể là do người Ant chăm sóc gia súc quá sơ sài. Ví dụ như việc móng ngựa bị trẹo, nghe giống như là vấn đề do chăm sóc kém dẫn đến. Dân tộc kém cỏi thì chỉ được như vậy thôi."

Gilles không để ý đến Tham mưu trưởng mà tiếp tục hỏi: "Vào mùa mưa, việc lưu thông hàng hóa có bình thường không? Có mua được hàng hóa bình thường không?"

Sau khi viên Thiếu úy dịch xong, người nông dân cười lớn: "Mua hàng hóa bình thường? Sao có thể chứ! Trước đây chưa có cửa hàng của Giáo hội, vào mùa mưa và mùa lũ lụt, giá cả các loại hàng hóa đều tăng cao đến chết người.

"Bây giờ những người tốt trong Giáo hội bán hàng hóa với giá bình thường, thẩm phán còn xử bắn lão già Boye vì tội tích trữ hàng hóa!"

Sau khi viên Thiếu úy dịch xong, Tham mưu trưởng liền cười lạnh một tiếng: "Hừ, chỉ là thủ đoạn mua chuộc lòng người của Giáo hội mà thôi!"

Gilles tức giận nói: "Anh im lặng đi!"

Sau đó, anh ta quay sang Feliz: "Có vẻ như mùa mưa năm nay, ảnh hưởng có thể lớn hơn so với dự kiến của chúng ta."

Feliz: "Chúng ta đã chuẩn bị dư ra 20%, chẳng lẽ mưa một chút mà có thể khiến năng lực vận chuyển giảm 20% sao? Hơn nữa ông lão kia cũng đã nói, có thể dùng xe bò để chở, chỉ là phải thường xuyên bảo dưỡng trục xe.

"Xe bò của chúng ta tinh xảo hơn xe của người Ant nhiều. Hay là, tăng mức dự trữ lên 30%?"

Gilles gật đầu: "Ừm, 30%."

Lúc này, người nông dân hỏi: "Sao vậy, các người không đánh nổi nữa, định kéo dài đến mùa mưa sao?"

Những người khác không hiểu tiếng Ant, đều tò mò nhìn ông lão.

Còn viên Thiếu úy biết tiếng Ant thì lập tức tát ông lão một cái: "Không phải chuyện của ông!"

Gilles: "Đừng động thủ! Ông ta nói gì vậy?"

"Hắn ta hỏi chúng ta có phải là không đánh nổi nữa, định đợi đến mùa mưa hay không." Viên Thiếu úy nói.

Gilles: "Trả lời là 'Phải'."

Sau khi viên Thiếu úy dịch xong, khóe miệng người nông dân liền hiện lên nụ cười.

Gilles: "Hỏi ông ta cười cái gì."

(Sau khi dịch)

Người nông dân: "Tôi nhớ đến một chuyện vui, thưa ngài Trung tá."

Feliz đang định nổi giận thì bị Gilles ngăn lại: "Thôi nào. Tướng quân của Kỵ sĩ đoàn chúng ta không có cổ áo đỏ, nông dân Ant không nhận ra, ông ta đã nói quân hàm cao nhất rồi, được rồi.

"Đưa ông ta xuống, phát quà và lương thực cho ông ta."

Feliz gật đầu, sau đó dùng giọng điệu nghiêm khắc ra lệnh, viên Thiếu úy phiên dịch lập tức dùng động tác thô bạo lôi người nông dân ra khỏi phòng.

Feliz xoay người trở lại, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Gilles.

"Đừng để ý," Anh ta an ủi: "Dù gì thì người Ant cũng có thể duy trì việc vận chuyển trong mùa mưa, điều đó chứng minh là nó không đáng sợ như vậy. Trong báo cáo tình báo mà Bộ tư lệnh chia sẻ cũng có đề cập đến việc sẽ có mưa, có thể ảnh hưởng đến giao thông."

Tuy nhiên, Gilles lại nói: "Còn nhớ vụ tắc đường nghiêm trọng hồi đầu chiến tranh chứ? Lần trước, thông tin của Bộ tư lệnh không đáng tin cậy."

Lúc này, Thiếu tướng không quân (tướng quân không quân cũng không có cổ áo đỏ) vẫn luôn im lặng lên tiếng: "Chúng ta đã xây dựng sân bay hiện đại, cho dù vận tải đường bộ có bị gián đoạn, chúng ta vẫn có thể vận chuyển bằng đường hàng không."

Gilles gật đầu, quay sang nhìn bản đồ chiến khu: "Chúng ta tiếp tục tiến hành xây dựng công sự, đồng thời, các đơn vị bắt đầu tích trữ đạn dược và các loại vật tư tiếp tế khác."

Feliz: "Vậy chúng ta có nên trả lời quân địch không?"

Gilles suy nghĩ một chút rồi nói: "Phát điện mã Morse, nói rằng chúng ta đã biết, cảm ơn vì đã nhắc nhở. Cuối bức điện ký tên tôi."

————

Địa đạo Sư bộ, Sư đoàn cơ giới số 1, Quân đoàn cận vệ, quân Ant.
Vương Trung nhìn câu trả lời của quân địch, mặt mày sa sầm: "Bọn chúng không mắc mưu!"

Pavlov lo lắng: "Bọn chúng thật sự đã chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với bùn lầy rồi sao? Vậy chẳng phải ý tưởng tác chiến của anh có lỗ hổng rồi sao?"

Vương Trung trong giây lát, thật sự cảm thấy Prosen với tư cách là một cường quốc, có thể thật sự có phương thức ứng phó ghê gớm nào đó. Nhưng nghĩ lại, Prosen tuy rằng lấy ra một số trang bị mà Đức Quốc Xã trên Trái Đất phải mất mấy năm nữa mới có, nhưng trình độ tổng thể không vượt trội hơn Đức Quốc Xã là bao.

Hơn nữa, những sai lầm mà Đức Quốc Xã từng mắc phải trong lịch sử chiến tranh Trái Đất, Prosen cơ bản đều mắc phải hết.

Chắc là không có vấn đề gì quá lớn.

Vương Trung: "Nếu bọn chúng không chấp nhận đề nghị thiện chí của chúng ta, vậy thì chơi chiến tranh chiến hào với bọn chúng. Tối nay chúng ta tổ chức một đội đột kích ban đêm, mò sang đó cho bọn chúng một phen bất ngờ, trì hoãn tốc độ đào công sự của bọn chúng."

Pavlov: "Được."

Vương Trung: "Grigory!"

Quân sĩ trưởng bước vào hầm: "Có chuyện gì vậy?"

Vương Trung: "Tối nay anh dẫn đội đột kích ban đêm, đừng đi qua cầu, quá dễ bị phát hiện. Bảo Hải quân dùng thuyền đưa mọi người qua, nhớ phải di chuyển thật yên lặng."

Grigory: "Rõ! Vậy đội hình tham gia đột kích là do tôi tự chọn sao?"

"Cứ chọn theo ý anh." Vương Trung gật đầu.

Pavlov: "Hay là bàn bạc với bên Hải quân xem sao, tối nay bọn họ cũng phái người qua yểm trợ kỹ thuật viên tháo dỡ đài radio, đưa qua cùng một thể luôn."

Vương Trung: "Cũng được. Anh liên lạc với Hải quân đi. Để yểm trợ cho đội đột kích ban đêm, tối nay chúng ta sẽ bắn chuẩn bị, căn cứ theo phương án hỏa lực hiện có, đội đột kích ban đêm có thể tiếp cận đến khoảng cách 30 mét mà không cần lo lắng bị hỏa lực của quân ta bắn trúng."

"Được." Pavlov nhấc ống nghe lên, sau đó đột nhiên cười nói: "Cái thứ này sắp trở thành công cụ sản xuất của tôi rồi, giống hệt như nông dân và cái cuốc."

Vương Trung: "Nói gì vậy, rõ ràng đó là vũ khí của anh! Giống như chiếc xe tăng nhỏ của tôi."

Pavlov nhíu mày: "Cái gì mà xe tăng nhỏ, anh nói nghe buồn nôn quá."

Rõ ràng lúc đầu là anh nói!

————

2 giờ sáng.

Vương Trung còn căng thẳng hơn cả ban ngày, nằm rạp người bên cạnh cửa sổ quan sát, nhìn về phía bờ bên kia.

Nhờ có wallhack, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng chiến hào của quân địch đã được đào sâu vào 100 mét, cách bờ sông khoảng 1200 mét.

Cứ theo tốc độ này, chỉ 12 ngày nữa bọn chúng sẽ đào tới bờ sông.

Sức mạnh của wallhack vào ban đêm còn mạnh hơn ban ngày rất nhiều, dưới tầm nhìn ban đêm, hắn có thể nhìn thấy lính Prosen đang pha cà phê trong chiến hào ở đằng xa, thật đáng sợ.

Vương Trung thậm chí còn nghĩ, nếu như hắn không xuyên không vào Ant mà xuyên không vào Liên hiệp Vương quốc, có lẽ đã trở thành một thành viên của biệt đội cảm tử của quân Đồng minh, cùng với người anh hùng biết thổi kèn túi, vung trường kiếm và bắn cung tên kia, đi khắp nơi gây rối cho quân Prosen.

Lúc này, hắn nhìn thấy thuyền nhỏ của Hải quân xuất phát.

Vốn dĩ Vương Trung nghĩ rằng những chiếc thuyền nhỏ này phải dùng mái chèo, kết quả là Hải quân thả dây thừng xuống nước, nối thẳng đến bờ bên kia, một đám người kéo dây thừng như kéo co, cứ như vậy kéo thuyền sang.

Vương Trung cũng không biết Hải quân đã thả dây thừng từ lúc nào, nói không chừng là lúc đổ bộ lên bờ đánh úp vào ngày đầu tiên, sau khi đánh xong, Hải quân đã để lại dây thừng, chờ đến tối dùng để đột kích.

Chỉ có thể nói, tính chủ động trong chiến đấu của lính bộ binh Hải quân quả thật cao đến mức đáng sợ.

Vương Trung nhìn Grigory dẫn theo đội biệt động đổ bộ lên bờ, sau đó kinh ngạc phát hiện còn có một đại đội bộ binh Hải quân đi theo bọn họ hành động.

Chắc là bộ binh Hải quân cũng muốn đánh úp ban đêm, nên đã hành động cùng nhau.

Lúc này, trong tầm nhìn của Vương Trung, có ba vị trí ở bến tàu xuất hiện dấu hiệu của quân ta, một đại đội bộ binh Hải quân án ngữ tại chỗ, chắc là phụ trách yểm trợ kỹ thuật viên tháo dỡ radio.

Hai dấu hiệu còn lại đang chậm rãi tiếp cận chiến hào của quân địch.

Do tầm nhìn quá thấp, Vương Trung chỉ có thể nhìn thấy dấu hiệu của quân đội, không nhìn thấy hành động cụ thể của từng người.

Ngược lại, do có cơ chế highlight, nên có thể nhìn thấy quân địch rất rõ ràng - không đúng, chỉ có kẻ địch nằm trong tầm nhìn của Vương Trung mới bị highlight, đó chỉ là một đoạn chiến hào, mục tiêu mà nhóm Grigory chọn để tấn công, lại không nằm trong phạm vi highlight của Vương Trung.

Vương Trung thở dài: "Điều động thêm hai lính cảnh vệ cho tôi, tôi muốn đến gần hơn để quan sát tình hình."

Pavlov kinh hãi: "Anh định vượt sông sao?"

Popov đi ngủ bù, không có trong hầm, nếu không chắc chắn cũng sẽ phản ứng như vậy.

Vương Trung: "Không, đi dạo dọc theo chiến hào một vòng. Đi bộ cho tiêu cơm. Tối nay ăn hơi nhiều."

Nelly: "Ăn nhiều? Anh cũng đâu có ăn bao nhiêu?"

Vương Trung: "Tôi ăn rất nhiều bánh bột ngô, sau đó uống nước, bánh bột ngô nở ra, bây giờ phải đi bộ cho tiêu, vậy đó."

Pavlov: "Nhưng mà pháo binh sắp bắn chuẩn bị rồi, lúc này anh rời khỏi Sở chỉ huy có ổn không? Lỡ đâu quân địch trả thù thì sao?"

Vương Trung đành phải bỏ ý định. Mấy ngày nay hắn đã được chứng kiến sức mạnh của pháo binh địch, nếu không có công sự bằng bê tông kiên cố, thì pháo binh cũng đủ để san bằng Sư đoàn Cận vệ số 1.

Hắn không muốn ra khỏi hầm để hứng pháo.

Nghĩ kỹ lại, cho dù hắn có chạy đến vị trí có thể highlight được nơi quân ta tấn công, cũng chẳng giúp được gì. Dù sao thì đây cũng không phải là tự mình chỉ huy xe tăng tác chiến, nhìn thấy quân địch bị highlight là có thể ra lệnh cho xe tăng khai hỏa ngay.

Đúng lúc này, bên kia bờ sông bỗng nhiên vang lên tiếng nhạc.

Vì âm thanh quá xa, Vương Trung không nghe rõ là bài hát gì, bèn hỏi Vasili: "Nhạc sĩ, đây là bài gì thế?"

Vasili tập trung lắng nghe vài giây, nói: "Hình như là Katyusha."

Vương Trung: "Quân địch đang mở Katyusha sao?"

Vasili nghe thêm một lúc, gật đầu: "Đúng vậy, là Katyusha, hơn nữa là giọng nữ. Chắc là đang mở bằng máy hát thu được."

Miệng Vương Trung há hốc thành hình chữ O.

Lúc này, Pavlov lên tiếng: "Đến giờ rồi, có khai hỏa bắn chuẩn bị không?"

Vương Trung vừa định nói "khai hỏa", thì đột nhiên nhìn thấy hai dấu hiệu của đội ngũ đang mò về phía chiến hào quân địch bỗng nhiên tăng tốc.

Vương Trung: "Khoan, đừng khai hỏa! Tình hình có biến!"

(Hết chương)

Chương 50: Đột kích ban đêm (Bổ sung 4/33)

Bờ tây sông Desna, chiến hào tuyến đầu của quân Prosen.

Đại úy Hans nhìn thứ mà lính công binh khiêng đến, bèn hỏi: "Sao thế, các cậu muốn nghe nhạc trong hoàn cảnh này sao?"

Trong số lính của Hans có người hét lên: "Nơi này không có lễ phục cho cậu thay đâu!"

"Cũng chẳng có cô em nào xinh đẹp cả!" Một Trung sĩ khác hét lên.

Mọi người cười ha hả.

Tên Đại úy chỉ huy lính khiêng máy hát đến nói: "Đây là thứ chúng tôi tìm thấy trong một căn nhà đẹp gần đó, căn nhà đó bị pháo binh của Ant bắn cho sắp sập đến nơi rồi, chúng tôi bèn cứu cái máy hát này ra. Còn có một cây đàn piano nữa, Đại đội trưởng của chúng tôi định mang về để lấy lòng bố vợ."

Đại úy Hans: "Bố vợ của Đại đội trưởng các cậu?"

"Là một vị tướng, lão tướng cự phách." Đại úy dứt lời, chỉ vào căn hầm trú ẩn vừa mới đào xong, "Để ở ngay cửa hầm này."

Tên lính khiêng máy hát nói: "Nhưng mà không có điện."

"Loại máy này có thể quay bằng tay mà! Ngốc quá! Lắp loa vào nhanh lên, sau đó cầm lấy tay cầm mà quay."

Tên lính lắp loa vào, bắt đầu quay bằng tay.

Còn Đại úy thì lấy ra một chiếc đĩa hát từ trong hộp mà một tên lính khác cầm: "Nhìn này, chết tiệt, không hiểu chữ gì cả. Nghe thử xem sao."

Nói xong, Đại úy đặt đĩa hát lên bàn xoay đang quay, sau đó cầm lấy cần tay, đặt kim lên đĩa hát.

Ban đầu, loa chỉ phát ra những tiếng ồn rất nhỏ, ngay sau đó, âm nhạc vang lên.

Đại úy Hans vừa hút thuốc vừa nghe nhạc, chân còn đập theo nhịp: "Cũng hay đấy chứ."

Có người hét lên: "Giọng cô em này nghe hay thật đấy, chắc chắn rên cũng hay lắm!"

"Khốn kiếp! Đừng có bôi nhọ nghệ thuật!" Hans mắng, "Suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện đồi bại! Sao không biết thưởng thức nghệ thuật... nghệ thuật... cái từ đó nói thế nào nhỉ? Tôi luyện? Hay là hun đúc?"

Đại úy công binh: "Là hun đúc."

"Ồ đúng rồi, vẫn là lính công binh uyên bác!"

Đại úy công binh: "Tôi học ngành kiến trúc ở Vienna, giờ thì suốt ngày nghiên cứu cách thức đánh sập kiến trúc. Giờ lại được điều động đến đây đào đất, coi như là làm đúng chuyên ngành rồi."

Hans cười lớn: "Yên tâm, sau này sẽ có lúc cậu được thể hiện tài năng, Hoàng đế bệ hạ đã nói rồi, sau khi chinh phục Ant, sẽ đuổi hết lũ chúng đi, mỗi người chúng ta sẽ có một nghìn mẫu đất!"

"Một nghìn mẫu!" Tên lính đầu to vừa mới nghĩ đến chuyện đồi bại kia kinh hô, "Chắc chắn là làm ruộng đến chết mất!"

"Đúng vậy, cho nên sau này mỗi người Prosen ưu tú chúng ta sẽ phải lấy bốn vợ, để cho các cô ấy sinh con đẻ cái!" Đại úy Hans vừa nói, vừa đắc ý nhả ra một vòng khói, nhìn vòng khói tan dần trong màn đêm.

Bên cạnh hắn, máy hát đang phát ra những giai điệu mà hắn không hiểu.

Đại úy công binh nói: "Bài này nghe không vui lắm, tua nhanh lên chút đi!"

Tên lính đang quay máy hát lập tức tăng tốc.

Bản nhạc vốn dĩ mang giai điệu trữ tình, bỗng chốc trở nên sôi động hơn hẳn.

————

Grigory đang bò sát trên mặt đất, nghe thấy tiếng hát, hắn lập tức dừng lại, cau mày.

Những người khác thấy vậy cũng dừng lại theo, tên Trung úy Đại đội trưởng nhỏ giọng hỏi Grigory: "Bắt được một cô em đang hát sao?"

Grigory lắc đầu: "Không, nghe giống máy hát hơn. Cậu nghe đi, lúc nhanh lúc chậm, rõ ràng là có người đang quay bằng tay."

Lúc này, tiếng cười nói của quân địch vang lên từ trong máy hát, không biết bọn chúng đang vui vẻ vì chuyện gì.

Sau đó, bài hát Katyusha đột nhiên được tua nhanh.

Nghe thấy giai điệu quen thuộc bị biến thành thứ gì đó chẳng ra làm sao, Grigory đứng bật dậy, sải bước tiến về phía trước.

Tên Trung úy đi theo sau kinh ngạc: "Cậu bị điên rồi! Bị lính gác của bọn chúng phát hiện, chúng sẽ bắn chết chúng ta mất!"

Thế nhưng, không hề có tiếng súng nào vang lên, dường như quân địch hoàn toàn không phát hiện ra Grigory.

Sau đó, lính Hải quân bên cạnh đứng dậy, dàn thành hàng ngang, nhanh chóng tiến về phía trước.

Lính Lục quân thấy vậy cũng nhao nhao đứng dậy, đội hình hàng ngang không được chỉnh tề như Hải quân, nhưng tốc độ hành quân rất nhanh, giống như đang thi chạy với Hải quân vậy.

Tên Đại úy thấy vậy cũng đứng dậy theo, vừa đứng dậy vừa mắng: "Mẹ kiếp, mặc kệ chúng nó!"

Thấy Đại úy đứng dậy, những người còn lại trong đại đội cũng đồng loạt đứng dậy.

Trong màn đêm đen kịt, đội hình hàng ngang giống như cơn sóng dữ, cuồn cuộn tiến về phía chiến hào quân địch.

Grigory đi đầu nghe thấy tiếng cười nói, bèn bước nhanh hơn.

Lúc này, Đại úy chạy chậm đến cạnh Grigory: "Nếu lát nữa pháo binh bắn đến thì sao?"

Grigory: "Tướng quân nói chỉ cần chúng ta giữ khoảng cách 30 mét với quân địch, sẽ không bị bắn trúng. Lúc đạn pháo rơi xuống thì nằm rạp xuống cũng kịp. Nếu lúc pháo binh khai hỏa mà khoảng cách đã gần hơn 30 mét, chúng ta sẽ lập tức xông lên, chui vào chiến hào của bọn chúng để tránh pháo."

Tên Đại úy kinh ngạc: "Chiến thuật này của cậu có hợp lý không đấy?"

Grigory không trả lời, mà sải chân chạy nhanh về phía trước.

Lính bộ binh Hải quân bên cạnh lập tức hiểu ý, cũng bắt đầu tăng tốc.

Rất nhanh sau đó, toàn bộ đội hình đều đang chạy, không ai hô hào gì cả. Trong màn đêm tĩnh mịch chỉ có tiếng bước chân và tiếng thở dốc.

Sau đó, bọn họ cứ như vậy xông đến trước chiến hào, toàn bộ quá trình đều không bị lính gác của Prosen phát hiện.

Có lẽ là do quân Prosen đã bị bức tranh mà tuyên truyền viên của đế quốc mô tả hấp dẫn toàn bộ sự chú ý.

Đúng lúc này, Grigory nghe thấy tiếng chuông điện vang lên từ trong chiến hào.

————

Hans đang cười ha hả cùng với đám lính, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông điện, hắn bèn quay đầu hét lớn: "Đến giờ rồi, bắn pháo sáng! Xem có lũ chuột nhắt Ant nào đến thăm dò không!"

Tên lính gác đang nhìn về phía này lập tức đáp: "Rõ!"

Sau đó, hắn cầm súng hiệu, vừa lắp pháo sáng vừa nhìn về phía máy hát.

Đúng lúc này, tên lính gác ở phía xa hơn bỗng hét lớn: "Ai đó? Báo động!"

Trong tiếng Prosen, khi phát hiện ra tình huống bất thường có thể hô "Báo động", còn nếu muốn trang trọng hơn thì có thể hô "Nguy hiểm".

Tiếng hét lớn của tên lính gác không khiến cho đám lính Prosen đang túm tụm cười nói giật mình.

Thế nhưng, ngay sau đó, tiếng súng vang lên.

Lính Prosen lập tức im lặng, ngay cả tên lính đang quay máy hát cũng dừng lại.

Đại úy Hans phản ứng lại, hét lớn: "Nguy hiểm! Vào vị trí! Súng máy bắn yểm trợ! Mau bắn pháo sáng!"

Vừa dứt lời, tên lính gác đã lắp pháo sáng xong, chìa súng hiệu ra khỏi chiến hào, bắn lên trời.

Quả pháo sáng màu đỏ bay lên không trung, xé toạc một góc màn đêm.

Lính Ant mặc đồ đen, lộ ra nanh vuốt.

Hans hét lớn: "Bắn yểm trợ!"

Súng máy bắt đầu nhả đạn.

Nhưng lính Ant mặc đồ đen dường như không hề sợ súng máy, mặc cho đạn bay vèo vèo bên tai, không hề có ý định nằm xuống, ngược lại còn bắt đầu tăng tốc, nhanh chóng chạy ra khỏi phạm vi chiếu sáng của pháo sáng.

Đại úy Hans nghe thấy xạ thủ súng máy kêu lên: "Bọn chúng không sợ súng máy!"

Đại úy: "Đừng có kêu la! Bắn tiếp! Là người thì phải biết sợ súng máy!"

Đột nhiên, quả pháo sáng dường như bị thứ gì đó bắn trúng, dù bị hỏng, nhưng phần thân của quả pháo vẫn tiếp tục cháy sáng, rơi xuống đất.

Toàn bộ chiến trường chìm trong bóng tối.

Đại úy: "Mau bắn pháo sáng! Còn pháo cối nữa! Nhanh bắn chặn bọn chúng lại!"

Vừa dứt lời, ánh lửa lóe lên từ nòng súng máy, chiếu sáng một khuôn mặt đầy giận dữ, cùng lúc đó, còn có thể nhìn thấy chiếc áo kẻ sọc ngang bên trong cổ áo chữ V của bộ quân phục màu đen, và dải ruy băng phía sau mũ.

Tên xạ thủ súng máy sợ đến mức hồn bay phách lạc, vội vàng chĩa nòng súng về phía con quỷ dữ kia, kết quả là đối phương chỉ bước một bước đã xông đến trước mặt, đâm thẳng lưỡi lê về phía hắn.

Súng máy im bặt.

Càng nhiều lính mặc đồ đen nhảy vào chiến hào.

————

Grigory từ một phía khác của chiến hào xông vào. Lúc pháo sáng bay lên, vừa vặn không chiếu sáng đến đội hình bộ binh Sư đoàn Cận vệ số 1 do hắn chỉ huy.

Hỏa lực súng máy gần như dồn hết về phía lính Hải quân, vì vậy, Grigory chạy một mạch, tiếp cận đến khoảng cách có thể ném lựu đạn.

Hắn không xông lên giáp lá cà như lính Hải quân, mà nằm rạp xuống đất, ném lựu đạn trước.

Sau tiếng nổ, tiếng kêu thảm thiết như lợn bị chọc tiết vang lên từ trong chiến hào.

Grigory cầm súng tiểu liên, nhảy vọt một cái đến gần mép chiến hào, bắn một tràng vào bên trong.

Lúc này, những quả lựu đạn mà lính của hắn ném ra cũng rơi xuống chiến hào.

Grigory thấy vậy, vội vàng trượt người sang một bên, nằm rạp xuống mép chiến hào.

Ngay sau đó, một loạt tiếng nổ vang lên từ trong chiến hào.

Sau đó, lính bộ binh Cận vệ quân cầm súng trường Tokarev gắn lưỡi lê xông lên.

Grigory: "Mẹ kiếp, suýt chút nữa thì ném trúng tôi rồi!"

"Không trúng là được rồi!"

Grigory: "Bớt nói nhảm! Mau dọn dẹp chiến hào, nhớ nhìn kỹ áo choàng! Còn cả mũ và cổ áo thủy thủ của lính Hải quân nữa! Không có những thứ đó chính là quân địch! Nhanh lên!"

Vừa dứt lời, một tiếng nổ lớn lại vang lên từ đoạn chiến hào cách đó không đến 10 mét.

Grigory: "Thôi xong! Quân ta xông vào chiến hào rồi! Đừng ném lựu đạn nữa! Sẽ bắn nhầm! Giao chiến bằng vũ khí sắc bén! Nhớ kỹ áo choàng và cổ áo thủy thủ!"

Đột nhiên, Grigory nhìn thấy một tên lính địch đứng dậy từ trong chiến hào cách đó không xa, dùng súng tiểu liên MP40 của Prosen bắn về phía hắn.

Hắn lập tức dùng súng MP40 trong tay bắn một tràng, đánh bật tên lính địch về chiến hào, sau đó nằm rạp xuống mép chiến hào để thay băng đạn.

Trong bóng tối, có người đang hét lớn bằng tiếng Prosen.

Grigory lắp đạn xong, bò dậy, nhảy vào chiến hào, lần theo tiếng động, kết quả là nhìn thấy một chiếc loa phóng thanh lớn màu vàng.

Bên cạnh chiếc loa có một tên lính Prosen, có lẽ là sĩ quan, đang gào thét.

Trời quá tối, không nhìn rõ.

Grigory lập tức bắn một tràng dài, khoảng năm phát, tên sĩ quan Prosen ôm ngực, ngã gục.

Sau khi tên sĩ quan Prosen ngã xuống, để lộ ra một tên lính Prosen đang cầm tay quay của máy hát phía sau.

Grigory và tên lính Prosen bốn mắt nhìn nhau.

Ngay sau đó, Grigory bóp cò, không hề nương tay, cho dù hành động của tên lính địch lúc này có khác biệt so với chiến trường đến đâu.

Sau khi hạ gục tên lính, Grigory xông lên, cầm lấy chiếc đĩa hát Katyusha đang phát trên máy, nhét vào túi nhỏ phía sau túi đựng băng đạn. Sau đó, hắn dùng báng súng đập nát chiếc máy hát nặng nề.

Lúc này, quân Ant đã kiểm soát được chiến hào, Grigory hét lớn: "Tìm bản đồ! Tất cả mọi người mau đi tìm bản đồ cho tôi! Tướng quân cần bản đồ để pháo kích!"

Lúc này, tên Đại úy đại đội bộ binh chạy đến: "Sao pháo binh còn chưa bắn vậy? Đã quá thời gian hẹn rồi!"

Grigory: "Quân địch đã bắn pháo sáng, chắc chắn tướng quân biết chúng ta đã đánh lên, nên không cho pháo kích."

Tên Đại úy kinh ngạc: "Tướng quân lợi hại vậy sao?"

"Đương nhiên, nếu không thì sao có thể khiến quân địch nghe danh đã sợ mất mật?" Grigory không hề che giấu sự tự hào, "Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đi tìm bản đồ! Nhanh lên! Không tìm thấy bản đồ thì cũng phải tìm đại loại một số tài liệu gì đó, nếu không chẳng phải chúng ta đột kích một cách vô ích sao?"

Lúc này, lính Hải quân mặc đồ đen chạy đến: "Không cần tìm nữa, chúng tôi bắt được một tên Đại úy bị thương!"

Hẹn gặp lại vào ngày mai.

(Hết chương)

Chương 51: Tình Hình Ngày 24 Tháng 9 (Bổ sung 5/33)

"Hắn khai chưa?" Vương Trung hỏi Popov vừa mới thức dậy.

Lần này bắt tù binh, hắn căn bản không lãng phí thời gian gặp mặt tù binh, trực tiếp giao cho "Chuyên gia".

Popov: "Thú nhận rồi, trên thực tế lúc nhìn thấy thẩm phán là hắn ta khai hết, hơn nữa còn khai thêm một chút."

Vương Trung tò mò hỏi: "Khai thêm một chút?"

"Phải, nói dù sao bọn họ cũng sắp thua rồi, nói cho chúng ta biết cũng không sao." Popov nhún vai: "Có phải bọn họ thông đồng với nhau không? Bình thường tôi sẽ nghi ngờ đây là bẫy của địch."

Vương Trung: "Được rồi, vậy hắn ta khai gì?"

"Tiến độ công sự, lịch thay phiên - nhưng vì đợt tấn công đêm qua của chúng ta gần như đã diệt gọn một đại đội, lịch thay phiên chắc chắn sẽ bị đảo lộn. Ngoài ra, còn có một tin thú vị, hiện tại, tất cả các sở chỉ huy từ cấp sư đoàn trở lên trong tầm bắn của pháo binh, cứ hai ngày sẽ thay đổi vị trí một lần."

Vương Trung nghi hoặc hỏi lại: "Mỗi hai ngày thay đổi vị trí một lần, vậy đường dây điện thoại phải kéo lại à?"

Theo kinh nghiệm của Vương Trung, vị trí sở chỉ huy sư đoàn rất khó thay đổi, vì có rất nhiều đường dây điện thoại được kéo từ sở chỉ huy ra ngoài, thay đổi vị trí đồng nghĩa với việc phải kéo lại toàn bộ.

Điều này cực kỳ phiền phức, với trình độ của lực lượng thông tin quân đội Ant, việc kéo dây điện thoại đến từng trung đoàn mất khoảng một ngày, tức là mỗi lần thay đổi vị trí sở chỉ huy sư đoàn phải mất một ngày để kéo dây. Trước khi kéo xong dây chỉ có thể dùng liên lạc viên truyền tin.

Popov: "Người bị thẩm vấn là một thượng úy, chỉ là một đại đội trưởng, làm sao biết được dây điện thoại được kéo như thế nào? Dù sao thì cứ hai ngày họ lại thay đổi vị trí sở chỉ huy. Do anh ép đấy!"

Vương Trung: "Đây là chuyện tốt, lúc chuyển sở chỉ huy chắc chắn thông tin liên lạc sẽ bị ảnh hưởng. Đáng tiếc chúng ta không phải là bên tấn công, nếu không nhân lúc địch chuyển sở chỉ huy mà tấn công, vậy thì tốt quá."

"Lúc chúng ta tấn công thì sở chỉ huy của địch chắc chắn sẽ ở trong boongke bê tông rồi. Chưa chắc đã sợ bom." Popov nói.

Vương Trung lắc đầu: "Cũng đúng. Thôi được, chuyện này đợi đến lúc chúng ta tấn công rồi tính."

Popov tiếp tục nói: "Ngoài ra, tên thượng úy đó còn khai vị trí trung đoàn của chúng ở trong một boongke được xây dựng tạm thời. Ở đây."

Vừa dứt lời, từ phía bờ bên kia liền truyền đến tiếng nổ lớn.

Vương Trung vội vàng đứng dậy, đi đến cửa quan sát nhìn ra ngoài, kết quả mắt thường chỉ có thể nhìn thấy một làn khói bốc lên từ phía đối diện, sau khi điều chỉnh góc nhìn mới nhìn thấy trong chiến hào có một người bị thương, có thể đang gào thét - Vương Trung không nghe thấy, chỉ có thể

đoán dựa vào hành động của người nọ.

Sau đó, một y tá cẩn thận tiếp cận và bắt đầu sơ cứu, trong khi một trung úy đang ra lệnh cho những người phía sau.

Ngay sau đó, một công binh mang theo máy dò mìn xuất hiện.

Vương Trung: "Mìn bẫy có hiệu quả rồi. Đáng tiếc không để cho chúng mang theo nắp hộp dưa chuột muối chua qua đó."

Vasili: "Tôi đã viết một tờ giấy cho trung sĩ Grigory bằng tiếng Prosen. Nói rằng chúng ta đã chôn 200 quả mìn bẫy."

Vương Trung: "Có hơi nhiều không?"

"Chữ ký tôi ghi là tên anh." Vasili cười hì hì nói.

Vương Trung lắc đầu: "Mẹ kiếp, chuyện này có liên quan gì đến logic sao? Chỉ cần ký tên tôi là địch sẽ tin?"

Vasili: "Biết đâu đấy! Địch nổi tiếng là cứng nhắc, biết đâu chúng vẫn đang tìm 15 quả mìn bẫy còn lại ở Kalinnovka."

Vương Trung liên tục xua tay: "Không đến mức, không đến mức, đây đều là ấn tượng cứng nhắc."

Hắn quay đầu nhìn Popov: "Vừa rồi anh nói tên thượng úy kia khai vị trí trung đoàn của địch?"

Popov cầm bút chì lên, vẽ một ký hiệu HQ (sở chỉ huy) trung đoàn trên bản đồ chiến tuyến trên bàn: "Ở đây. Đã dựng boongke bằng gỗ, nghe nói lớp đất lấp dày một mét, trừ khi bị trúng đạn pháo 152mm, nếu không thì pháo kích chắc chắn không ăn thua.

"Ngoài ra, bên cạnh sở chỉ huy trung đoàn là sở chỉ huy của lữ đoàn công binh phụ trách công sự, cũng đã đào boongke."

Vương Trung nhìn ký hiệu trung đoàn, lắc đầu nói: "Chẳng lẽ sau này tất cả các sở chỉ huy của địch đều đào boongke chống pháo như vậy? Sau này còn đánh úp được nữa không?"

Vasili: "Có thể cho không quân thử xem sao, bom 100kg nếu ném trúng đỉnh boongke, chắc chắn sẽ san bằng tất cả."

Popov tán thưởng: "Được đấy, thử xem."

Vương Trung lại lắc đầu: "Không, trận địa pháo binh chúng còn ném không trúng, huống hồ gì cái boongke này. Trên không trung chắc chắn còn khó phân biệt hơn trận địa pháo binh, tôi nghĩ là ném không trúng đâu."

Vasili: "Thử xem sao, anh đừng lo lắng về tổn thất máy bay, mục tiêu không kích lần này chỉ cách chúng ta 5 km về phía trước, sau khi ném bom xong có thể bay thấp trở về phạm vi bảo vệ của Thần Tiễn. Dù sao phi công cũng đang rảnh rỗi!"

Vương Trung và Popov liếc nhìn nhau.

Popov: "Tôi ủng hộ thử xem."

"Được rồi." Vương Trung nhượng bộ, "Sau khi trời sáng để không quân thử xem."

————

"Chúng tôi ném trượt rồi." Giọng Kharlamov từ trong điện thoại truyền đến: "Thực ra chúng tôi cũng không chắc chắn cái nào là boongke, quá khó phân biệt. Đợi sau khi bảo dưỡng máy bay xong, chúng tôi có thể thử lại. Nhưng nói thật, đừng hy vọng quá."

Vương Trung: "Tôi biết rồi. Các anh tiếp tục thực hiện nhiệm vụ phòng không, vất vả rồi."

"Chúng tôi nên làm vậy."

Vương Trung đặt ống nghe xuống, nhìn Pavlov, người không có mặt khi quyết định tối qua: "Tình hình là như vậy, không kích không có tác dụng."

Pavlov lắc đầu: "Pháo kích không được, không kích cũng không được. Có vẻ như muốn phá hủy sở chỉ huy trung đoàn này là không thể, điều này cho thấy cách làm công sự của địch đang phát huy tác dụng. Tấn công đêm qua của chúng ta tuy đã trì hoãn tiến độ của chúng, nhưng đêm nay chúng chắc chắn sẽ đề phòng.

"Hay là chúng ta rút lui về bờ đông, từ bỏ ý định dụ địch vào đầu cầu để tiêu hao sinh lực? Nếu chỉ cố thủ bờ đông, địch muốn vượt sông, thương vong của chúng sẽ rất lớn."

Vương Trung: "Sức sát thương của đạn pháo rơi xuống nước kém xa so với trên mặt đất. Mặc dù sóng xung kích trong nước sẽ gây chấn thương cho không ít người, nhưng bản thân nước sẽ hấp thụ một lượng lớn năng lượng, sóng xung kích không thể truyền đi xa."

Vụ nổ trong nước khiến phạm vi sát thương nhỏ đi, nhưng sức sát thương lại tăng lên. Nhưng vấn đề là, đối với cơ thể người yếu ớt, sức sát thương tăng thêm này chẳng có ý nghĩa gì.

Đều là bị giết chết, là chết vì một số cơ quan nội tạng bị chảy máu, hay là chết vì tất cả các cơ quan nội tạng bị nổ tung, đối với người chết thì cũng chẳng khác gì nhau.

Ngoài ra, vụ nổ trong nước cũng sẽ ảnh hưởng đến phạm vi sát thương của mảnh đạn.

Nói cách khác, về cơ bản là không có mảnh đạn. Súng bắn dưới nước được thiết kế đặc biệt sau chiến tranh trên Trái đất, sử dụng loại đạn đặc biệt, tầm bắn hiệu quả chỉ 30 mét.

Đừng xem thường thứ gần như không thể nén được là "Nước".

Popov khoanh tay trước ngực: "Xem ra, chúng ta đã gặp phải một đối thủ lợi hại, trên bộ thì dùng chiến hào để tiến quân, vô hiệu hóa hỏa lực của chúng ta, sau khi tiến đến bờ sông thì lợi dụng nước để làm yếu hỏa lực của chúng ta. Lần trước, khi phát minh ra mã điện báo, hắn ta ký tên là gì?"

Vương Trung: "Siegfried GillEs."

Hắn nhớ rõ ràng như vậy không phải vì ấn tượng với kẻ địch này sâu sắc, mà là vì cái tên này chỉ khác "người tốt tóc đỏ" trong "Huyền Thoại Anh Hùng Ngân Hà" có một chữ.

Vương Trung lại nhìn về phía bờ bên kia.

Địch lại bắt đầu tiến quân, tuy rất chậm, nhưng đúng là đang tiến.

Vương Trung lúc này nhìn địch, giống như hồi nhỏ ngồi xổm bên cạnh tổ kiến xem kiến di cư.

Nhưng hồi nhỏ chán, hắn có thể lấy ấm nước ra tạo ra một trận lụt lớn, sau đó tưởng tượng mình là Thượng đế, chọn một con kiến may mắn làm Noah, cho nó một mảnh lá cây làm thuyền.

Bây giờ hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn địch tiến quân - hay sao?

Vương Trung đột nhiên phát hiện ra sơ hở của địch: "Chờ đã, chúng có kéo pháo chống tăng lên không?"

Những người khác cũng đến bên cửa sổ quan sát, cầm ống nhòm của mình lên quan sát.

"Không thấy."

"Nhưng có thể đã ngụy trang rồi. Pháo chống tăng của chúng ta ngụy trang rất tốt."

Vương Trung: "Grigory!"

Grigory lập tức bước vào: "Có tôi."

Vương Trung: "Hôm qua anh có nhìn thấy pháo chống tăng không?"

Grigory: "Không, trước khi rút lui, chúng tôi đã bắn hết đạn pháo sáng của địch, cũng không phát hiện ra vị trí pháo chống tăng."

Vương Trung cầm ống nghe lên: "Nối máy với sân bay."

Rất nhanh, giọng nói của ông lão trực ban sân bay vang lên: "Ai đấy?"

Vương Trung: "Tôi là Rokossovsky, gọi Kharlamov nghe máy."

"Vâng."

Lát sau, giọng nói của Kharlamov vang lên: "Thiếu tướng! Có chuyện gì vậy?"

"Lúc bay các anh có nhìn thấy pháo chống tăng không?"

"Không, tôi khá chắc chắn về điều này, chiến hào của địch mới đào, lưới ngụy trang còn chưa được che chắn, có thể nhìn thấy rõ ràng từng đoạn chiến hào, địch không bố trí pháo chống tăng."

Vương Trung: "Tốt, cảm ơn anh."

Hắn cúp điện thoại, cười toe toét với những người khác: "Địch không ngờ chúng ta sẽ tấn công, nên đã không bố trí pháo chống tăng ở phía trước."

Pavlov: "Anh định cho xe tăng tấn công? Nhưng làm sao vượt sông? Toàn bộ xe tăng lội nước của Prosen đều đã bị cho cá ăn rồi. Lại còn trở thành đá ngầm, tàu thuyền giờ không dám đến gần bờ bên kia nữa."

Vương Trung: "Tôi sẽ đi từ trên cầu. Lái xe KV xuống khỏi xe sàn, mỗi toa xe chở hai chiếc T34, đến đường sắt phía đối diện rồi xuống xe."

Pavlov: "Lúc anh dỡ xe, địch mà pháo kích thì sao?"

Vương Trung lắc đầu.

Lúc này, Vasili lên tiếng: "Chúng ta pháo kích trước, sau đó sẽ thả khói ngụy trang ở đầu cầu!"

Pavlov lắc đầu: "Không được, như vậy chẳng khác nào nói cho địch biết chúng ta đang giở trò, sẽ không tạo được bất ngờ, địch sẽ có sự chuẩn bị. Không thể đặt cược chiến thắng vào sơ hở của địch! Nhỡ đâu địch kịp phản ứng, bắt đầu pháo kích, chúng ta sẽ tổn thất nặng nề, nhất là đầu máy xe lửa, thứ đó là dễ bị tổn thương nhất."

Vương Trung đột nhiên vỗ đùi: "Không đúng! Chúng ta sẽ không dỡ xe KV, toa xe chở xe tăng sẽ được nối với một vài toa xe kín, bên trên chở lính thủy đánh bộ. Còn đầu máy cũng không cần quay đầu, cứ thế chạy thẳng về phía trước, đẩy cả đoàn tàu lao tới."

Hắn hào hứng bước đến trước bản đồ, cẩn thận xem xét: "Nhìn này! Sở chỉ huy trung đoàn và sở chỉ huy lữ đoàn của địch ở ngay cạnh đường sắt. Địch không có lý do gì để phá hủy đường sắt, đoàn tàu bọc thép của chúng ta chắc chắn có thể lao thẳng đến trước cửa sở chỉ huy trung đoàn của địch.

"Chỉ có xe tăng KV thì chưa đủ, dù sao súng máy đồng trục của xe tăng chỉ có thể bắn về phía trước, gần như vô dụng. Chúng ta có thể chất bao cát lên toa xe, bố trí súng máy."

Pavlov: "Thậm chí có thể đưa cả pháo phòng không 25mm lên, hiệu quả sát thương của nó đối với bộ binh đã được kiểm chứng."

Vương Trung: "Thêm vào đó là lính thủy đánh bộ tinh nhuệ. Và để đề phòng cuộc tấn công bất ngờ này bị máy bay ném bom bổ nhào của địch phát hiện, sẽ bố trí thêm một tổ Thần Tiễn."

Pavlov suy nghĩ một lúc rồi nói: "Chiến thuật này hoàn toàn trái ngược với lẽ thường, nếu như lúc ở trường quân sự mà tôi đưa ra phương án như vậy, chắc chắn sẽ bị điểm 0. Nhưng kỳ lạ là, bây giờ tôi lại cảm thấy phương án

này khả thi."

Vương Trung: "Tất nhiên là khả thi, địch không có pháo chống tăng, chúng lấy gì để chống lại đoàn tàu bọc thép của chúng ta? Hơn nữa chúng ta có thể yểm trợ hỏa lực, dựa vào tốc độ của tàu hỏa, có thể nhanh chóng lao đến trước mặt địch.

"Tất nhiên, để thực hiện kế hoạch này, cần phải có bộ binh có tố chất cao, những người lính này phải có đủ khả năng chủ động, khi đoàn tàu dừng lại có thể tự động phân tán và kiểm soát khu vực xung quanh.

"Vì vậy, chúng ta nhất định phải có được sự giúp đỡ của lính thủy đánh bộ."

"Để tôi gọi điện thoại..."

Vương Trung quay sang nhìn Vasili: "Anh sẽ ở trên đầu tàu, mang theo máy bộ đàm thu được, giữ liên lạc với tôi bất cứ lúc nào."

"Vâng... Hả? Với anh?"

Vương Trung: "Tất nhiên, tôi sẽ trực tiếp chỉ huy chiếc xe tăng KV dẫn đầu."

Lý do Vương Trung đích thân chỉ huy, tất nhiên là để dụ pháo chống tăng của địch khai hỏa. Mối đe dọa lớn nhất của kế hoạch này chính là pháo chống tăng.

Đặc biệt là pháo 88mm của địch, lỡ như đụng phải thì đúng là dê vào miệng cọp.

Vì vậy, Vương Trung phải tự mình mạo hiểm.

Vương Trung rất lo lắng Pavlov phản đối, nói xong liền nhìn hắn.

Pavlov cũng nhìn Vương Trung: "Tôi phản đối thì anh có nghe không?"

Vương Trung: "Không."

"Vậy thì xong rồi." Pavlov thở dài: "Nhưng so với kế hoạch liều lĩnh trước đây của anh, lần này an toàn hơn nhiều, ít nhất anh cũng được ngồi trong KV-1, lớp giáp đó, ngay cả tôi cũng biết là rất đáng tin cậy."

Vương Trung: "Thật sao? Anh sẽ không báo cáo lên trên chứ? Cứ cầm điện thoại lên là gọi cho Lyusha."

"Không đâu."

Popov hỏi: "Nếu không cho Lyudmila biết, vậy chọn tổ nào?"

Vương Trung: "Yekaterina Andropovna Bolancheva, cô bé mà ngay cả khi mất dấu mục tiêu, Thần Tiễn vẫn sẽ tiếp tục truy đuổi."

Nelly nhướng mày.

Vương Trung tiếp tục nói: "Khả năng của cô ấy khá phù hợp với nhiệm vụ lần này, dù sao khi tàu hỏa chạy với tốc độ cao, có thể sẽ không có nhiều cơ hội để nhìn thẳng vào địch như vậy."

Lúc này, Pavlov đặt ống nghe xuống: "Nhà ga nói, có thể lắp thêm một đầu máy nữa, như vậy cho dù đi hay về đều có thể duy trì tốc độ rất cao."

Vương Trung: "Được, cứ làm như vậy đi!"

Được rồi

(Hết chương)

Chương 52: Hành động "vượt qua sông Desna"

Mãi đến trưa, toàn bộ công tác chuẩn bị của đoàn tàu bọc thép mới hoàn thành.

Vương Trung nhìn đồng hồ nói với Pavlov: "Từ năm giờ sáng đến bây giờ, ròng rã tám giờ, cậu mới chuẩn bị xong à!"

Pavlov: "Tổ hợp nhiều toa xe như vậy, còn phải chất bao cát, súng máy, điều động đạn dược lên trên, tám tiếng hoàn thành là tốt lắm rồi."

Vương Trung đứng dậy: "Được, tôi đi xem con tàu nhỏ của tôi."

Hắn vừa định đi ra khỏi phòng, Pavlov liền gọi hắn lại: "Chờ chút, chiến dịch này phải có tên chứ, nếu không tôi ghi vào nhật ký thế nào?"

Vương Trung tặc lưỡi.

Phòng ngự thì không cần đặt tên kế hoạch, các loại phương án cứ đánh số 1, 2, 3 là được rồi. Phương án tấn công thì lại cần tên.

Vương Trung trong nháy mắt nghĩ đến rất nhiều cái tên chiến dịch rất "ngầu", ví dụ như "Charlie không biết lướt sóng", cái tên này quân đội Mỹ đầu tiên dùng trong chiến tranh Việt Nam, sau đó bị đánh cho tơi tả.

Sau đó ở Somalia, quân đội Mỹ lại không tin tà mà dùng một lần nữa - Aidid cũng đã mất rồi, mẹ kiếp còn gì có thể cản bước ta nữa!

Rồi lại bị đánh cho tơi tả.

Sau đó, cái tên này được dùng trong game "Call of Duty: Modern Warfare", trong game, lực lượng đặc nhiệm của Mỹ cuối cùng lãnh một quả bom hạt nhân chiến thuật, trở thành phân cảnh kinh điển trong lịch sử game.

Cho nên dù là chiến dịch gì, cũng không thể đặt tên là "Charlie không biết lướt sóng" được.

Còn có cái tên "Cuộc tấn công Giáng sinh" gì đó cũng không thể dùng.

Vương Trung suy nghĩ một chút, nói: "Hay gọi là "Vượt qua sông McLafferty" đi."

Pavlov vẻ mặt nghi hoặc: "Sông McLafferty ở đâu vậy?"

Vương Trung: "Là một hành tinh tôi bịa ra, tôi đã chôn vùi sự ngây thơ và ngông cuồng của mình ở đó, cùng với vô số đồng đội."

Pavlov đầu đầy dấu chấm hỏi, nhưng Vương Trung chỉ vỗ vai hắn: "Đó chỉ là chuyện xảy ra trong mơ thôi, không cần để ý đâu."

Pavlov chần chừ: "Cậu chắc chắn muốn dùng cái tên này chứ? Tôi ghi nó vào kế hoạch tác chiến rồi đấy?"

Lần này đến phiên Vương Trung kinh ngạc: "Chúng ta có kế hoạch tác chiến sao?"

"Có chứ, lúc tôi điều phối binh lực thì bảo mấy anh em tham mưu viết, tôi xem rồi, viết không tệ, giống như một kế hoạch được cân nhắc kỹ lưỡng lắm."

Vasili đeo bộ đàm đang chuẩn bị đi theo Vương Trung đến nhà ga, nghe thấy câu "cân nhắc kỹ lưỡng" liền bật cười: "Rõ ràng chỉ là kế hoạch nảy ra trong đầu ngài tướng quân mà thôi!"

Vương Trung nghiêm nghị quát: "Có thể biến cái kế hoạch nảy ra trong đầu như vậy thành hiện thực, triển khai đâu ra đấy, chứng tỏ Pavlov là một Tham mưu trưởng xuất sắc... A!"

Pavlov lắc đầu: "Cậu không cần phải nịnh tôi đâu, tôi không phản đối kế hoạch của cậu là vì tôi thấy nó khả thi. Địch rất có thể không ngờ chúng ta lại tấn công như vậy, sẽ bị đánh cho trở tay không kịp."

Hắn dừng một chút, nói: "Thôi đừng gọi là "Vượt qua sông McLafferty" nữa, gọi là "Vượt qua sông Desna" có phải hay hơn không?"

Vương Trung suy nghĩ một chút: "Cũng được."

Dù sao dùng tên game khoa học viễn tưởng để đặt tên chiến dịch thì cũng hơi quá.

Nhưng mà, sau này nếu có tấn công lũ ... , tôi nhất định phải dùng cái tên "Leo lên đỉnh La Đạt", bất kể thế giới này có ngọn núi nào như thế hay không.

Pavlov: "Giải quyết xong vấn đề đặt tên chiến dịch rồi, cậu có thể xuất phát, chúc may mắn, tướng quân."

Nói xong hắn đứng nghiêm chào theo nghi thức quân đội.

Tất cả mọi người ở lại Bộ Tư lệnh đều giơ tay chào theo nghi thức quân đội với Vương Trung, Grigory và Vasili.

Vương Trung cũng chào lại: "Chờ tin thắng trận của tôi."

————

12h30 trưa ngày 24 tháng 9, ga tàu Shostka.

Vương Trung bước lên sân ga, đã thấy chiếc KV đầu tiên của đoàn tàu bọc thép đã được sơn thành số hiệu 422, trên ăng-ten radio treo lá cờ đỏ.

Toàn bộ kíp lái xe tăng đều đứng thành một hàng ngoài xe, như thể đang chuẩn bị nhận duyệt binh.

Nhìn thấy Vương Trung đến, Xe trưởng hạ lệnh: "Toàn thể, đứng nghiêm! Chào!"

Lính Ant chào theo kiểu ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, thể hiện khí thế không sợ trời, không sợ đất.

Vương Trung nói với Xe trưởng: "Chiếm vị trí của cậu rồi, ngại quá."

"Tôi sẽ phụ trách chỉ huy pháo phòng không cùng mọi người ở toa pháo phòng không phía sau." Xe trưởng nói, "Mà kíp xe 422 ban đầu đâu, không cần họ à?"

Vương Trung: "Họ quen dùng T-34 hơn. Mọi người đã chiến đấu với xe tăng lâu như vậy rồi, tôi sẽ không để mọi người tách khỏi xe tăng đâu."

"Chỉ có cỗ xe tăng trung thành ấy mới cho chúng ta một nấm mồ bằng thép." Xe trưởng nói.

Vương Trung: "Không, lính xe tăng Prosen cũng rất xuất sắc, nhưng không cần học hát quân ca của bọn họ. Nhiệm vụ của chúng ta là tiêu diệt kẻ địch, sau đó sống sót trở về, gặp lại mẹ."

Vương Trung cao giọng nói với mọi người: "Tôi biết trong số các cậu, không ít người cảm thấy đây là một chiến dịch cảm tử. Hoàn toàn sai lầm! Chúng ta sẽ giáng cho quân địch một đòn chí mạng, sau đó sống sót trở về!

"Mọi người có thể xem lý lịch của tôi, đơn vị của tôi thường xuyên đánh những trận rất thảm khốc, nhưng lần nào chúng tôi cũng tiêu diệt được nhiều quân địch hơn! Lần này cũng vậy!"

Nói xong, cả đoàn tàu vang lên tiếng "Uraa".

Vương Trung chợt nghĩ, nếu lúc này quân địch mà bắn phá sân ga, e là chỉ trong nháy mắt là phá tan cuộc tấn công này.

Đáng tiếc, hôm nay sau khi bắn phá thường lệ xong, quân địch im lặng không bắn nữa.

Bọn Prosen lúc này lại chăm chỉ làm việc như thể chấm công vậy.

Vương Trung: "Lên xe, chuẩn bị xuất phát!"

Mệnh lệnh của hắn được chỉ huy của mỗi toa tàu truyền về phía sau, dần dần lan ra xa.

Vasili đeo bộ đàm, chạy chậm về phía đuôi tàu.

Vương Trung là người cuối cùng leo lên xe tăng, chui vào tháp pháo.

Phía trước xe tăng, xạ thủ súng máy sau ụ bao cát đã sẵn sàng.

Lúc này, bao cát trên toa xe của Vương Trung được chất thành hình mũi tên, phía sau không bố trí súng máy, bởi vì súng máy đồng trục trên xe tăng có thể bắn về phía trước.

Phía sau ụ bao cát hình mũi tên có hai ụ súng máy, mỗi ụ có một khẩu súng máy chĩa sang hai bên.

Phía sau xe tăng lại có thêm hai ụ súng máy nữa.

Một toa xe một chiếc KV-1, cộng thêm bốn khẩu súng máy, thể hiện rõ sự "bá đạo".

Toa xe phía sau số súng máy ít hơn, nhưng sau ụ bao cát có hai tiểu đội bộ binh hải quân đang nằm sấp, chờ đợi lệnh xuống xe chiến đấu.

Trên toa xe thứ ba lại có thêm bốn khẩu súng máy nữa.

Toa thứ tư là một toa xe bọc thép kín mít, bên trong nhét hai trung đội bộ binh hải quân.

Toa thứ năm là toa pháo cao xạ, bố trí pháo cao xạ 72-K và tổ "Thần tiễn", ngoài ra còn có một tiểu đội bộ binh hải quân phụ trách bảo vệ các tu sĩ cầu nguyện.

Toa thứ sáu và thứ bảy đều là toa xe bọc thép kín mít, toàn bộ là lính bộ binh hải quân mặc quân phục đen.

Cuối cùng là đầu máy và toa chở than.

Trên đầu máy cũng có một tiểu đội bộ binh hải quân, trên đống than ở toa chở than còn có một tiểu đội nữa.

Dù sao thì đoàn tàu bọc thép của Vương Trung, cứ theo tiêu chí bộ binh hải quân là đủ, hôm nay đánh xong trận này, danh tiếng của "Thần chết áo đen" chắc chắn sẽ vang xa.

Vương Trung đeo tai nghe, cầm micro lên: "Vasili, nghe rõ chưa? Vasili?"

"Nghe rõ, ngài muốn cà chua đúng không?"

Đây là mật ngữ đã thống nhất từ trước, chứng tỏ Vasili đã đến đầu máy phía sau, Vương Trung có thể thông qua chiếc radio do Vasili mang trên lưng để chỉ huy đoàn tàu.

Vương Trung: "Đúng, cà chua."

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng pháo binh khai hỏa - trận địa pháo binh nằm trong rừng cây gần đó, được ngụy trang rất tốt.

Cùng lúc pháo binh khai hỏa, tám chiếc Yak-1 bay qua đoàn tàu.

Vương Trung không yêu cầu không quân yểm trợ, nhưng xem ra các phi công không quân cũng tự giác hành động rồi.

Hắn thậm chí còn không cần chuyển góc nhìn, chỉ cần dùng mắt thường cũng nhìn thấy quả bom 100kg mà tám chiếc Yak-1 mang theo dưới cánh.

Vương Trung thầm nghĩ: Hỏng rồi, hình như mình đã truyền cho không quân Ant một số thói quen tác chiến không nên có rồi.

Lúc này, trong tai nghe của Vương Trung vang lên giọng nói của Kharlamov: "Nông dân, nông dân, hôm nay ăn gì đấy?"

Vương Trung không hề thống nhất mật ngữ với không quân, chắc là vừa rồi các phi công nghe thấy Vương Trung bảo Vasili mua cà chua nên ứng biến ra đấy.

"Hôm nay ăn canh cà chua trứng!" Vương Trung đáp.

"Mong quá đi!" Lúc này, Vương Trung đã không còn nhìn thấy máy bay nữa, tín hiệu radio bắt đầu nhiễu, cũng chỉ có thể nói radio do Ant sản xuất là như vậy.

Radio tháo được từ xe tăng của địch đều là loại dùng cho xe tăng, kỹ thuật viên hải quân vẫn đang nghiên cứu cách sử dụng.

Vương Trung nhìn đồng hồ, pháo binh chỉ còn 15 phút oanh tạc nữa là kết thúc, nên xuất phát thôi.

Vì vậy, hắn nói với Vasili: "Vasili, thêm hai quả cà tím nữa."

"Rõ, thêm một quả cà tím."

Chưa đầy mấy giây sau khi nhận được câu trả lời, đoàn tàu đột nhiên rung lên, sau đó từ từ chuyển bánh.

Muốn vượt qua sông Desna, trước tiên phải đi qua toàn bộ thành phố Shostka.

Lúc đoàn tàu tiến về phía trước, hai bên đường ray toàn là người dân Shostka chưa kịp sơ tán.

Những người còn ở lại lúc này cơ bản đều đang làm công tác hậu cần, chờ khi nào đơn vị của Vương Trung rút lui thì sẽ đưa họ đi trước.

Vương Trung nghe thấy một bà cụ đang khóc: "Vị tướng quân tốt bụng như vậy, thế mà phải đi chịu chết."

Không phải, tại sao ai cũng nghĩ tôi đi chịu chết vậy?

Xem ra những chiến thắng vang dội mà quân địch giành được trước đó đã làm suy yếu nghiêm trọng lòng tin của người dân Ant.

Hôm nay phải cho người dân thấy, chúng ta cũng có thể phát động tấn công mà không phải là đi chịu chết!

Nghĩ vậy, đoàn tàu chạy lên cây cầu bắc qua sông Desna.

Vương Trung nhìn dòng sông Desna lấp lánh dưới chân cầu, chợt nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên mình đi tàu hỏa qua cầu Nam Kinh trên sông Trường Giang.

Đôi khi, Vương Trung thực sự không phân biệt rõ ràng được Ant và quê hương trong ký ức của mình, có lẽ vì cả hai nơi đều có diện tích rộng lớn, phong cảnh hữu tình.

Không biết lần sau vượt sông Desna là khi nào nữa.

Đoàn tàu đi qua công sự đầu cầu, những người lính trấn giữ công sự đầu cầu hô vang: "Uraa!"

Mẹ kiếp, quân địch chỉ cách chưa đầy 2km, tuy rằng bọn chúng đang bị pháo kích, nhưng hô "Uraa" như vậy có thể khiến chúng cảnh giác đấy!

Vương Trung lo lắng liếc nhìn trận địa của địch, phát hiện cũng không có gì bất thường, quân địch bị đánh cho lộn tùng phèo, căn bản không rảnh để ý đến những thứ này.

Lúc này, pháo binh bắt đầu bắn kéo dài, màn đạn bắt đầu dồn về phía trước.

Đoàn tàu đi theo ngay sau màn đạn.

Nhờ tốc độ của đoàn tàu, chỉ trong chớp mắt, chiến hào của địch đã hiện ra ngay trước mắt!

Vương Trung hét lớn: "Khai hỏa!"

Tất cả súng máy đồng loạt nhả đạn.

Rõ ràng quân địch đã bị đánh úp bất ngờ, chưa từng thấy trận nào như thế này.

Vương Trung: "Vasili, giảm một quả cà tím."

"Rõ!"

Sau đó, Vương Trung cảm nhận rõ ràng tốc độ đoàn tàu chậm lại.

Tốc độ này cho phép bộ binh hải quân xuống xe chiến đấu, Vương Trung đã sắp xếp xong, bộ binh hải quân có nhiệm vụ truy kích quân địch ở hai bên đường ray, thiết lập tuyến phòng ngự, đảm bảo an toàn cho đoàn tàu khi rút lui.

Dù sao lúc đoàn tàu rút lui sẽ đi đầu máy về trước, lỡ như xi-lanh bị trúng đạn thì hỏng bét.

Vương Trung chuyển góc nhìn, thấy hai trung đội bộ binh hải quân nhảy xuống khỏi đoàn tàu.

Sau đó, họ không thiết lập tuyến phòng ngự mà xông thẳng về phía quân địch đang hoang mang.

Tiếng súng tiểu liên và tiếng "Uraa" vang trời hòa lẫn vào nhau trên trận địa của địch.

Dù đã giảm tốc độ, nhưng đoàn tàu vẫn lao về phía trước với tốc độ chạy nước kiệu của một con chiến mã.

Súng máy trên các toa xe bắn phá khắp nơi.

Sau khi xuyên qua tuyến phòng thủ đầu tiên của địch, súng máy bắt đầu bắn vào ngựa và các phương tiện vận tải khác ở hai bên đường ray.

Vương Trung cũng cầm lấy súng máy phòng không trên xe tăng, bắn xối xả xuống phía dưới, vừa bắn vừa hét: "Đánh nhanh, đánh nhanh! Đừng vì bọn chúng là lính hậu cần mà tha!"

(Hết chương)

Chương 53: Đột kích bất ngờ

Vương Trung bắt đầu cho đoàn tàu tiến lên, lúc này hắn mới nhận ra tuyến phòng ngự của địch được đào rất bài bản, phía sau chiến hào thứ nhất là một chiến hào dự bị, phía sau nữa mới là chiến hào thứ hai.

Tất cả các chiến hào đều được đào thành hình chữ W, vì vậy hỏa lực của đoàn tàu bọc thép rất khó phát huy tác dụng, chỉ có thể dựa vào bộ binh để dọn dẹp từng chút một.

May mà đoàn tàu của Vương Trung mang theo rất nhiều bộ binh hải quân.

Khi đi qua giao thông hào, một trung đội bộ binh chủ động xuống xe, tiến dọc theo giao thông hào.

Quân Prosen không bố trí quân ở giao thông hào, nhưng bộ binh hải quân vẫn thận trọng tìm kiếm, tiến lên từng bước.

Vượt qua chiến hào thứ ba, sở chỉ huy của trung đoàn và lữ đoàn công binh của địch đã ở ngay trước mặt.

Mắt thường không nhìn thấy gì cả, rõ ràng là sau cuộc không kích ngày hôm qua, quân Prosen đã tăng cường ngụy trang.

Tuy nhiên, trong tầm nhìn của Vương Trung, các sĩ quan Prosen trong hầm ngầm đều hiện lên màu đỏ chót, muốn không nhìn thấy cũng khó.

Vương Trung lập tức ra lệnh: "Xoay tháp pháo sang trái 30 độ! Cậu sẽ thấy một gốc cây bạch dương bị chặt cụt, ngay bên cạnh là lối vào hầm ngầm của địch! Bắn!"

Họng pháo của KV-1 nhả lửa.

Kết quả, do đoàn tàu đang di chuyển nên viên đạn bắn lệch sang bên cạnh lối vào, tiễn người lính gác cửa lên trời.

Vương Trung: "Vasili, giảm một quả cà tím!"

Ngay lập tức, đoàn tàu bắt đầu phanh gấp.

Sau khi đến nơi, Vương Trung mới biết ở đây có rất nhiều quân địch, ngoài hai sở chỉ huy, còn có rất nhiều đơn vị hậu cần của địch, thậm chí trong tầm nhìn còn có cả trận địa của một trung đoàn pháo binh.

Trong tầm nhìn của hắn, các chấm đỏ "đối thủ đang hiện diện" dày đặc như Vạn Lý Trường Thành trong kỳ nghỉ lễ!

Không đúng, nói vậy thì hơi quá, dù sao quân Prosen cũng tuân thủ nguyên tắc phân tán đội hình, binh lính dàn trải trên diện rộng, chỉ là do Vương Trung nâng góc nhìn lên cao nên trông có vẻ dày đặc mà thôi.

Nhìn thấy nhiều quân địch như vậy, Vương Trung lập tức rụt đầu lại, tay phải kéo nắp tháp pháo xuống, phần thân trên chui vào trong tháp pháo, chỉ còn đôi mắt quan sát bên ngoài, nắp tháp pháo úp lên đầu.

Nhưng hắn quan sát một hồi, có vẻ như quân địch căn bản không để ý đến việc tấn công vị chỉ huy là hắn.

Bộ binh hải quân đã xuống xe, họ không thích hô "Uraa" mà âm thầm xông lên, giải quyết gọn ghẽ quân địch.

Tất cả súng máy đều đang nhả đạn.

Khẩu pháo phòng không 72-K duy nhất cũng khai hỏa, đạn pháo không ngừng rơi xuống giữa đám quân địch.

Vương Trung thò đầu ra, nhìn cảnh tượng trước mắt, bỗng cảm thấy có chút quen thuộc.

À phải rồi, có một bộ phim Mỹ tên là "Trân Châu Cảng" do Michael Bay đạo diễn, trong phim, khi quân ... tấn công, lính Mỹ chạy tán loạn khắp nơi, bị những người mê quân sự đem ra làm trò cười.

Lúc này, đám lính Prosen cũng chẳng khác gì đám lính Mỹ chạy tán loạn trong phim.

Lính bộ binh hải quân mặc quân phục đen như những chú chó chăn cừu, lùa đám đông chạy tán loạn.

Vương Trung nhìn cảnh tượng trước mắt, bỗng nghĩ: Có phải hơi suôn sẻ quá rồi không? Bình thường suôn sẻ như vậy thì phải có một chiếc Tiger bất ngờ xông ra từ trong rừng chứ nhỉ?

Tiger đâu? À, giờ này loại xe tăng đó còn chưa được phát triển, vậy thì không sao.

Lúc này, Vương Trung lại phát hiện ra một điều, khi quân địch đầu hàng, màu sắc của chúng sẽ thay đổi, từ màu đỏ tươi chuyển thành màu đỏ nhạt.

Trước đây hắn không nhận ra điểm này, là do quân địch đầu hàng quá ít, hay là do chỉ là những cá thể riêng lẻ.

Giờ thì rõ ràng rồi, từng mảng màu đỏ tươi chuyển thành màu đỏ nhạt.

Giống hệt đèn neon vậy.
Sau đó chuyện càng kỳ quái hơn đã xảy ra, bộ đội Vương Trung mang ra thật ra cũng không tính là nhiều, căng lắm là một nửa tiểu đoàn, cho nên trên thực tế hắn không có khả năng khống chế toàn bộ chiến tuyến.

Lúc này hắn chiếu sáng chiến tuyến suốt bốn km, nhiều nhất cũng chỉ khống chế được một km hai bên đường sắt.

Nhưng toàn bộ chiến tuyến của kẻ địch bắt đầu sụp đổ.

Ban đầu là đám bộ đội ở gần đó nhất bỏ trận địa chạy về phía sau, ngay sau đó như tuyết lở, làn sóng sụp đổ liền lan ra hai bên hướng nam bắc.

Vương Trung trầm ngâm: Chẳng lẽ quân địch không tinh nhuệ như mình tưởng tượng, ai cũng sẽ tử chiến đến cùng?

Kỵ sĩ đoàn Asgard này hẳn là lực lượng tương tự SS của Đức Quốc xã trên Trái Đất nhỉ? Lực lượng như vậy mà cũng sụp đổ sao?

Lúc này, chỉ huy bộ binh hải quân Kalinin đi tới trước mặt xe tăng Vương Trung, chào theo nghi thức quân đội và nói: "Báo cáo Tư lệnh, quân địch có tổ chức chống cự đã bị đập tan, chúng tôi đang bắt tù binh, xin hỏi xử lý tù binh như thế nào ạ?"

Vương Trung định làm theo cách xử lý trước kia, nhưng ngay sau đó hắn lại nghĩ đến một chuyện.

Trước kia mình không bắt tù binh, mà là cho mỗi người một phát súng vào vai rồi thả đi, là vì điều kiện không cho phép.

Bây giờ bắt được tù binh thì áp giải về thôi.

Quân địch đã sụp đổ rồi, bảo người ở đầu cầu ra, tiếp ứng một chút, chẳng phải chỉ có mấy km đường, đi không về được sao?

Đưa số tù binh này về, dùng xe lửa chở đến Yekaterinburg, cho dân chúng vui vẻ một chút!

Không đúng, trước tiên cứ để cho dân chúng Shostka vui vẻ một chút đã, xem chúng ta cũng đánh thắng trận rồi! Cho đám tù binh này diễu hành khắp phố phường, hưởng thụ trứng thối và bùn đất trộn nước tiểu của dân chúng một chút, chẳng phải là rất đẹp sao?

Lúc này Vương Trung không có góc nhìn của người ngoài, cho nên không nhìn thấy vẻ mặt của mình, nếu hắn thấy được, nhất định sẽ hỏi một câu: "Ông tướng ..., ngài là ai vậy?"

Đúng vậy, biểu cảm lúc này của hắn y hệt biểu cảm của bọn tướng ... trong phim ảnh ngày xưa khi nhìn thấy các cô gái Trung Quốc.

Người Trung Quốc nhìn thấy biểu cảm này sẽ tự động nghĩ ra lời thoại: "Yo Xi!"

Đương nhiên Vương Trung không nhìn thấy, bỏ lỡ cơ hội tự giễu bản thân này, hắn nghiêm mặt nói với thiếu tá Kalinin: "Giải giáp bọn họ, phái chiến sĩ tuyệt đối đáng tin áp giải bọn họ qua cầu. Tôi sẽ thông báo cho Shostka bên kia tiếp ứng."

Thiếu tá Kalinin: "Vâng!"

Lúc thiếu tá đi chấp hành mệnh lệnh, Vương Trung trực tiếp dùng điện đài nói với Shostka: "Sư đoàn, Sư đoàn nghe rõ, tôi đã đập tan phòng tuyến của địch. Đang chuẩn bị áp giải tù binh về, chuẩn bị tiếp nhận."

Hắn suy nghĩ một chút, lại nói: "Thông báo cho lực lượng thiết giáp, chuẩn bị phản công, đánh thẳng vào sào huyệt địch."

Nói xong hắn buông ống nghe xuống, hô to với bộ binh hải quân bên cạnh: "Cậu, chạy nhanh lên! Đi báo cho Sư đoàn, không cần thiết giáp phản kích! Vừa rồi là lừa địch!"

Người lính kia chào theo nghi thức quân đội, nhảy xuống xe lửa.

Sau đó anh ta không lập tức chạy, mà tìm một chút, tìm được một chiếc xe máy rồi cưỡi đi.

Vương Trung nhìn bóng dáng người lính rời đi, ngạc nhiên: "Mình còn không nghĩ tới việc đi xe máy."

Lúc lái xe máy, cổ áo khoác rộng và dải ruy băng trên mũ của anh ta bay phần phật trong gió.

————

Pavlov buông tai nghe vô tuyến xuống, nhìn về phía Popov.

Popov: "Thiết giáp phản công?"

Pavlov: "Tôi cảm thấy đây có thể là lừa địch, cậu ấy thích chơi loại trò nhỏ này, một lát nữa chắc chắn sẽ có người chạy bộ tới truyền lệnh, nói là không cần phản công."

Popov: "Vậy chúng ta cứ chuẩn bị trước đi, dù sao thì thiết giáp muốn phản công cũng phải mất một tiếng đồng hồ để chuẩn bị."

"Cũng được." Pavlov gật đầu.

————

Lúc này, một thượng úy bộ binh hải quân đến báo cáo: "Báo cáo tướng quân, chúng tôi thu được mười hai khẩu trọng pháo, nhìn con số trên hòm đạn pháo, có thể là 150 mm."

Vương Trung: "Có đủ la để kéo đi không?"

"Đủ ạ."

Vương Trung: "Vậy thì kéo đi!"

Thượng úy lại báo cáo: "Chúng tôi còn phát hiện tám khẩu súng cối 50 mm."

Vương Trung: "Kéo đi... Ừm? Mấy mm cơ?"

"50 mm ạ."

"Đó là rác rưởi, cho nổ tung hết đi, đừng để quân địch dùng."

Theo lý thuyết, bất kỳ vũ khí nào cũng nên tận dụng, nhưng súng cối 50 mm của Prosen là đồ bỏ đi, tầm bắn gần, uy lực lại nhỏ.

Đức Quốc xã trên Trái Đất dùng thử thấy không ổn, nên không sản xuất nữa, số đã trang bị đều bị loại bỏ hết, đưa cho các đơn vị đóng giữ phía sau để đánh du kích.

Nhưng các đơn vị đóng giữ phía sau cũng không thích dùng thứ này, bởi vì nó quá tệ.

Vị thượng úy này rời đi không lâu, một tiểu đội bộ binh hải quân áp giải một đám sĩ quan Prosen tới.

Trung sĩ dẫn đầu đứng nghiêm chào: "Báo cáo Tư lệnh, những người này muốn gặp ngài, không chịu đi về phía bờ bên kia."

Vương Trung nhìn đám sĩ quan này, lần lượt phân biệt quân hàm trên ve áo của họ.

Sau đó hắn mới nhớ ra hình như mình có thể dùng bản đồ vệ tinh.

Thôi, phân biệt quân hàm cũng là một thú vui tao nhã mà!

Trong đám người bị bắt này, lại có một đại tá, theo như thông tin tình báo thì ở đây có một lữ đoàn công binh, vị đại tá này hẳn là lữ đoàn trưởng.

Vương Trung: "Tôi là Rokossovsky, các người muốn gặp tôi, bây giờ gặp rồi đấy."

Nói xong hắn nhìn về phía trung sĩ, hắn cho rằng trung sĩ biết tiếng Prosen, đợi trung sĩ phiên dịch.

Kết quả trung sĩ không nói gì, chỉ hất hàm về phía một thiếu tá trong đám tù binh.

Thiếu tá lập tức phiên dịch lời của Vương Trung cho những người khác nghe.

Hay lắm, hóa ra bên địch có phiên dịch viên cơ à.

Sau đó viên đại tá đưa tay sờ túi.

Tất cả bộ binh xung quanh đều kinh hãi: "Không được động đậy, giơ tay lên!"

Vương Trung: "Để ông ta sờ."

Vị đại tá nhìn chằm chằm Vương Trung một giây, sau đó lấy một chiếc kính một mắt từ trong túi ra, đeo lên mắt.

Sau đó ông ta mới cẩn thận quan sát Vương Trung đang ngồi trong tháp pháo xe tăng.

Tiếp đó ông ta lại lần lượt liếc nhìn số hiệu chiến thuật của xe tăng và lá cờ đỏ trên ăng-ten vô tuyến điện.

Ông ta mở miệng: "Quả nhiên danh bất hư truyền, tướng mạo đường đường."

Vương Trung: "Ông biết tiếng Nga à?"

Vị đại tá dường như bị câu nói thô lỗ của Vương Trung làm nghẹn lời, lông mày nhíu lại, nhưng ông ta vẫn tiếp tục nói: "Phá vỡ quy tắc thông thường, dùng binh không theo lẽ thường, là một cuộc tấn công rất xuất sắc. Chúng tôi đều bị ngài qua mặt rồi, tướng quân Rokossovsky."

Vương Trung: "Tối hôm qua bị tập kích ban đêm, lẽ ra các người nên nâng cao cảnh giác."

Vị đại tá: "Chúng tôi đã nâng cao cảnh giác rồi, tối nay các người tuyệt đối không thể tập kích ban đêm được nữa!"

Sau đó thì quên mất việc phải nâng cao cảnh giác vào ban ngày đúng không.

Vị đại tá tiếp tục bào chữa: "Nhiệm vụ của chúng tôi là tiến hành công việc xây dựng! Không ai nói với chúng tôi phải đề phòng bộ binh tinh nhuệ tập kích. Hơn nữa bộ binh và pháo binh cũng không biết đang làm cái quái gì! Một lữ đoàn công binh như chúng tôi có thể làm gì chứ? Lực lượng công binh chiến đấu chỉ có một tiểu đoàn, mà bây giờ nhiệm vụ chủ yếu của chúng tôi là xây dựng, công binh chiến đấu không dùng tới!"

Vương Trung: "Tiểu đoàn công binh chiến đấu của các người đóng quân ở đâu?"

"Bây giờ thì ở đâu cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi, chắc là đã rút lui cùng các đơn vị khác."

Vị đại tá thở dài: "Lần này các người bắt hết chuyên gia công binh của cả tập đoàn quân rồi, trước khi có chuyên gia mới tới, e là tiến độ sẽ bị trì hoãn rất lớn."

Vương Trung cười nói: "Đây chẳng phải là chuyện tốt sao? Thôi được rồi, các vị, các vị đã gặp tôi rồi, có thể ngoan ngoãn qua cầu được chưa?"

Vị đại tá lo lắng bất an hỏi: "Chúng tôi sẽ bị đối xử như thế nào?"

Vương Trung: "Trước tiên, các người sẽ được diễu hành khắp phố phường. Chắc giờ áp giải các người đi là vừa lúc, bộ quân phục đẹp đẽ của ông đây chắc sẽ dính đầy trứng thối và bùn đất trộn nước tiểu. À, bùn đất trộn nước tiểu chính là bọn trẻ con tè vào bùn, sau đó nhặt bùn lên đấy."

Lông mày của đại tá nhíu chặt lại: "Điều này không phù hợp với công ước quốc tế!"

Vương Trung: "Biết điều một chút đi! Tôi đã tận mắt nhìn thấy những chuyện tàn bạo mà các người đã làm. Tôi sẽ không phân biệt xem chuyện đó là do ai làm, tất cả những hành vi tàn bạo đó, đều phải do quân đội các người gánh chịu. Công ước quốc tế là dành cho con người, không phải dành cho lũ súc sinh.

"Đem đi!"

(Hết chương)

Chương 54: Trưng bày chiến lợi phẩm (Minh chủ tặng thêm)

Cùng lúc đó, tại Shostka

Pavlov: "Đột nhiên phát hiện ra, bị pháo kích mấy ngày nay, chẳng còn bao nhiêu tòa nhà nguyên vẹn để nhốt tù binh."

Popov: "Cũng không cần nhốt, tối nay quân địch sẽ lại pháo kích chúng ta. Pháo kích xuống, lũ tù binh này chết hơn một nửa là cái chắc. Chi bằng cứ đưa bọn chúng đến bên cạnh nhà ga, đợi tối nay tàu chở tiếp tế tới, dỡ hàng xong thì nhốt bọn chúng lên tàu."

Popov dừng một chút, bổ sung: "Lỡ như trong lúc này quân địch đột nhiên pháo kích, vậy thì cứ nói là quân địch cố ý giết chết đám tù binh này, cứ theo tiêu chuẩn đó mà tuyên truyền."

Pavlov suy nghĩ một chút, gật đầu: "Được, cứ làm như vậy. Vừa hay bên cạnh nhà ga có một bãi đất trống rộng rãi, để bọn chúng ra đó phơi nắng, dù sao cũng đã sang thu rồi, không thể nào bị say nắng được."

Nói xong Pavlov cầm điện thoại lên, bắt đầu hạ lệnh, điều động một đại đội từ lực lượng dự bị ra, dàn hàng dọc theo đường sắt.

Popov bỗng nhiên nói: "Không được! Không thể đi dọc theo đường sắt!"

Pavlov nghi hoặc dừng tay đang cầm ống nghe, nhìn vị giáo chủ đang đi theo: "Sao vậy?"

"Đi dọc theo đường sắt, thứ nhất, nếu tàu hỏa muốn quay về, sẽ bị chặn lại. Thứ hai, chỉ có những người dân làm việc bên đường sắt mới nhìn thấy, chúng ta phải để cho đám tù binh này sau khi xuống cầu đường sắt, đi dọc theo con đường chính của thành phố, đi qua khu vực phía đông thành phố, sau đó rẽ vào nhà ga.

"Làm như vậy, tất cả Vệ giáo quân và người lao động trong thành phố đều có thể nhìn thấy bọn chúng. Ngay cả những người lao động bận rộn cũng

có thể nhìn thấy!"

Pavlov nghe Popov nói, bừng tỉnh đại ngộ: "Nâng cao sĩ khí cho mọi người! Được, tôi sẽ sắp xếp ngay."

Ông ta lập tức thay đổi mệnh lệnh, yêu cầu đại đội được điều động dàn hàng dọc theo đường phố, xếp thành hàng dài đến tận nhà ga.

————

Buổi chiều, người dân Shostka chạy hết ra đường cái, nghi hoặc nhìn binh lính cận vệ đang xếp hàng trên đường.

Các tu sĩ của giáo hội cầm loa sắt hô lớn: "Mọi người không nên tụ tập, xin mọi người không nên tụ tập, quân địch có thể pháo kích bất cứ lúc nào, quân địch có thể pháo kích bất cứ lúc nào!"

Nhưng không có người dân nào chịu rời đi.

Mọi người đều đang xì xào bàn tán.

"Chuyện gì thế nhỉ?"

"Nghe nói vừa rồi tướng quân đánh đến bờ bên kia rồi, bây giờ e là đã hy sinh rồi!"

"Nói bậy! Cẩn thận bị thẩm phán nghe thấy đấy!"

"Nhưng mà xếp hàng thế này là để làm gì?"

Mọi người thảo luận nửa ngày trời mà không ra kết quả, ngược lại người càng tụ tập càng đông.

Đột nhiên, từ phía tây đường cái vang lên tiếng hoan hô: "Ura!"

Mọi người đều tò mò chen lên phía trước, muốn xem xem chuyện gì đang xảy ra, nhưng lại bị binh lính cận vệ dùng súng trường chắn ngang, ngăn cản.

"Đừng chen lấn, đừng chen lấn! Mọi người đều có thể nhìn thấy!"

Có một bà lão tò mò hỏi viên trung úy dẫn đầu: "Có chuyện gì vậy? Rốt cuộc là đang xem cái gì thế?"

"Tôi cũng không biết, chỉ được lệnh cho xếp hàng ở đây thôi. Tôi còn tò mò hơn bà nữa!"

Trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, tiếng hoan hô dần dần đến gần.

Lúc này có một đứa trẻ đang trèo trên nóc nhà hét lớn: "Là người Prosen! Người Prosen vào thành rồi!"

Mẹ đứa trẻ lập tức mắng: "Nói linh tinh, chẳng nghe thấy tiếng súng pháo gì cả!"

"Nhưng mà, thật sự có người mặc quân phục màu xám đang đi tới mà!" Đứa trẻ uất ức nói.

Lúc này những người khác cũng nhìn thấy: "Quân phục màu xám! Xếp hàng đi tới kìa!"

Nếu không phải có người bên cạnh bắt đầu hô "Ura", thì có lẽ một số người đã bỏ chạy mất rồi.

Sau đó, những người mặc quân phục màu xám lọt vào tầm mắt của mọi người.

Quân Prosen xếp hàng đi trên đường, trên người ai nấy đều dính đầy trứng thối và bùn đất. Bọn chúng không mang theo vũ khí, tiu nghỉu cúi đầu đi, bên cạnh là những người lính áo đen vênh váo tự đắc.

"Là tù binh! Tướng quân đưa tù binh về rồi!"

Không biết ai đã hô lên câu đó.

Mọi người như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, lập tức hò reo vang trời: "Ura!"

Ngay sau đó, đủ loại thứ ném về phía đám tù binh.

Có bà lão vừa ném đồ vừa mắng: "Bọn mày cũng bị bắt làm tù binh rồi hả! Đáng đời! Đáng đời!"

"Giao hết lũ chúng mày cho thẩm phán! Cho bọn mày nếm mùi đau khổ!"

"Cút khỏi đất nước của chúng tao!"

Đối mặt với sự phẫn nộ ngút trời, đám tù binh giống như rau héo úa, tiu nghỉu ủ rũ.

Nhưng đám đông rất nhanh đã mệt mỏi, bởi vì họ phát hiện đội ngũ tù binh dài quá.

Có người kinh ngạc lẩm bẩm: "Tướng quân bắt được bao nhiêu tù binh thế này?"

"Ít nhất cũng phải mấy nghìn người đấy nhỉ?"

"Không, cậu xem đội ngũ dài như vậy, chắc chắn phải đến mấy vạn người! Phải biết rằng đó là tướng quân Rokossovsky đấy! Ông ấy đã tiêu diệt chín viên tướng của quân địch rồi!"

Chỉ trong chớp mắt, số tù binh trong lời đồn đại của mọi người đã tăng thêm một con số 0, hơn nữa họ còn cho rằng con số này rất chính xác.

Mà số lượng tướng địch mà tướng quân Rokossovsky tiêu diệt cũng thành công tăng lên thành chín.

Đúng lúc mọi người đã chán xem tù binh, lại có người hô lên: "Nhanh lên! Là sĩ quan của quân địch kìa!"

Đám đông vốn đã nghỉ ngơi nhìn thấy đám sĩ quan đội mũ kê-pi kia lập tức lại hăng hái, đá vụn, chậu hoa, bùn đất trộn nước tiểu... ném tới tấp như mưa bão.

Có một viên trung úy đeo dây đeo vai còn lấy thân mình ra đỡ đạn cho viên sĩ quan có quân hàm cao nhất, kết quả càng khơi dậy thêm lửa giận của mọi người, càng nhiều gạch đá hơn ném tới.

Lúc này rốt cuộc cũng có tu sĩ đứng ra hô: "Đừng như vậy! Đánh bị thương bọn chúng sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả thẩm vấn! Hãy giao bọn chúng cho thẩm phán!"

Các tu sĩ phải hô rất nhiều lần, lửa giận của mọi người mới dần dần lắng xuống, còn các sĩ quan Prosen thì phải dìu nhau, nhanh chóng đi qua đám đông đang phẫn nộ.

Tiếp theo là la kéo pháo lên sàn diễn, những người lính áo đen dắt la thì vênh váo tự đắc.

Có người lớn tiếng hỏi: "Anh lính, số pháo này lấy ở đâu ra thế?"

"Là chiến lợi phẩm đấy!" Người lính kia vui vẻ nói, "Chúng tôi thu được mười mấy khẩu lận! Ngày mai bọn chúng sẽ bắn đạn pháo lên đầu quân địch!"

Đi theo sau pháo là xe chở đạn dược, còn có xe chở đầy ắp các loại chiến lợi phẩm khác, trong đó có cả đồ hộp của Prosen.

Có đứa trẻ nhìn người lính áo đen đang ngồi trên xe ngựa, nói: "Chú cho cháu xin một hộp được không ạ? Cháu muốn ăn thử!"

Người lính lập tức lấy một hộp ném cho đứa trẻ: "Của cháu đây!"

Đứa trẻ vui vẻ chạy về nhà.

Ngay sau đó, từ trong nhà vọng ra tiếng đứa trẻ khóc ré lên: "Mặn quá đi!!!"

Mọi người trên đường nghe thấy tiếng khóc, đều cười ha hả.

————

Vương Trung nhìn bộ binh hải quân đang đánh xe la chở đầy ắp chiến lợi phẩm đi qua trước mặt mình, hét lớn: "Thấy cái nào có vô tuyến điện thì mang đến đây cho tôi, nghe rõ chưa!"

Người lính hải quân đang đánh xe chỉ tay về phía sau: "Cả trung đội thông tin của bọn chúng đều bị chúng tôi bắt sống rồi, đang ở phía sau kìa. Còn có một cái máy có rất nhiều rotor nữa!"

Vương Trung: "Máy Enigma?"

Bộ binh hải quân: "Tôi không biết nó tên là gì, chỉ biết là một cái hộp to đùng, có rất nhiều rotor, lúc đầu chúng tôi tưởng là hộp số, nhưng lại phát hiện ra nó có cả bàn phím, có thể gõ chữ được."

Vương Trung vỗ lên tháp pháo xe tăng KV-1: "Là máy Enigma đấy! Vậy còn sổ mật mã đâu? Có thu được sổ mật mã không?"

"Đều ở phía sau cả, thưa Tư lệnh."

Vương Trung phất tay, ra hiệu cho người lính hải quân đánh xe đi tiếp. Rất nhanh, Vương Trung đã đến một chiếc xe bán xích, nửa bánh xe mang ăng ten, hiển nhiên đây là một chiếc xe liên lạc của Prosen.

Vương Trung: "Mọi người thu được cái máy mật mã kia rồi sao?"

Bộ binh hải quân trong chiếc xe bán xích cầm lấy một cái rương.

Đây là lần đầu tiên Vương Trung nhìn thấy máy Enigma chân chính, phản ứng đầu tiên của hắn là: Có phải hơi nhỏ hay không?

Thoạt nhìn giống như một máy đánh chữ lớn hơn một chút.

Vương Trung: "Đem tới cho ta xem một chút."

Bộ binh hải quân đứng lên, từ khoang xe bán xích nhảy lên xe kéo, nhanh nhẹn leo lên xe của KV, đặt máy Enigma tới trước mặt Vương Trung.

Vương Trung mở rương ra, kiểm tra máy móc bên trong.

Bàn phím gần giống với máy đánh chữ cổ điển, máy đánh chữ vốn dĩ có bánh lăn là năm rotor, gần đó còn có cơ cấu liên kết phức tạp.

Mặt khác, bên cạnh rotor còn có một cái tay xoay tròn, thoạt nhìn là dùng để điều chỉnh vị trí của mỗi rotor.

Lúc sử dụng máy Enigma rất đơn giản, chỉ cần đưa thông tin cần mã hóa vào bàn phím, nó sẽ tự động chuyển thành chuỗi chữ được mã hóa.

Lúc giải mã chỉ cần nhập vào chuỗi chữ, đi ra chính là nội dung tin tức.

Nhưng muốn hoàn thành giải mã, chỉ có máy Enigma giống như đúc với bên phát báo thì không được, phải biết chính xác vị trí mở đầu của mỗi rotor lúc mã hóa, cùng với phương thức cắm vào bảng mạch phía dưới.

Cho dù thu được một chiếc máy Enigma, căn cứ vào vị trí của rotor có thể giải mã được một ngày, ngày hôm sau đối phương đổi sang vị trí khác, thì không thể tiếp tục giải mã được nữa.

Vương Trung cẩn thận xem xét mật mã, lại một lần nữa nhớ tới chuyện mình từng nghĩ tới: Làm một trang viên, tập trung một đám nhà toán học, giải mã mật mã của Prosen.

Hai trận chiến ở địa cầu, người Anh làm ở Bletchley Park. Sau khi mật mã của Đức Quốc Xã được giải mã, tổn thất của chiến thuật Bầy sói tăng vọt, bởi vì hải quân Hoàng gia biết Bầy sói khi nào đến, tập kết ở đâu, tiếp tế ở đâu.

Vương Trung nhìn máy móc, đóng nắp lại, giao lại cho Hải Quân: "Nhất định phải bảo quản thật tốt, bảo đảm hoàn hảo giao cho thẩm phán. Cái máy này vô cùng quan trọng."

"Giao cho thẩm phán sao?"

Vương Trung: "Đúng, nhưng chúng ta phải giữ lại chiếc xe thông tin này. Còn nữa, thu được bao nhiêu máy bộ đàm? Chính là loại có thể đeo trên lưng ấy."

"Năm cái, tướng quân."

Vương Trung vui mừng quá đỗi: "Tốt tốt tốt! Đưa toàn bộ đến Sư bộ đi! Chờ chiến trường được dọn dẹp xong xuôi, chúng ta bắt đầu rút lui."

————

Ngày 24 tháng 9, 15:00, Quân bộ số 1 của Kỵ sĩ đoàn Asgard, Prosen.

Gilles nhìn đồng hồ: "Địch không phát động tấn công bằng xe tăng. Chúng ta bị lừa rồi sao?"

Feliz mắng: "Tên Bạch Mã tướng quân này, sau này dù hắn có nói gì trong bộ đàm thì cũng đừng có mà tin!"

Gilles: "Vậy chẳng phải hắn muốn làm gì thì làm sao? Dù sao hắn nói gì chúng ta cũng không tin, vậy hắn cứ việc nói thẳng ra là được rồi. Không, vẫn là phải nghe lén thông tin liên lạc của đối phương, kỹ thuật vô tuyến điện của Ant kém, thích dùng điện báo và điện thoại, nhưng Bạch Mã tướng quân này rõ ràng thích dùng bộ đàm hơn."

Lúc này, Tham mưu trưởng bước vào: "Đã điều tra rõ tình hình rồi. Bạch Mã tướng quân mang theo một sư đoàn và một đoàn tàu bọc thép, đột nhiên tấn công, sau đó chiếm lĩnh chiến hào chúng ta đã xây xong."

Gilles nhíu mày: "Một sư đoàn? Tình báo của Bộ tư lệnh lại sai sao? Không phải chúng ta chỉ có một sư đoàn tăng cường ở phía trước thôi sao?"

Mọi người nhìn nhau.

Gilles lắc đầu: "Không, chắc chắn là không nhiều như vậy, Bạch Mã tướng quân đã phát động một cuộc tấn công bất ngờ, quân ta đã thần thánh hóa hắn, biến thành chim sợ cành cong. Không thể tiếp tục như vậy nữa, ra lệnh cho các đơn vị, phải nhấn mạnh với binh lính rằng, Bạch Mã tướng quân cũng chỉ là người thường, hắn không có thần lực, càng không phải là Surtr!"

Feliz: "Bây giờ xem ra, chiến lược tuyên truyền bấy lâu nay của bộ phận tuyên truyền đã có vấn đề, họ nói chúng ta là thần tộc Aesir, nhưng trong thần thoại, thần tộc Aesir cuối cùng sẽ phải đối mặt với Ragnarok. Gã khổng lồ lửa Surtr vung thanh đại kiếm, khiêu chiến với các vị thần..."

Gilles: "Đủ rồi. Mặc dù trời sắp tối, nhưng chúng ta phải lập tức phát động tấn công. Lực lượng xe tăng của chúng ta có thể không giỏi tấn công các khu vực kiên cố bên kia sông, nhưng nếu không thể chiếm lại chiến hào trên đồng bằng thì thật không phải chút nào. Trước khi trời tối, ta muốn giành lại hoàn toàn trận địa!"

Minh chủ Miêu Đức Lừa thêm canh

(Hết chương)

Chương 55: Rokossovsky Dụng Binh Như Thần (Bổ sung 6/33)

Ngày 24 tháng 9, 16:00, Vương Trung đang ở trong hầm trú ẩn của Sư bộ, ăn đồ hộp chiến lợi phẩm của Prosen.

Sau khi mở nắp hộp, hắn nhìn chằm chằm thứ gì đó trong hộp hồi lâu, nói: "Đây là chân giò à?"

Vasili cầm lấy hộp nhìn dòng chữ trên đó: "Đây là giò heo muối, hình như là món ăn nổi tiếng của Prosen."

Vương Trung: "Đáng tiếc, không có mì, nếu không có thể nấu món mì chân giò. Thứ này ăn thế nào vậy?"

Vasili: "Cắt ra ăn? Tôi không rõ lắm, tiếng Prosen của tôi tuy lưu loát, nhưng đều là bị ông già ép học, thật ra tôi chưa tiếp xúc nhiều với đồ đạc của Prosen."

Vương Trung quyết định cắt một miếng xuống nếm thử.

Hắn đổ giò heo trong hộp ra đĩa, cầm lấy dao nĩa.

Da giò heo rất dai, Vương Trung phải dùng nĩa hỗ trợ mãi mới cắt được xuống, bỏ vào miệng nhai, lập tức nhíu mày.

Giò heo này mặn quá! Sao lại mặn thế này!

Quả không hổ danh là giò heo muối!

Hắn đưa tay túm lấy tay Nelly: "Nước!"

Nelly lập tức lấy cốc nước từ bên cạnh đến.

Vương Trung uống một hơi dài, thở phào nhẹ nhõm.

"Rốt cuộc là món gì mà lại dùng giò heo mặn đến vậy?" Vương Trung nghi hoặc hỏi Vasili.

Vasili: "Tôi không biết, đã nói là tôi không có kinh nghiệm sống ở Prosen rồi mà. Có lẽ ông già biết, ông ấy từng đi du học âm nhạc bên đó."

Vương Trung lại quay sang hỏi Nelly: "Em biết không?"

Nelly: "Em chỉ biết nấu món Ant thôi. Nhưng em nghe đầu bếp nói, món ăn của Prosen nổi tiếng là khó ăn, ngay cả Liên hiệp Vương quốc cũng chê cười họ."

Bị Liên hiệp Vương quốc chê cười, vậy thì chắc chắn là khó ăn đến mức độ nào rồi.

Nhưng trước khi xuyên không, Vương Trung đã từng đi ăn giò heo nướng và bia đen với bạn cùng phòng - có thể là năm người bạn cùng phòng - cũng khá ngon.

Còn có xúc xích Đức, cũng không tệ.

Món giò heo muối này là sao nhỉ?

Vương Trung cầm lấy hộp đồ hộp, nhìn dòng chữ trên đó với vẻ mặt như đang suy tư về triết học.

Pavlov thì cho giò heo đã cắt với dưa chuột muối chua vào miệng: "Cũng được. Vừa lúc chúng ta đã mở rất nhiều hộp dưa chuột muối chua để làm mìn giả."

Vasili líu lưỡi: "Tôi luôn cảm thấy lần này cũng sẽ không hiệu quả, dù sao lần trước bọn chúng cứ thế giẫm lên nắp hộp mà tấn công."

Vương Trung cuối cùng cũng đặt hộp đồ hộp xuống, lại nhìn giò heo đã bị cắt một góc trên đĩa.

Nelly: "Em đi nấu chút canh dưa chuột xúc xích nhé? Có lẽ ăn kèm được đấy."

Vương Trung: "Được đấy!"

Vasili: "Chờ chút, hình như đây là hộp canh, để tôi mở."

Hắn cầm lấy đồ khui hộp, cắm vào cạnh hộp, sau đó liên tục xoay núm xoay của đồ khui, lợi dụng lực cơ học để đồ khui xoay quanh hộp một vòng, vừa vặn cắt mở nắp hộp.

Sau đó, đồ khui hộp này có một cấu trúc đặc biệt để giữ nắp, chỉ cần rút đồ khui ra là có thể lấy nắp ra.

Vasili đặt hộp đã mở lên bàn.

Bên trong là một loại hỗn hợp sền sệt màu xanh lá cây và màu vàng.

Vương Trung nhìn thứ bên trong, nói ra cảm nhận của mình: "Cà ri Ấn Độ à? Chúng ta mở đồ hộp của Prosen chứ không phải của Liên hiệp Vương quốc mà?"

Vasili lấy thìa đảo trong hộp một cái, kết quả phần bên dưới lật lên.

Đậu Hà Lan xanh, cà rốt đỏ, có thể còn có hành tây và thịt, cùng với một lượng lớn thứ sền sệt màu vàng.

Vương Trung: "Thứ màu vàng là gì vậy?"

Vasili cầm lấy hộp, nhìn bảng thành phần: "Chắc là khoai tây. Thành phần là đậu Hà Lan, khoai tây, hành tây, thịt xông khói, cà rốt và bắp cải."

Đọc xong, hắn nhìn vào trong hộp: "Tôi đoán màu xanh lá cây này chắc là bắp cải hầm nhừ, màu vàng là khoai tây."

Vương Trung nhìn chằm chằm vào thứ sền sệt trong hộp, bởi vì có màu xanh lá cây nên trông không giống phân lắm, nhưng nếu không có màu xanh khỏe mạnh này, nhìn qua giống như của người bị tiêu chảy...

Vasili nếm thử một miếng: "Ơ, khá ngon đấy chứ."

Vương Trung nhìn Vasili: "Anh... ăn phân đến mức sinh ra kháng thể rồi à?"

Vasili: "Thật sự rất ngon! Mặc dù tôi rất ghét ông già - lão già đó ép tôi học tiếng Prosen, nhưng món này thực sự không tệ."

Vương Trung nửa tin nửa ngờ cầm lấy thìa, múc một thìa cho vào miệng.

Vị cũng được.

Nhưng nếu nói về vị thì hoàn toàn là vị khoai tây hầm thịt.

Vương Trung: "Tôi thà ăn khoai tây hầm thịt bò."

Lúc này từ phía bờ bên kia đột nhiên vang lên tiếng nổ.

Vương Trung đứng dậy, bước đến bên cửa sổ quan sát, nhìn trận địa bên kia sông đang bị pháo kích, lẩm bẩm: "Trước khi pháo kích, bọn chúng không phái người đến trinh sát trước sao? Chúng ta đã rút lui hết rồi mà."

Vasili: "Nếu không pháo kích thì sẽ trúng phải mìn chúng ta gài đấy, chắc là định dùng pháo kích để kích nổ mìn, sau đó bộ binh sẽ tiến vào."

"Cũng có lý."

Lúc này, Popov bước vào hầm: "Hình như có thể dùng được cái máy Enigma thu được, nhưng sau khi thẩm phán thử dịch điện văn thì vẫn là chuyện ngựa đầu bò. Chắc là lính thông tin của địch đã làm rối loạn cài đặt của máy trước khi bị bắt."

Vương Trung: "Chúng ta có nhận được điện báo mã loạn của địch không?"

"Luôn nhận được, nhưng không thể giải mã được." Popov nhún vai, "Bây giờ thẩm phán đang cố gắng để cho tên lính thông tin đó nhớ lại cài đặt của máy trước khi bị hắn làm rối loạn."

Vương Trung: "Hy vọng hắn ta có thể nhớ lại, nếu biết được sáng nay điện báo của địch đã hạ lệnh gì thì ít nhiều cũng có chút lợi cho chiến sự.

"Vấn đề là, làm sao để hắn ta nhớ ra đây."

Vasili: "Anh nghĩ tên đó là kẻ cứng rắn sao?"

Vương Trung: "Không, tôi nghĩ có lẽ hắn ta thực sự đã quên mất cài đặt sáng nay rồi. Dù sao thì máy Enigma đã được cài đặt xong, có thể liên tục sử dụng cho đến khi bên kia thay đổi cài đặt. Nhân viên giải mã không cần phải nhớ vị trí ban đầu."

Popov mắng: "Bọn địch đúng là bày trò."

Vương Trung: "Yên tâm, chỉ cần tập hợp đủ nhà toán học, chắc chắn sẽ giải mã được."

Hắn chuyển chủ đề: "Tổng cộng chúng ta bắt được bao nhiêu tù binh?"

"Một nghìn một trăm tên." Popov đáp, "Nhưng trên đường đã có lời đồn chúng ta bắt được một vạn một nghìn tên tù binh. Còn nói anh lại giết chết một tên tướng nữa."

Vương Trung líu lưỡi: "Tôi đã quen rồi. Tôi cảm thấy không bao lâu nữa sẽ xuất hiện những lời đồn đại còn hoang đường hơn. Vậy một nghìn một trăm tên tù binh đó hiện đang ở bãi đất trống chờ bị đưa đi sao? Đã bố trí đủ lính canh chưa?"

"Tất nhiên rồi." Popov vỗ ngực, "Tôi để cho thẩm phán bố trí súng máy trên bệ cao, đảm bảo không ai dám manh động. Nhưng mà nói đến... Đám tù binh Prosen này rất biết điều, lúc áp giải còn có thể đi theo đội hình."

Vương Trung: "Chứng tỏ lòng tin của bọn chúng vẫn chưa bị đánh gãy, vẫn tin chắc rằng sau khi đế quốc chiến thắng sẽ thả bọn chúng ra, tương lai bọn chúng sẽ được ca khúc khải hoàn. Yên tâm, lòng tin này của bọn chúng không duy trì được bao lâu đâu."

Vương Trung vừa dứt lời, tiếng pháo bên ngoài thay đổi, rõ ràng là đã bắt đầu bắn kéo dài.

Vasili dùng kính viễn vọng quan sát tình hình bên ngoài, nói: "Chắc là bọn chúng sắp tấn công rồi, xem ra lần này nắp hộp và mìn cải tiến của chúng ta có phát huy tác dụng hay không."

Lúc này, hỏa lực bắn kéo dài rơi xuống đầu cầu, sau đó dần dần di chuyển về phía bờ đông, những cột nước bắn tung tóe trên mặt sông.

Vương Trung cũng đang quan sát trước cửa sổ, nhìn màn đạn di chuyển về phía mình, sau đó lại di chuyển về phía sau.

"Trận địa" mà quân địch muốn tấn công cách đó hai cây số, hoàn toàn nằm ngoài phạm vi quan sát rõ của Vương Trung, vì vậy hắn chỉ có thể đẩy Vasili ra, dùng kính viễn vọng quan sát phía bờ bên kia.

Qua ống kính viễn vọng, Vương Trung nhìn thấy xe tăng và bộ binh của địch đang thận trọng tiếp cận trận địa.

Sau đó bọn chúng lại dùng súng máy và đạn pháo bắn vào trận địa trống không!

Vương Trung ung dung xem màn trình diễn của quân địch.

Vasili ở bên cạnh thì thầm: "Anh giành chỗ của tôi, tôi không nhìn thấy gì cả!"

Vương Trung: "Tránh ra, tôi đang xem rất vui mà!"

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy có người giẫm phải mìn giả, sau đó dừng lại với vẻ mặt nghiêm trọng.

Đáng tiếc, cho dù dùng kính viễn vọng cũng không thể kéo gần lại được, chỉ có thể nhìn sơ qua.

Hắn nhìn thấy lính Prosen tản ra, sau đó có lẽ là một sĩ quan đến, ngồi xổm xuống bên cạnh người giẫm phải mìn, lấy ra một con dao găm đa năng.

Cùng lúc đó, toàn bộ đội hình bộ binh của địch dừng lại, có lẽ tin tức mìn chưa nổ đã được truyền đạt cho các đơn vị khác.

Tiếp theo, viên sĩ quan dùng dao găm đa năng đào quả mìn lên, kiểm tra kíp nổ, sau đó cẩn thận đào lên -

Sau đó, người giẫm phải mìn và viên sĩ quan gỡ mìn đều bay lên trời.

Vương Trung vỗ vai Vasili: "Mìn của anh phát nổ rồi kìa."

Vasili: "Thật hay giả vậy? Anh đừng có an ủi tôi."

Vương Trung đưa kính viễn vọng cho Vasili: "Thật mà, tự anh xem đi."

Vasili dán mắt vào kính viễn vọng với vẻ mặt phấn khích: "Ôi, có vẻ hỗn loạn lắm. Chờ chút, bọn địch định gỡ mìn sao? Buồn cười thật đấy. Lần trước bọn chúng hoàn toàn không phát hiện ra mìn giả của tôi, cứ thế mà đi qua!"

Vương Trung: "Lấy cái bộ đàm mới thu được đến đây! Tôi muốn nói thẳng cho bọn chúng biết! Bảo bọn chúng cẩn thận mìn!"

Pavlov: "Cái này... có phải hơi trẻ con không?"

Vương Trung: "Nếu không hiệu quả thì sau này tôi sẽ không làm nữa, còn nếu có hiệu quả thì đương nhiên là phải làm nhiều rồi!"

————

"Nói thẳng?" Gilles cau mày, "Hắn ta nói gì?"

Tham mưu thông tin: "Hắn ta nói đã gài rất nhiều mìn có ý tưởng kỳ diệu, hy vọng chúng ta thích."

Gilles cau mày, còn phó quan Feliz của hắn đã mắng lên: "Cái trò gì thế! Giống hệt như lũ trẻ con đánh nhau, giẫm lên ngón chân đối phương, toàn dùng mấy chiêu hèn hạ, thật là trẻ con!"

Gilles quay sang hỏi Tham mưu trưởng: "Có báo cáo về mìn không?"

"Có." Tham mưu trưởng nghiêm mặt nói, "Đã có hơn chục người thiệt mạng vì mìn rồi. Bọn chúng sử dụng một loại mìn mới, không bị kích nổ bởi áp lực, khi chúng ta gỡ mìn thì nó sẽ phát nổ."

Gilles: "Sao có thể chứ! Học viện Khoa học Quân sự của chúng ta đã thử nghiệm phát triển loại mìn không bị kích nổ bởi áp lực, nhưng đều thất

bại! Bọn chúng làm thế nào nhỉ? Đế quốc Ant không nên có công nghệ này mới phải!"

Lúc này, trong toàn bộ sở chỉ huy Quân đoàn số 1, không ai nghĩ rằng loại mìn không bị kích nổ bởi áp lực kia, căn bản là không hề có kíp nổ, đừng nói là áp lực, cho dù dùng búa đập cũng không nổ.

Tham mưu trưởng: "Dù sao thì tiền tuyến cũng báo cáo như vậy, còn nói là mìn được trộn lẫn với rất nhiều đĩa kim loại, rất khó gỡ."

Gilles: "Để lính công binh xử lý, bọn họ sẽ giải quyết được."

Các tham mưu trong phòng nhìn nhau.

Cuối cùng, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Feliz.

Feliz: "Trung tướng, phần lớn lính công binh... đã bị bắt làm tù binh rồi."

Hết

(Hết chương)

Chương 56: Cách giải quyết độc đáo

Gilles nhìn chằm chằm Feliz vài giây, chỉ thở dài, không cho bất kỳ ai ra ngoài.

"Bảo quân ta tạm thời dừng tiến công, phân tán tại chỗ đào hầm tránh pháo, đợi chúng ta điều động lính công binh từ phía sau lên gỡ mìn."

Tham mưu trưởng đề nghị: "Vẫn có thể sử dụng lính công binh thuộc sư đoàn, chỉ là gỡ mìn thôi mà."

Một tham mưu khác đề nghị: "Thực ra vẫn còn một tiểu đoàn công binh chiến đấu thoát ra được, sau khi tập hợp lại có thể phái đi gỡ mìn, dù sao thì bọn họ cũng là lính công binh."

Gilles: "Được, cứ làm như vậy đi, tối nay ta muốn được thấy loại mìn mới của quân địch!"

————

Khoảng 6 tiếng sau, loại mìn "mới" được đưa đến trước mặt Gilles.

Gilles định tiến lên, nhưng bị phó quan Feliz ngăn lại.
Feliz tiến lên kiểm tra cẩn thận thứ này, sau đó nghi hoặc nhìn về phía công binh thượng úy —— trên huy chương của người này có trang sức, cho thấy hắn là công binh chiến đấu, không phải công binh bình thường.

Gilles đỡ trán: "Thật đáng chết, bảo phía sau nhanh chóng phái quân đội lên!"

Công binh thượng úy: "Chúng tôi là công binh chiến đấu, rà phá bom mìn thì được. Muốn công sự tiến lên, cần phải có trang bị đào móc và chuyên gia công trình chuyên môn, những thứ này đều bị địch bắt giữ rồi."

"Nắp chai!" Feliz hô to, "Bọn họ sao có thể dùng thứ này để đánh trận?"

Hắn lại hỏi: "Những cái đĩa sắt dùng để che chắn loại mìn này đâu? Đó là thiết bị chuyên dụng sao?"

"Một cái cũng không còn, chúng tôi thậm chí vứt bỏ cả bản vẽ chiến hào do lữ trưởng Công Binh chủ trì vẽ trước đó. Để chuyên gia mới đến cần thời gian vẽ lại bản vẽ bố trí."

Feliz lập tức đóng vai "cái loa" của Gilles, mắng to: "Lũ địch này chỉ biết giở trò mèo! Làm mấy thứ đánh đố này! Mấy thứ này có tác dụng gì? Có thể ngăn cản bọn chúng thua trong vòng ba tháng không?"

Gilles vỗ vỗ vai Feliz: "Đừng như vậy, một quân nhân ưu tú nhất định phải thuần thục vận dụng tất cả mọi thứ trong tay, cho dù chỉ có bút chì làm vũ khí, cũng phải nghĩ cách giết chết địch."

Công binh thượng úy đáp: "Tôi chỉ phụ trách vận chuyển đồ vật đến quân bộ, tình hình tiền tuyến thế nào tôi không biết."

"Tôi hỏi, bộ binh giẫm lên làm sao kích nổ?" Feliz cao giọng.

Feliz: "Thứ này kích nổ thế nào?"

Gilles quát lớn: "Đừng như vậy! Trí tuệ của địch đáng giá tôn kính. Bị người ta qua mặt thì phải nhận."

Gilles tổng kết: "Địch lợi dụng tôi sao? Tư duy của cậu cố hữu, tạo thành thương vong cho mấy chục người chúng ta?"

Gilles: "Một chuyên gia cũng không còn?"

Gilles: "Bao lâu mới có thể bắt đầu đào bới?"

"Thứ này," Thượng úy công binh cầm 'cái đĩa' đặt bên cạnh mìn lên, "Có thể quan sát thấy một lỗ lõm, chúng tôi cho rằng đây có thể là nắp chai thủy tinh."

"Tướng quân Bạch Mã dùng những thứ đơn sơ này trì hoãn chúng ta, chúng ta nên cẩn thận suy nghĩ lại. Vậy nên hiện tại bộ đội đã chiếm lại trận địa?"

Feliz há hốc mồm, nhất thời quên cả ngậm lại.

Tham mưu trưởng đáp: "Bộ đội đã tiến vào trận địa. Đồng thời căn cứ chỉ thị của ngài, phá hủy đường sắt, pháo đoàn chống tăng cũng bố trí xong."

Tham mưu trưởng bổ sung một câu: "Còn lãng phí của chúng ta sáu tiếng đồng hồ. Nhân tiện lúc chúng ta bị chặn lại trên vùng đất trống còn bị pháo kích, có mấy trăm thương vong."

Khóe mắt Gilles giật giật.

Thượng úy: "Sẽ không nổ. Tấm kích hoạt của thứ này chỉ là đồ trang trí, hoàn toàn không thể kích nổ, nhưng sẽ có cảm giác giẫm phải mìn. Bộ binh giẫm lên sẽ không dám động, dụ dỗ người rà phá bom mìn đến, sau đó dựa vào dây kéo đơn giản để kích nổ."

"Thông qua dây kéo phía dưới. Đầu kia của dây kéo cắm sâu dưới lòng đất." Công binh lập tức giải thích, "Cho nên chỉ cần cắt đứt dây kéo là nó sẽ không phát nổ."

Lúc này tham mưu trưởng đề nghị: "Sư đoàn trưởng sư đoàn Ampla đề nghị trước tiên xây dựng đài quan sát pháo binh trên sườn dốc tiền tuyến, dẫn dắt pháo binh oanh kích."

"Vậy điểm đột phá kia cách chúng ta xa không?" Gilles hỏi.

Tham mưu trưởng: "Ngay tại đoạn nam chiến hào của chúng ta, bây giờ có thể bắt đầu xây dựng... Không đúng, ngày mai có thể bắt đầu xây dựng."

Hắn nói xong nhìn thời gian, lại đổi giọng: "Hôm nay có thể bắt đầu xây dựng, sáng sớm hôm nay."

Gilles phất tay: "Cho hắn xây dựng."

————

Sáng sớm ngày 25 tháng 9 năm 914, Vương Trung ngáp dài đi vào hầm, trước tiên chào hỏi Popov trực ca đêm: "Xin chào. Tình hình thế nào?"

Popov: "Rất tốt, nửa đêm hôm qua còn có mìn nổ. Nhưng sáng nay đầu cầu báo cáo nói địch phát hiện thấy quân địch xuất hiện trên trận địa chúng ta từ bỏ."

Vương Trung đi tới trước cửa sổ quan sát, giả vờ cầm kính viễn vọng nhìn: "Quả thật là vậy."

Chuyển sang góc nhìn của địch, quân địch đã lấp đầy chiến hào.

Popov: "Tôi không ngờ mấy quả mìn giả này có thể trì hoãn địch lâu như vậy."

Vương Trung ừ một tiếng: "Như vậy thời gian bọn chúng đào tới lại phải lùi lại một ngày. Đúng rồi, tù binh đưa về Yekaterinburg chưa?"

Popov: "Đã nhét vào xe thùng chở đi rồi. Ngoài ra, thẩm phán viên đã thẩm vấn xong tên dịch mật mã của quân địch."

Vương Trung: "Hắn khai chưa?"

Popov: "Chưa, hắn được đưa vào phòng cấp cứu, vừa mới cấp cứu xong, Thẩm Phán Đình gửi điện báo tới mắng chuyện này, yêu cầu lập tức đưa người đến Yekaterinburg, để chuyên gia của tổng bộ Thẩm Phán Đình xử lý."

Vương Trung: "Vậy nhét cả hai vào xe lửa?"

"Không, Yekaterinburg phái máy bay đến đón hắn, đã lên máy bay rồi." Popov nói xong, Pavlov liền đi vào hầm.

"Vậy tình hình thế nào?" Hắn hỏi.

Vương Trung lặp lại lời Popov vừa nói.

Pavlov cười lớn: "Tuyệt quá. Thật muốn xem biểu cảm của tướng lĩnh địch khi nhìn thấy thứ Vasili làm."

Vương Trung: "Tôi cũng muốn, nhất định rất đặc sắc."

Hắn dừng một chút, nhìn bờ bên kia: "Tôi đoán bây giờ địch muốn điều pháo chống tăng lên rồi."

Trong tầm nhìn của Vương Trung, không có tổ pháo chống tăng nào được đánh dấu, vì thế hắn nói tiếp: "Chúng ta nên để không quân tìm xem bọn chúng ở đâu."

Pavlov: "Được, có lẽ quân Prosen quên ngụy trang rồi. Dù sao trong số vật tư cậu thu được hôm qua, căn bản không có lưới ngụy trang."

Đúng vậy, trước đó khi trinh sát trên không, không quân luôn cảm thấy quân Prosen sơ suất, quên ngụy trang, hôm qua xông lên, đến bộ chỉ huy lữ đoàn công binh của bọn chúng mới biết được quân địch căn bản không có lưới ngụy trang.

Cũng không biết là sau khi đánh đến mới phát hiện cơ sở hạ tầng của Ant quá kém, không thể không điều chỉnh phương án tiếp tế, ưu tiên cấp sau này chuyển, hay là căn bản không nghĩ đến việc cần lưới ngụy trang.

Vương Trung tự mình cầm ống nghe điện thoại: "Kết nối không quân."

————

Hơn hai tiếng sau, Kharlamov gọi điện tới: "Chúng tôi phát hiện ít nhất một tiểu đoàn pháo chống tăng, chúng tôi đã bắn phá bọn chúng, không biết tiêu diệt được bao nhiêu. Dù sao súng máy quét qua, ai cũng sẽ nằm xuống."

Vương Trung: "Chứng tỏ bọn chúng đều là quân nhân Prosen được huấn luyện bài bản."

Đương nhiên Kharlamov không nghe ra Vương Trung đang nói mỉa, đồng ý nói: "Đúng vậy, rất nhiều tên đều nhìn ra phương hướng tấn công của chúng ta, biết nhanh chóng rời khỏi khu vực bắn phá.

"Chỉ dựa vào mắt thường của chúng tôi rất khó phán đoán hiệu quả công kích. Vì thế chúng tôi đang định gọi cho cậu, oanh tạc thêm lần nữa, không quân địch đã xuất hiện."

Vương Trung: "Không sao, mọi người trở về an toàn là tốt rồi."

Kharlamov: "Tôi đã cho người mang bản đồ đánh dấu vị trí tiểu đoàn pháo chống tăng của quân địch đến rồi, chắc cũng sắp đến nơi. Ngoài ra, nếu cậu còn muốn cho đoàn tàu bọc thép xuất kích, tôi nói cho cậu biết là không được đâu, địch đã phá hỏng đường ray ở đoạn trận địa của bọn chúng."

Đối phương vừa dứt lời, một tên tham mưu dẫn theo một tên lính liên lạc đi vào: "Báo cáo, lính liên lạc của sân bay đến rồi."

Vương Trung: "Bản đồ đến rồi, Kharlamov. Tôi cúp máy đây."

"Được, chúc cậu đánh cho quân địch tan tác!"

"Sẽ mà."

Vương Trung đặt ống nghe xuống, nói với lính liên lạc: "Bản đồ."

Tên lính liên lạc cũng không đáp lời, trực tiếp lấy bản đồ đưa cho Vương Trung.

Vương Trung nhìn bản đồ, đưa cho Pavlov: "Oanh tạc theo này."

Lúc Pavlov hạ lệnh cho pháo đoàn, Vasili nói: "Hôm nay xem ra lại là một ngày nhàm chán. Giá mà lại có thể đột kích thêm lần nữa thì tốt rồi. Hay là chúng ta lại làm một lần nữa?"

Vương Trung: "Không được, vừa rồi trinh sát trên không phát hiện quân địch đã phá hỏng đường ray. Không thể dùng xe bọc thép để đột kích nữa rồi."

Vasili chưa từ bỏ ý định: "Vậy chúng ta tổ chức thuần túy xe tăng đột kích? Dùng phà chở xe tăng qua..."

Vương Trung: "Không được, trong nước ở bến phà bờ bên kia toàn là xe tăng của địch, phà không thể cập bờ, xuồng nhỏ thì không chở được xe tăng."

Vasili cau mày: "Vậy chúng ta cứ ngồi nhìn thế này?"

Vương Trung suy nghĩ một chút, nói: "Hay là, chúng ta phái người dùng loa phóng thanh hét sang bên đó, chế nhạo bọn chúng tiến công chậm như vậy, chờ bọn chúng đào tới thì trời mưa rồi, bọn chúng sẽ nửa bước khó đi."

Vasili: "Nghe hay đấy, bên hải quân chắc là có loa phóng thanh, tôi đi xem có lấy được không."

Vương Trung: "Đi đi. Nhớ cẩn thận, quân địch sẽ pháo kích bất cứ lúc nào."

Vasili trực tiếp xắn tay áo, khoe chiếc đồng hồ đeo tay: "Tôi có cái này! Lấy từ trên tay một tên địch đã chết! Bây giờ chiếc đồng hồ này sẽ tỏa sáng cho đế quốc Ant!"

Vương Trung: "Tên này, tham ô! Còn dám lấy ra trước mặt chỉ huy!"

Popov: "Bình thường chúng tôi sẽ không chủ động xử lý binh lính lấy chiến lợi phẩm, nhưng cậu lấy ra trước mặt tôi, lại là chuyện khác. Chờ sau khi rời khỏi chiến trường, nhớ nhắc nhở tôi giam cậu một tháng."

Vasili kêu to: "Một tháng?"

Popov: "Phải."

Vasili khóc không ra nước mắt.

Popov nói tiếp: "Chủ yếu là để duy trì kỷ luật của quân đội, không thể để đến lúc đánh hạ trận địa của địch, mọi người lại đi tìm chiến lợi phẩm, đến lúc đó địch nhân cơ hội phản công, chúng ta lại mất trận địa."

Vasili ủ rũ, xoay người bỏ chạy.

Vương Trung: "Hôm qua tôi ngồi trên xe tăng, không có thời gian nhặt chiến lợi phẩm. Nếu không tôi muốn một chiếc kính viễn vọng do Prosen sản xuất."

Vừa dứt lời, pháo đoàn bắt đầu tấn công trận địa pháo chống tăng, tiếng đạn pháo bay vèo vèo trên đầu.

(Hết chương)

Chương 57: "Quân đội Prosen lần đầu tiên xuất hiện trên đường phố Yekaterinburg"

Ngày 25 tháng 9, thời gian còn lại chỉ có thể dùng hai chữ "nhàm chán" để hình dung.

Pháo binh Prosen bắn phá đúng giờ, kết quả là chẳng có tác dụng gì, bởi vì mọi người đều trốn hết trước khi đến giờ.

Không quân Prosen dường như quên mất thành phố Shostka này, ngay cả oanh tạc tầm cao cũng không thực hiện.

Vương Trung ở trong hầm sư đoàn, nghe tiếng Vasili bên ngoài dùng loa phóng thanh chế nhạo quân địch, hắn ngáp một cái thật dài.

Pavlov: "Nếu mệt thì cậu đi ngủ đi, nếu đánh nhau thật, e rằng cậu phải ở trong hầm sư đoàn cả ngày đấy."

Vương Trung: "Bây giờ tôi đang nghi ngờ liệu có đánh nhau thật không? Hôm qua chúng ta bắt được nhiều sĩ quan như vậy, tất cả đều đeo băng tay công binh, còn cướp được nhiều dụng cụ như vậy, năng lực công sự của quân địch chắc chắn giảm sút.

"Biết đâu chúng ta cứ ngồi yên ở đây đến khi trời mưa, là có thể rút lui."

Pavlov nhíu mày: "Kiên trì đến khi trời mưa còn muốn rút lui?"

Pavlov: "Nghĩ vậy, chẳng phải chúng ta là sư đoàn giàu có nhất sao? Chúng ta thu được nhiều súng tiểu liên như vậy, lúc rút về Loktev, ai cũng có súng tiểu liên."

Pavlov nhìn bản đồ: "Tuyến Bắc rốt cuộc đang làm gì? Vì áp lực bên chúng ta không lớn, Tập đoàn quân phía Tây đã dồn hết lực lượng lên tuyến Bắc. Tại sao địch vẫn có thể tiến quân 110 km trong vòng 5 ngày?"

Vừa nói, Pavlov đưa ống nghe cho Vương Trung: "Yekaterinburg gọi."

Pavlov nhìn bản đồ: "Nghĩ kỹ lại thì, trung đoàn Amur phía sau của chúng ta cũng tổ chức rất kém, trong sư đoàn chỉ có pháo binh."

Lúc này, Popov xen vào: "Tôi còn tưởng là thiếu xe tăng."

"Kể từ khi phát động cuộc tấn công ngày 20, đến nay đã 5 ngày, quân địch đã tiến quân được 110 km."

Vương Trung: "Hiện tại tuyến tiếp tế của địch chưa đủ dài. Mặc dù trời mưa sẽ gây ra hỗn loạn, nhưng tôi cho rằng vẫn phải rút lui, kéo dài tuyến tiếp tế của bọn chúng."

"Cậu xem hôm qua chúng ta cướp được bao nhiêu xe máy và xe tải?"

Nói xong, hắn đi đến trước bản đồ chiến sự.

"Vấn đề của chúng ta, nói tóm lại là một câu: Không đủ hỏa lực!"

Pavlov nói tiếp: "Sư đoàn bộ. Ngài ở đâu? Tôi chuyển máy ngay."

Lúc Vương Trung nói câu này, hắn nhớ đến anh lính hải quân cưỡi mô tô phóng như bay ngày hôm qua, nhớ đến cổ áo và dải ruy băng của anh ta.

Vương Trung: "Chỉ có xe tăng thì vô dụng, phải có sự phối hợp giữa các binh chủng. Cậu xem quân địch, một sư đoàn xe tăng có đủ thứ, pháo binh đầy đủ, bộ binh thiện chiến, còn có tiểu đoàn công binh và tiểu đoàn pháo phòng không đi theo, lại còn có cả tiểu đoàn trinh sát cơ giới.

Lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Vương Trung: "Đúng vậy, một trung đoàn bộ binh của Prosen có rất nhiều pháo binh 75mm, trong sư đoàn có đầy đủ pháo 105mm và 150mm. Cho dù quân địch chỉ phát động tấn công bộ binh, với mật độ hỏa lực pháo binh như vậy, bọn chúng cũng có thể đột phá phòng tuyến của chúng ta.

Vương Trung: "Về điểm này, lúc ở Yekaterinburg trao đổi với các sĩ quan, tôi cũng nghe nói qua. Chủ yếu là do việc mở rộng quân đội một cách mù quáng dẫn đến tình trạng thiếu hụt trang bị trầm trọng.

Vương Trung nhấc ống nghe: "Tôi là Rokossovsky."

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói nghiêm nghị: "Rokossovsky, cậu làm rất tốt!"

"Hơn nữa, cậu xem cuộc tấn công của địch ở tuyến Bắc, mặc dù tiến triển chậm hơn dự kiến của chúng ta, nhưng vẫn có tiến triển. Hôm kia bọn chúng tiến được 25 km, hôm qua tiến được 28 km. Mặc dù rất chậm, nhưng đúng là bọn chúng đang tiến quân.

"Bộ binh Prosen được trang bị súng máy đến tận tiểu đội, còn sư đoàn bộ binh của chúng ta, một đại đội mới có hai đến ba khẩu súng máy, súng tiểu liên PPSh đôi khi còn ít hơn cả súng máy, chỉ có mỗi đại đội trưởng là có một khẩu."

"Sư đoàn xe tăng thì thiếu đủ thứ, sư đoàn bộ binh ngay cả xe tăng cũng ít.

Vương Trung: "Bây giờ ngài mới biết sao? Nhìn pháo binh của chúng ta xem, 36 khẩu pháo hạng nặng, ngoài chúng ta ra còn sư đoàn nào có trang bị pháo binh như vậy? Tôi gặp một sĩ quan ở Yekaterinburg, sư đoàn của anh ta tổng cộng có bốn khẩu pháo 122mm, bốn khẩu! Pháo binh chỉ có bốn khẩu 76mm."

Vương Trung nhất thời không nhận ra giọng nói này là của ai, định hỏi "Ông là ai", bỗng nhiên hắn giật mình, người nói chuyện kiểu này, tám chín phần là Đại Mục thủ Belinsky.

Vương Trung vội vàng nói: "Đại Mục thủ, chào ngài."

Đầu dây bên kia cười ha hả, có vẻ rất vui.

Popov vừa nghe là Đại Mục thủ, vội vàng đứng dậy.

Giọng nói đầu dây bên kia nói: "Chúng tôi đã nhận được "món quà" cậu gửi đến rồi!"

Vương Trung: "Nhận được máy Enigma rồi, mau tổ chức các nhà toán học giải mã đi."

Đại Mục thủ sửng sốt một chút: "Cậu đợi một chút."

Sau đó, có lẽ ông ta đã đưa ống nghe ra xa, nhưng vẫn có thể nghe thấy giọng nói của ông ta: "Máy Enigma mà Rokossovsky gửi đến? Cục Tình báo Bộ Tổng tham mưu đã nhận được rồi? Tại sao không báo cho tôi biết? Được rồi, tôi biết rồi."

Giọng nói của Đại Mục thủ lại rõ ràng trở lại, hiển nhiên ông ta đã đưa ống nghe lại gần tai: "Có chút vấn đề, hình như Bộ Tổng tham mưu cho rằng giải mã là trách nhiệm của bọn họ. Nhưng mà tên dịch mật mã đó hiện đang ở chỗ thẩm phán viên, chờ khi nào hắn tỉnh lại, chúng tôi sẽ ép hắn khai."

Vương Trung: "Thật ra mấu chốt là toán học, chúng ta nên tập hợp các nhà toán học lại, để họ cùng nhau nghiên cứu quy luật mật mã của địch, xây dựng mô hình toán học. Bản thân máy Enigma không thể giúp chúng ta giải mã, phải biết được chìa khóa, cũng chính là vị trí ban đầu của rotor."

Belinsky: "Cảm ơn kiến nghị của cậu, chúng tôi sẽ tập hợp tất cả các nhà toán học xuất sắc nhất ở Yekaterinburg lại. Chúng tôi đang nói đến một món quà khác."

Vương Trung lập tức phản ứng lại: "Ý ngài là số tù binh kia?"

"Đúng vậy, trước đó có một số tin đồn nói rằng chúng ta tuyên truyền là đại thắng, nhưng lại không thấy tù binh đâu. Bây giờ đã có tù binh rồi. Nếu cậu không đưa tù binh đến, chúng tôi có thể phải tìm người đóng giả làm tù binh Prosen.

"Ngay cả quân phục của bọn chúng chúng tôi cũng đã làm được một nửa rồi.

"Giả dạng như vậy rất nguy hiểm, một khi để lộ tin tức thì hậu quả khôn lường. Bây giờ đã có tù binh thật, mọi chuyện đều dễ dàng hơn nhiều."

Vương Trung: "Vậy thì tốt quá. À, nhất định phải để phóng viên Mike của Hợp Chủng Quốc và cộng sự nhiếp ảnh gia của anh ta đến xem, viết một bài báo thật hay!"

"Đương nhiên." Belinsky dừng một chút, "Tên phóng viên đó đáng tin cậy không?"

"Chắc là đáng tin cậy." Vương Trung đáp, "Chẳng lẽ tin tức anh ta gửi về Hợp Chủng Quốc có vấn đề?"

"Không, không có vấn đề gì. Nhưng tôi chưa tiếp xúc với phóng viên đó bao giờ, cũng không rõ tình hình cụ thể. Nếu cậu cho rằng anh ta đáng tin cậy, hơn nữa anh ta cũng đưa tin trung thực. Vậy chúng tôi sẽ sắp xếp để anh ta đến tham quan."

————

Thành phố Yekaterinburg, buổi chiều ngày 25 tháng 9 năm 914.

Phóng viên Mike của Hợp Chủng Quốc và cộng sự của anh, phóng viên ảnh Robert Capa, sau khi nhận được một cuộc điện thoại, đã được vài thẩm phán viên mời đến đại lộ Yekaterinburg.

Mike nhìn xung quanh với vẻ nghi hoặc, lúc này người đi đường trên đại lộ Yekaterinburg đã vắng vẻ hơn hẳn so với vài tuần trước.

Có thể nhìn thấy những người lao động khổ sai đang chất bao cát bên đường, ở công viên trung tâm phía xa, có thể nhìn thấy pháo cao xạ 85mm được giấu trong đó.

Robert thì rất vui vẻ chụp ảnh, đặc biệt là chụp một người phụ nữ đang mua đồ.

Lúc này, một thẩm phán viên nói bằng tiếng Anh: "Anh nên tiết kiệm phim thì hơn."

Robert: "Tôi nói được tiếng Nga. Tiết kiệm phim? Tại sao?"

Vị thẩm phán viên mỉm cười: "Lát nữa sẽ có màn trình diễn đặc sắc."

Đột nhiên, từ xa vọng đến tiếng la hét thất thanh của phụ nữ.

Mike và Robert cùng quay đầu lại, nhìn thấy ở ngã tư đường phía xa, rất nhiều bà, rất nhiều cô đang hốt hoảng vứt đồ đạc xuống đất, chạy như điên về phía xa.

Người phụ nữ vừa đi ngang qua Robert lúc nãy đứng sững sờ, nhìn về phía xa với vẻ mặt hoang mang, không biết có nên tiếp tục đi tiếp hay không - bà ta vốn định đi về hướng đó.

Ngay sau đó, quân đội Prosen xuất hiện ở cuối con đường!

Người phụ nữ còn đang ngẩn ngừ hét lên một tiếng, vứt đồ xuống đất bỏ chạy, nhưng bị thẩm phán viên giữ lại: "Đừng sợ, thưa bà, bà nhìn kỹ đi, đó là tù binh!"
Nữ nhân quay đầu lại, nhìn chằm chằm người Prosen.

Robert: "Bọn họ bị dây thừng trói! Là tù binh!"

Hắn bước nhanh chạy về phía đội ngũ tù binh.

Mike nhìn thẩm phán quan, thấy đối phương ra dấu mời mới bước lên, đuổi theo cộng sự.

Robert điên cuồng tiêu hao cuộn phim, khói của đèn flash bay cả vào mũi Mike.

Mike cẩn thận đánh giá những tù binh này, phát hiện có một nửa tù binh đeo quân hiệu binh chủng công binh, một nửa khác mặc quân phục đen hơn so với quân phục Prosen thông thường, quân hiệu trên cổ cũng không giống nhau.

Bỗng nhiên hắn kéo cộng sự lại: "Chú ý, chụp quân hiệu của bọn họ! Đây mới là nơi có giá trị tin tức nhất!"

Robert: "Quân hiệu?"

Mike: "Thấy không, Zeus cầm tia chớp, những người này là đoàn kỵ sĩ Asgard mà ban tuyên truyền của Prosen nói, tinh nhuệ trong tinh nhuệ! Tuyên truyền Prosen nói chi bộ đội này là vô địch!"

Robert: "Tôi không nhớ rõ có chuyện này, nhưng cậu nói là vậy khẳng định là được. Hơn nữa cái quân hiệu này... Nhìn quả thật rất thu hút ánh mắt người ta!"

Nói xong hắn cầm lấy máy ảnh, áp sát bộ binh có quân hiệu, bấm máy.

Bột magie cháy nhanh tạo ra khói bốc ra từ đèn flash.

Mike: "Chụp thêm mấy tấm!"

Dặn dò cộng sự xong, hắn chuyển sang tiếng Prosen, lớn tiếng hỏi: "Các người là kỵ sĩ đoàn Asgard sao? Ai đánh bại các người?"

Tất cả tù binh dùng ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm Mike.

Mà Robert giống như nhặt được bảo bối, điên cuồng chụp biểu cảm của đám người này.

Lúc này, quần chúng Ant mới phản ứng lại, bắt đầu mắng chửi tù binh, đủ loại tạp vật cũng từ bốn phương tám hướng ném về phía đội ngũ tù binh.

Mike còn đang lặp lại: "Các người là kỵ sĩ đoàn Asgard sao? Ai đánh bại các người? Ai bắt các người làm tù binh? Tôi là phóng viên của Hợp Chủng Quốc! Ai có thể tiếp nhận phỏng vấn của tôi?"

Lúc này, một người có dáng vẻ như sĩ quan bỗng nhiên ngẩng đầu lên: "Ob's stürmt oder schneit，Ob die Sonne uns lacht!"

Mike hiểu tiếng Prosen, biết là ý tứ "Cho dù là cuồng phong hay là bão tuyết, hoặc là mặt trời lên cao".

Đây là quân ca của lực lượng thiết giáp Prosen.

Ngay sau đó, đám tù binh vốn đầy bụi đất ưỡn ngực ngẩng đầu, cùng nhau cao giọng hát.

Động cơ như sấm, tốc độ nhanh như chớp, nghênh địch mà lên, dưới sự che chở của xe tăng. Đồng đội phía trước, chúng ta xung phong, đơn độc chiến đấu, bởi vậy chúng ta tiến sâu vào trận địa địch nhân.

Quần chúng Ant ném đồ vật càng hăng say hơn, nhưng điều này cũng không thể khiến cho người Prosen dừng lại.

Không đúng, bọn họ dường như là vì đối kháng với sự phẫn nộ của người Ant, hát càng lớn tiếng hơn.

Nếu như nữ thần vận mệnh vứt bỏ chúng ta, nếu như chúng ta không thể trở lại cố hương, nếu như viên đạn bắn về phía chúng ta, kết thúc vận mệnh, sinh mệnh dừng lại, ít nhất chiếc xe tăng trung thành của chúng ta, sẽ cho chúng ta một nấm mồ bằng thép.

Mike nhìn người Prosen vênh váo tự đắc, đã nghĩ xong câu đầu tiên đưa tin.

"Những tù binh này, phảng phất bọn họ căn bản không phải tù binh, mà là đến chiếm lĩnh thành phố này. Đây cũng là nhóm quân nhân Prosen đầu tiên tiến vào Yekaterinburg."

(Hết chương)

Chương 58: Tình hình các hướng khác (Bổ sung 7/33)

Ngày 29 tháng 9, sở chỉ huy tập đoàn thiết giáp số 2 của Prosen, đại tướng Heinz Wilhelm Guderian vừa vào sở chỉ huy, viên sĩ quan phụ tá của hắn đã vội vã chạy tới nói: "Điện thoại của nguyên soái von Bock, tư lệnh Tập

đoàn quân trung tâm."

Guderian: "Tôi biết rồi. Pha cà phê cho tôi."

Dứt lời, hắn đi về phía bàn bản đồ, cầm lấy ống nghe: "Tôi là Guderian, có chuyện gì vậy, nguyên soái?"

"Lại có thể gọi điện thoại tới sở chỉ huy của cậu, trải nghiệm này thật mới mẻ."

Trước đó, lực lượng thiết giáp của Guderian tấn công rất mạnh, luôn tiến về phía trước, nên sở chỉ huy của hắn cũng không ngừng di chuyển về phía trước, căn bản không kịp kéo đường dây điện thoại.

Tình huống tấn công đã chín ngày mà sở chỉ huy vẫn ở nguyên một chỗ như hiện tại, quả thực chưa từng thấy.

Guderian giải thích: "Chúng tôi gặp phải sự kháng cự quyết liệt trên sông Desna. Chúng tôi vẫn luôn tấn công mạnh vào quân đoàn 51 của Ant, bọn họ tổn thất rất lớn, nhưng được quân đoàn 55 tiếp viện, mặt khác pháo binh tập đoàn quân của địch cũng luôn luôn chăm sóc chúng tôi.

"Nếu như quân đoàn số 1 Asgard có thể phát động tấn công, chia sẻ một chút áp lực tấn công của chúng tôi, tôi muốn đột phá phòng tuyến của địch chỉ là vấn đề thời gian."

Nguyên soái von Bock thở dài: "Hoàng đế bệ hạ rất tức giận, dù sao mặt trận phía bắc đang tiến công rất thuận lợi, các cậu lại án binh bất động. Hôm qua có một tờ báo của Hợp Chủng Quốc được đưa đến trước mặt bệ hạ, sau đó ngài ấy tức giận đến mức thức cả đêm phái máy bay đưa báo cho chúng tôi.

"Tôi đã phái một chiếc xe máy đưa cho cậu, chắc cũng sắp đến rồi. Cậu vẫn nên mau chóng giục Gilles phát động tấn công đi."

Guderian: "Tôi hiểu."

"Nếu như không có cách nào thúc giục vị hồng nhân của hoàng đế bệ hạ này, cậu cứ việc đột phá phòng tuyến, sau đó tấn công sườn sư đoàn của Rokossovsky đó."

"Làm vậy sẽ không có vấn đề chính trị sao?" Guderian nghi hoặc hỏi.

Nguyên soái von Bock: "Cậu chỉ cần dâng công lao cho thằng nhóc Gilles đó là được rồi, ví dụ như bao vây Rokossovsky lại, sau đó tiến quân. Chỉ cần cuối cùng có thể đánh chiếm được Yekaterinburg, vinh quang sẽ thuộc về quân đội quốc phòng!"

Guderian khép gót chân lại: "Vâng. Tôi sẽ cố gắng đột phá phòng tuyến trong vòng vài ngày!"

Hắn vừa dứt lời thì đầu dây bên kia đã cúp máy.

Guderian đặt ống nghe xuống, quay sang hỏi sĩ quan phụ tá: "Nguyên soái nói có một tờ báo của Hợp Chủng Quốc. Các anh nhận được chưa?"

Sĩ quan phụ tá: "Vẫn chưa nhận được. Từ sở chỉ huy tập đoàn quân trung tâm đến đây cần thời gian."

Guderian nhíu mày: "Thôi, mặc kệ nó. Hôm nay chúng ta tiếp tục phát động tấn công..."

Lúc này tham mưu dẫn hai sĩ quan mặc áo da của lực lượng xe máy vào sở chỉ huy.

Hai người vừa nhìn thấy Guderian liền nghiêm trang chào: "Đại tướng! Nguyên soái von Bock lệnh cho chúng tôi đưa tờ báo này cho ngài."

"Đưa tôi xem." Guderian nói xong cầm lấy cái kẹp, mở hộp đường gắp một viên đường vuông bỏ vào cốc cà phê, sau đó dùng thìa khuấy nhẹ.

Sĩ quan áo da lấy từ trong cặp tài liệu ra một tờ báo, đưa cho sĩ quan phụ tá.

Phó quan vừa nhìn thấy bức ảnh trên trang nhất của tờ báo liền nhíu mày, bắt đầu đọc dòng chữ lớn trên trang nhất.

Guderian: "Nói gì?"

"Những tù binh này, phảng phất bọn họ căn bản không phải tù binh, mà là đến chiếm đóng thành phố này. Đây cũng là nhóm quân nhân Prosen đầu tiên tiến vào Yekaterinburg.

"Tướng Rokossovsky đã bắt được bọn họ, hơn nữa cam đoan bọn họ sẽ là nhóm người Prosen cuối cùng tiến vào Yekaterinburg.

"Phóng viên của chúng tôi được biết, những quân nhân Prosen này đến từ đoàn kỵ sĩ Asgard được thổi phồng bởi cơ quan tuyên truyền của đế quốc Prosen, bọn họ bị tướng Rokossovsky đánh tan.

"Lúc diễu phố, bọn tù binh cố gắng duy trì sĩ khí, nhưng vừa nghe đến danh hiệu tướng Rokossovsky, lập tức như chuột sa chĩnh gạo.

"Bọn họ định hát để xua tan nỗi sợ hãi này, nhưng nỗ lực này hiển nhiên thất bại. Rokossovsky đã phá hủy ý chí chiến đấu của bọn họ.

"Những binh lính này gọi tướng Rokossovsky là Surtr, đây là vua của người khổng lồ lửa hủy diệt các vị thần Aesir trong Ragnarök..."

Sĩ quan phụ tá không đọc tiếp được: "Đoàn kỵ sĩ Asgard là do người xuất thân từ thành thị trong quân ta tạo thành phải không? Bọn họ tuyệt đối sẽ không nói ra loại lời lẽ tăng thêm uy phong cho địch mà hạ thấp uy phong của ta như vậy!"

Guderian líu lưỡi: "Trên báo chí chưa chắc đã là sự thật. Nhất là báo của Hợp Chủng Quốc. Cho tôi xem."

Sĩ quan phụ tá trải tờ báo ra, đặt lên bàn trước mặt vị đại tướng.

Vị đại tướng nhìn bức ảnh trên trang nhất: "Hừ, quân phục của đoàn kỵ sĩ Asgard được chụp rất rõ ràng."

Sĩ quan phụ tá: "Trong quân đội quốc phòng có không ít người sẽ vui mừng đấy?"

"Sao có thể vui mừng được chứ? Anh cũng nói rồi đấy, đoàn kỵ sĩ Asgard vốn dĩ cũng là quân đội quốc phòng, đây là đồng bào của chúng ta đang bị sỉ nhục! Đã đến lúc phát động cuộc tấn công mang tính quyết định. Hôm nay chúng ta phải đột phá quân địch đối diện!"

Guderian ngẩng đầu lên: "Tấn công, kiên quyết tấn công!"

————

Sáng ngày 29 tháng 9, quân của Kashukhov bị địch tấn công dữ dội.

Đương nhiên, những cuộc tấn công của quân địch trong những ngày qua đều rất dữ dội.

Hôm qua, quân Prosen đã cố gắng bắc cầu phao trên sông, pháo binh của Kashukhov phải vất vả lắm mới ngăn chặn được hành động bắc cầu của quân địch.

Hôm nay xem ra quân địch lại muốn giở trò cũ.

Khi khói mù giăng xuống, Kashukhov liền ra lệnh cho tham mưu trưởng: "Lại là bắc cầu, lệnh cho đội cảm tử xuất phát."

Nhiệm vụ của đội cảm tử là mang theo điện thoại và dây điện thoại bò đến bờ sông, quan sát vị trí bắc cầu của quân địch ở phía đối diện, dẫn đường cho pháo binh tấn công.

Quân của Kashukhov phòng ngự trên một khu vực rất rộng, toàn bộ khu vực bến đò đều thích hợp để bắc cầu, nếu dùng pháo binh bao phủ toàn bộ khu vực thì sẽ tiêu hao quá nhiều đạn dược.

Cân nhắc đến việc còn phải kiên thủ ở đây hơn mười ngày, Kashukhov đành dùng hạ sách này.

Sau khi đội cảm tử xuất phát, tham mưu trưởng của Kashukhov nhỏ giọng nói bên cạnh ông: "Tiếng động cơ xe tăng của quân địch ở bờ bên kia vẫn luôn vang lên, hôm nay có thể sẽ có động tĩnh gì đó. Tuyến phòng thủ này của chúng ta, bờ sông không có đê chắn sóng như Shostka, nếu quân địch lợi dụng màn khói để vượt sông... hay là làm theo cách của Rokossovsky, tổ chức bắn lưới lửa?"

Kashukhov suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Không, lượng đạn dược của chúng ta đang rất nguy cấp. Chuẩn bị đánh giáp lá cà đi. Nếu quân địch vượt sông, súng máy hạng nặng không mang theo được, áp lực đối với chúng ta sẽ không lớn lắm."

Đúng lúc này, chuông điện thoại reo lên, tham mưu trưởng nhấc máy: "Alo? Cái gì? Đội viên cảm tử bị tiêu diệt rồi? Bộ binh địch đang lên từ dưới sông? Vậy thì nổ súng đi! Nổ súng!"

Khi tham mưu trưởng gào lên, tiếng súng nổ như pháo trên tuyến phòng thủ.

Tham mưu trưởng vừa cúp máy, chuông điện thoại lại vang lên. Ông ta nhấc máy lên quát: "Alo? Quân đoàn! Sư đoàn 27? Các anh muốn xin tiếp viện? Đội dự bị hôm qua đã lên hết rồi! Nếu các anh còn muốn tiếp viện, thì chỉ còn lại chúng tôi!"

Ném ống nghe xuống điện thoại, tham mưu trưởng ngẩng đầu lên: "Hay là gọi điện cho trung tướng Kirienko nhỉ? Bảo tập đoàn quân của ông ấy phái thêm mấy sư đoàn nữa sang đây."

Kashukhov còn đang do dự thì bên ngoài vang lên tiếng động cơ.

Ngay sau đó, lính gác của Sư đoàn chạy vào: "Sư đoàn trưởng! Quân tiếp viện đến rồi, là xe tăng!"

Kashukhov lập tức lao ra khỏi cửa hầm, đẩy lính gác ra, bước ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy bụi mù do xe tăng di chuyển tạo nên.

Một chiếc T-34 to đầu dừng lại trước sở chỉ huy của Kashukhov, trưởng xe mở nắp xe chui ra: "Thưa tướng quân! Chúng tôi chấp hành mệnh lệnh của trung tướng Kirienko đến tiếp viện cho các ngài!"

Kashukhov: "Sao xe tăng của các anh lại khác với những chiếc T-34 khác vậy?"

Trưởng xe cười nói: "Đây là loại xe tăng chỉ huy sản xuất bí mật, giống với chiếc xe số 422 của tướng quân Rokossovsky! Hơn nữa đều được trang bị cả radio! Mặc dù radio thỉnh thoảng vẫn bị lỗi, nhưng đều có cả đấy! Hãy để chúng tôi đi đánh quân địch!"

Kashukhov: "Tốt! Vừa lúc quân địch đang tấn công vào vị trí của Sư đoàn 27. Các anh hãy đi hỗ trợ Sư đoàn 27!"

————

Sở chỉ huy tập đoàn thiết giáp số 2.

"Báo cáo! Cuộc tấn công của quân ta gặp trở ngại, quân địch đã tung lực lượng xe tăng phản công, hiện tại chúng ta mới chỉ kiểm soát được bãi cạn." Tham mưu thông tin nói xong liền đứng im tại chỗ chờ mệnh lệnh.

Guderian: "Bộ binh không cần thiết phải chiếm toàn bộ bãi cạn, giữ vững đầu cầu chờ công binh bắc cầu hoàn thành nhiệm vụ là được."

Tham mưu trưởng: "Loại xe tăng nào đã phản công chúng ta?"

Tham mưu thông tin: "Báo cáo là loại không có trong sách hướng dẫn nhận dạng, nghi là T-34 cải tiến, nhưng tháp pháo lớn hơn."

Guderian ngẩng đầu lên: "T-34 cải tiến có tháp pháo lớn hơn? Rokossovsky đến hướng chúng ta rồi sao? Shostka không có áp lực, nên hắn chạy sang bên này?"

Tham mưu thông tin: "Tiền tuyến không báo cáo nhìn thấy cờ hiệu của Rokossovsky. Có cần tôi yêu cầu họ xác nhận không?"

"Yêu cầu họ xác nhận đi."

Sau khi Guderian nói xong, tham mưu thông tin xoay người rời đi.

Sĩ quan phụ tá của Guderian nói: "Lực lượng của Rokossovsky đang ở Shostka, còn hắn chạy đến đây, như vậy có hợp lý không? Có khả năng là sau khi Rokossovsky sử dụng T-34 cải tiến có tháp pháo lớn để giành được chiến quả, phía Ant đã khẩn cấp sản xuất một số lượng xe tăng loại này chăng?"

Guderian: "Cũng có khả năng đó. Ra lệnh cho pháo 88mm tiến ra bờ sông, chuẩn bị khai hỏa. Khói mù chắc cũng sắp tan rồi."

————

Bờ sông, trận địa của Sư đoàn 27.

Sư đoàn trưởng nhìn quân địch bị hỏa lực của xe tăng đánh lui, cười ha hả: "Tuyệt vời! Cho các ngươi nếm mùi lợi hại!"

Tham mưu trưởng vỗ vai sư đoàn trưởng: "Khói trắng sắp tan rồi."

Sư đoàn trưởng lập tức giơ ống nhòm lên: "Quả nhiên, như vậy xe tăng của chúng ta có thể phát huy hỏa lực, tiêu diệt hoàn toàn đội công binh bắc cầu của địch!"

Khi khói mù dần tan, phía đối diện đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn 27 chưa từng nghe thấy tiếng súng 88mm, nên vẻ mặt ngơ ngác.

Nhưng quả cầu lửa hình bầu dục đã bắn trúng một chiếc T-34 "mới".

Tháp pháo của chiếc xe tăng lập tức ngừng quay.

Nhưng không có ai chui ra từ trong xe tăng.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn 27 còn tưởng rằng kíp lái xe tăng chỉ bị choáng váng, còn đang thở phào nhẹ nhõm, thì ngay sau đó động cơ của chiếc xe tăng bốc cháy, tiếp đó tháp pháo bị nổ mãnh liệt hất tung lên trời.

Sư đoàn trưởng trừng mắt, còn chưa kịp lên tiếng, thì quả đạn pháo tiếp theo đã bắn tới.

Nhìn thấy những chiếc xe tăng yểm trợ lần lượt bị bắn nổ, bộ binh của Sư đoàn 27 cũng bắt đầu dao động.

May mà đúng lúc này, lực lượng tiếp viện từ phía sau tiến lên.

"Chúng tôi là Sư đoàn bộ binh 210! Chúng tôi chấp hành mệnh lệnh của trung tướng Kirienko đến tiếp viện cho các anh em!"

Quân tiếp viện đã ổn định tinh thần binh sĩ, cuộc chiến đẫm máu ở đầu cầu vẫn tiếp tục.

(Hết chương)

Chương 59: Cây cầu tuyệt vời (Bổ sung 8/33)

Trong khi các đơn vị bạn đang chiến đấu ác liệt, Shostka lại yên tĩnh lạ thường.

Cũng không thể nói là yên tĩnh, ngày nào hai bên cũng dùng pháo hạng nặng chào hỏi lẫn nhau.

Hỏa lực pháo binh của Sư đoàn cơ giới cận vệ số 1 chắc chắn không thể sánh bằng hỏa lực của một quân đoàn địch, hơn nữa quân đoàn này lại là "quân đoàn nhà giàu" được hoàng đế Prosen ưu ái.

Nhưng những công trình bằng bê tông cốt thép kiên cố của Shostka đã chống chọi được tất cả.

Ngày 2 tháng 10 năm 1941, Vương Trung đang quan sát tiến độ công việc của quân địch, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Pavlov nhấc máy: "Sư đoàn bộ xin nghe. Xin chờ một lát."

Nói xong, ông đưa ống nghe cho Vương Trung: "Trung tướng Kirienko."

Câu đầu tiên của Vương Trung là: "Bên tôi không có vấn đề gì, có phải ông cần tôi điều động quân tiếp viện cho Kashukhov không?"

Kirienko: "Xem ra cậu cũng biết tình hình hiện tại rồi, quân địch đang thay nhau tấn công dữ dội vào vị trí của Kashukhov, một số vị trí trên mặt đất đã bị san phẳng, Kashukhov đã mất đầu cầu, hoàn toàn dựa vào pháo binh bắn sập cầu phao của quân địch, ngăn chặn quân địch tiếp tục tiến công.

"Không quân ở sân bay bên cậu cũng phát huy tác dụng rất lớn, đây là lần đầu tiên tôi biết máy bay tiêm kích của chúng ta cũng có thể ném bom."

Vương Trung: "Thực ra đây cũng là lần đầu tiên tôi biết. Nhưng hình như họ rất thích thực hiện loại nhiệm vụ này. À, tôi cũng biết được tình hình bên phía Kashukhov qua không quân."

Kirienko: "Tôi đã tung tất cả quân dự bị lên rồi, còn điều chỉnh khu vực phòng thủ của các đơn vị khác, bỏ một số vị trí không quan trọng. Toàn bộ số quân tiết kiệm được tôi đều đã điều động đến chỗ Kashukhov rồi."

"Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân nói sao?", Vương Trung hỏi.

"Cậu nhìn tình hình mặt trận phía bắc là biết họ sẽ nói gì rồi đấy?", Kirienko cười khổ nói qua điện thoại.

Vương Trung nhìn bản đồ treo trên tường Sư đoàn bộ.

Một chỗ phình ra rất lớn ở phía bắc đã cắm sâu vào khu vực phòng thủ của Tập đoàn quân phía Tây.

Cùng lúc đó, ở chính diện Tập đoàn quân phía Tây, bộ binh của quân địch cũng đã phát động tấn công, khiến các đơn vị khác của Tập đoàn quân phía Tây bị hút chặt tại chỗ.

Vì vậy, Tập đoàn quân phía Tây chỉ có thể liên tục điều động quân tiếp viện đến phía bắc, cố gắng ngăn chặn cuộc tấn công như vũ bão của quân địch.

Ngoài phòng thủ, Tập đoàn quân Tây còn tổ chức tấn công nhằm cắt đứt đường tiếp tế của "chiếc răng nanh" của quân địch, nhưng kết quả là thất bại, tổn thất một lượng lớn quân số.

Xem ra tình hình hiện tại của toàn bộ quân đội Ant không đủ để phát động tấn công.

Muốn đánh bại quân đội Prosen, phải tôi luyện binh lính bằng máu và lửa.

Vương Trung: "Tôi có thể điều động một tiểu đoàn, à không, một trung đoàn!"

Kirienko: "Thôi đi, tôi gọi điện cho cậu là muốn xin cậu một trung đoàn sao? Không, tướng quân Rokossovsky, bây giờ là lúc cậu nên sử dụng mối quan hệ của mình rồi đấy. Tôi không biết cậu nên gọi cho công chúa điện hạ, hay là đức Giáo chủ, tôi cũng không biết bên nào có thể điều động quân đội.

"Nhưng cậu phải làm gì đó đi, gửi điện báo, gọi điện thoại, hoặc là trực tiếp bay đến Yekaterinburg, làm gì đó đi! Cậu là ngôi sao chiến thắng! Đương nhiên tôi cũng sẽ không đổ hết trách nhiệm lên đầu cậu, bây giờ tôi sẽ đến sở chỉ huy của Tập đoàn quân phía Tây, trình bày rõ sự tình."

Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây không đóng tại thành phố Yekaterinburg, mà đóng tại Tula.

Lái xe từ sở chỉ huy của Kirienko đến đó mất khoảng một ngày đường.

Phải, một ngày đường, nước Ant rộng lớn là vậy.

Vương Trung: "Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ gọi điện thoại, ông cũng cố gắng lên."
"Chúng ta đều cố lên đi. Thật sự sụp đổ rồi, cậu co rút về chỗ bộ tư lệnh của tôi, sư đoàn của cậu trang bị tốt, hẳn là có thể chống đỡ được một đoạn thời gian, bắt đầu mưa còn có thể được cứu. Xong rồi!"

Nói xong Kirienko liền cúp điện thoại.

Vương Trung buông ống nghe xuống, nhìn Pavlov.

Pavlov: "Kashukhov không chịu nổi nữa sao?"

Vương Trung: "Sắp hết sạch đội dự bị rồi, bao gồm cả đội dự bị của Kirienko. Kết quả mà nói, nên để chúng ta đi phòng thủ bến phía dưới, chúng ta hỏa lực mạnh. Bây giờ lại là chúng ta ở chỗ này chơi chiến tranh tĩnh với kẻ địch, trang bị của Kashukhov thua xa quân của chúng ta đang phải đối diện với trọng binh đột kích của kẻ địch."

Pavlov nhún vai: "Ai biết trước được chứ?"

Hiện tại điều động sư đoàn của Vương Trung xuống dưới là không thể nào, bởi vì loại đổi phòng ngự song song này sẽ sinh ra hỗn loạn rất lớn, kẻ địch chưa tới trước mặt có thể đổi, kẻ địch ở trước mắt mà làm như vậy nữa chính là muốn chết.

Cho nên binh lực phân phối sai lầm cũng chỉ có thể giống như bây giờ.

Đương nhiên, người bố trí Vương Trung ở đây không phải hắn, mà là bộ tư lệnh Tập đoàn quân phía tây.

Vương Trung thầm nghĩ, sau này khi mình chỉ huy quân đội quy mô lớn, nhất định phải điều tra nhiều hơn, cố hết sức phán đoán chính xác hướng tấn công chủ lực của kẻ địch.

Lúc này Popov nói: "Cậu không thể nói như vậy, sở dĩ kẻ địch làm công tác thổ mộc [đào chiến hào], còn không phải bị hỏa lực của sư đoàn chúng ta đánh. Ngày đầu tiên bọn chúng đã tổn thất nhiều xe tăng như vậy. Đổi thành quân của Kashukhov tới, không chừng người ta cũng thay nhau tấn công mạnh mẽ, mà chúng ta ở trận địa hiện tại của Kashukhov cũng là nhàn rỗi nhàm chán nhìn kẻ địch làm công tác thổ mộc."

Quả thật có khả năng như vậy.

Vương Trung: "Tóm lại, hiện tại Kirienko giao quyền chỉ huy cho tham mưu trưởng của hắn, tự mình đi tìm nguyên soái Semyon của Tập đoàn quân phía Tây đòi quân.

"Mà tôi cũng muốn gọi điện thoại cho đại mục thủ. Điện thoại của chúng ta xác thực có thể trực tiếp gọi tới thủ đô chứ?"

Pavlov: "Được, dùng đường dây điện thoại đường dài dân dụng, đường dây quân dụng phải gọi tới tổng đài Tập đoàn quân, rất phiền phức."

Vương Trung: "Tôi trực tiếp bảo bên tổng đài kết nối tới đường dây dân dụng là được rồi chứ?"

"Đúng vậy, hiện tại tất cả đường dây đều ở chỗ tổng đài."

Vương Trung cầm lấy ống nghe: "Tôi là Rokossovsky, kết nối tới đường dây dân dụng, gọi tới Yekaterinburg."

Lính thông tin bên tổng đài hỏi: "Yekaterinburg ở đâu ạ?"

"Đông Thánh Giáo Đại Thánh Đường."

"Vâng."

Vương Trung cầm ống nghe, chờ đợi kết nối, ánh mắt nhìn qua nhìn Pavlov và Popov.

Rất nhanh, bên kia trả lời: "Tổng đài Đại Thánh Đường, xin hỏi ai vậy ạ?"

Vương Trung: "Tôi là tướng quân Rokossovsky..."

"Là thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky sao ạ?"

"Đúng vậy."

"Ngài muốn tìm ngài Belinsky, Đại Mục thủ sao ạ?"

"Đúng vậy."

"Xin chờ một chút."

Lại tiến vào thời gian chờ đợi, Vương Trung nhìn Pavlov, đột nhiên hỏi: "Hai người tại sao không nói gì vậy?"

Pavlov cùng Popov liếc nhau, nói: "Sợ quấy rầy cậu gọi viện binh."

Popov: "Đúng vậy, nhỡ đâu chúng tôi nói chuyện, dọa chạy viện binh thì không tốt."

Vương Trung muốn mắng hai người này, nhưng bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc: "Rokossovsky đấy à, có chuyện gì sao?"

Vương Trung: "Là thế này, sư đoàn của Kashukhov ở hạ du chúng tôi đã tiêu hao hết đội dự bị. Đội dự bị của Kirienko cũng đều đã được tung ra hết, không có quân tiếp viện, tình huống ở phía nam sẽ vô cùng nguy hiểm."

Belinsky trầm mặc vài giây, hỏi: "Bên tôi chỉ còn quân Vệ giáo, như vậy cũng được sao? Bọn họ có vũ khí, nhưng cũng chỉ là có vũ khí. Cậu hiểu chứ?"

Vương Trung: "Tôi hiểu, tôi đã từng kề vai chiến đấu với họ rồi."

Belinsky: "Tôi biết rồi, vậy thì sẽ sắp xếp người vận chuyển quân Vệ giáo ra tiền tuyến. Tôi sẽ phái những người có tố chất tốt trong quân Vệ giáo tới đó. Sau khi có kinh nghiệm chiến đấu, có lẽ những người này có thể so sánh với trung đoàn Beshenkovichskaya thứ năm, cải tạo thành quân chính quy."

Vương Trung: "Cảm ơn ngài."

"Cái này có gì phải cảm ơn? Tôi cũng đang chiến đấu vì đất nước, chỉ là đang ở vào cương vị khác nhau mà thôi. Mọi người hãy kiên trì, bộ phận khí tượng căn cứ vào thông tin quan trắc được, cùng ghi chép bốn mươi năm qua, cho rằng khoảng một tuần nữa sẽ có mưa."

Vương Trung: "Rõ. Tôi sẽ chuyển lời tới Kashukhov và trung tướng Kirienko. Vậy..."

Vốn dĩ hắn muốn chào tạm biệt, đột nhiên nhớ ra, bèn hỏi: "Tình hình của Bộ Tổng tư lệnh như thế nào rồi? Sau khi nguyên soái Semyon đến Tập đoàn quân phía tây, chẳng phải chỉ còn lại tham mưu trưởng Tukhachev sao..."

Đại Mục Thủ: "Tukhachev đã trấn an được Hoàng đế, ít nhất trong khoảng thời gian này không cần lo lắng hắn ta hạ mệnh lệnh lung tung. Nếu tình huống ở mặt trận phía bắc thực sự rất tồi tệ, phỏng chừng sẽ có mệnh lệnh rút lui."

Vương Trung: "Cho dù có hạ lệnh rút lui, cũng phải là sau mùa mưa. Quân ta vốn thích ứng với địa hình lầy lội hơn, hơn nữa đường tiếp tế của chúng ta lại ngắn. Sau khi mùa mưa đến, kẻ địch căn bản không có khả năng truy kích, chúng ta có thể rút lui an toàn."

Belinsky: "Tôi nhớ rồi. Nhưng Bộ Tổng tư lệnh không nghe tôi, có lẽ cậu nên nói chuyện này với công chúa điện hạ."

Vương Trung: "Cô ấy còn có thể can thiệp vào chuyện này sao?"

Belinsky: "Tình hình tôi nghe được là, cô ấy không thể vào phòng họp tác chiến và phòng bản đồ của Bộ Tổng tư lệnh, nhưng cô ấy vẫn luôn ở chỗ Thượng tướng Tuganev của Quân lệnh bộ, chắc là có thể gây ảnh hưởng nhất định."

Vương Trung: "Tôi hiểu rồi. Khi cần thiết, tôi sẽ tìm cô ấy."

Lúc này, đại mục thủ nói "Chờ một chút", rồi bỏ ống nghe xuống nói chuyện với người khác, một lúc sau giọng nói của ông lại vang lên: "Xác định rồi, nhóm quân Vệ giáo đầu tiên sẽ xuất phát vào tối nay, chiều mai có thể đến ga tàu mà Tập đoàn quân các cậu đang kiểm soát. Sử dụng như thế nào, thì giao cho Tập đoàn quân các cậu."

Vương Trung: "Cảm ơn ngài... À, đây là lời cảm ơn của cá nhân tôi."

Đại Mục thủ: "Vậy thì tôi nhận lời cảm ơn của cậu."

Sau khi cúp điện thoại, Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói với Pavlov: "Thông báo cho Tập đoàn quân, ngày mai quân tiếp viện Vệ giáo sẽ đến. Cụ thể có bao nhiêu thì tôi không biết, nhưng ít nhiều cũng có thể dùng được."

Vương Trung xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ quan sát.

Tốc độ công sự của kẻ địch đã không còn nhanh như lúc đầu, hiển nhiên là do ảnh hưởng từ lần đột kích kia của Vương Trung.

Popov đi tới bên cạnh Vương Trung, vừa quan sát kẻ địch vừa nói: "Công binh đội ước chừng, ngày 10 tháng 10, quân địch có thể đào tới vị trí cách đầu cầu 50 mét. Trước khi chúng tới đó, chúng ta phải tìm cơ hội rút lui và cho nổ cầu. Nếu không, khi kẻ địch đã đến bờ sông, muốn lắp đặt thuốc nổ sẽ không còn tiện nữa."

Vương Trung: "Tối nay bắt đầu lắp đặt thuốc nổ. Bắt đầu lắp đặt khi trời tối, hiện tại ban đêm đã dài hơn rồi, đến trước bình minh ngày mai chắc là lắp xong, sau đó nhân lúc trời còn chưa sáng hẳn thì rút khỏi đầu cầu."

Popov: "Được. Thật đáng tiếc, chiếc đe tốt như vậy, kẻ địch bị đập hai lần mà vẫn không mắc câu."

Vương Trung thở dài: "Đúng vậy. Hơn nữa còn phải cho nổ tung cây cầu bắc qua sông Desna. Bây giờ nhìn cây cầu này, thật là một cây cầu đẹp biết bao."

Lúc này, Vương Trung mới thực sự hiểu được câu nói đó trong bộ phim nổi tiếng "Cây cầu".

Hết.

(Hết chương)

Chương 60: Ôi chao, sao lại có sư trưởng ở đó?

Sáng sớm ngày 3 tháng 10.

Pavlov vẫn duy trì tư thế cầm ống nghe nói: "Quân đội ở đầu cầu đã rút lui xong, thuốc nổ đã lắp đặt xong."

Vương Trung: "Cho nổ đi."

Pavlov: "Cho nổ."

Ngay sau đó, đỉnh của đầu cầu bên kia bờ sông bị thuốc nổ hất tung lên, phần cầu dẫn bị gãy gập, đổ sụp xuống dòng sông lớn.

Phần cầu chính chưa bị kích nổ bị bẻ cong, nhưng ngay sau đó, thuốc nổ trên cầu cũng phát nổ, đường ray bị nổ thành nhiều đoạn, bay lên không trung rồi rơi xuống nước.

Từ góc nhìn của Vương Trung, những chấm đỏ di chuyển vốn bất động trong chiến hào của kẻ địch đều bắt đầu chạy toán loạn, hiển nhiên là bị chuỗi tiếng nổ lớn liên tiếp dọa sợ.

Nhìn những chấm đỏ nhỏ bé chạy khắp nơi trong chiến hào, Vương Trung bỗng dưng cảm thấy buồn cười, đáng tiếc hiện tại trong tay hắn không có chai nước khoáng nào, nếu không có thể đổ nước xuống chiến hào trêu chúng.

Pavlov buông ống nghe: "Tiếp theo phải xem tốc độ đào hào của quân địch, theo tốc độ hiện tại, phỏng chừng ngày 9 tháng 10 chúng sẽ đào tới bờ sông. Nếu lạc quan, lúc đó trời sẽ mưa."

Vương Trung quan sát bờ bên kia một chút, nghe thấy tiếng bước chân của lính thông tin, bèn quay đầu lại, thấy người lính đang cập nhật bản đồ tình hình chiến sự trên tường.

Thông thường, bản đồ tình hình chiến sự ở sở chỉ huy cấp sư đoàn sẽ không cập nhật ngay lập tức, mà tổng hợp thông tin trong một khoảng thời gian rồi mới cập nhật, để giảm bớt lượng công việc cho lính thông tin.

Như vậy, chỉ cần hai ba người cũng đủ để cập nhật bản đồ cho sở chỉ huy cấp sư đoàn.

Nếu là ở bộ tư lệnh Tập đoàn quân, sẽ có hơn chục lính thông tin thay phiên nhau cập nhật thông tin đã được xác minh lên bản đồ, ngoài ra còn có mấy chục người khác liên tục xác minh những tin tức hỗn loạn từ khắp nơi gửi về.

Vương Trung đang nhìn người lính cập nhật bản đồ, bỗng nhiên phát hiện ra một điểm: "Hôm qua quân địch ở mặt trận phía bắc không tiến công sao? Có đơn vị nào cản được chúng à?"

Lính thông tin: "Là quân địch tự dừng tiến công, phỏng chừng là đang bổ sung nhiên liệu và đạn dược."

Vương Trung cười: "Đường tiếp tế của quân địch bắt đầu có vấn đề rồi, chúng đã tiến sâu như vậy về phía bắc, năng lực vận chuyển không theo kịp nữa."

Pavlov nhìn về phía bên trái bản đồ - cũng chính là cực tây, sau đó nhìn dọc theo đường tiến quân của quân địch đến vị trí hiện tại: "Khoảng cách gần một ngàn cây số, xảy ra vấn đề cũng bình thường."

Vương Trung: "Sau khi mưa xuống sẽ còn nghiêm trọng hơn."

Hắn lại nhìn ra ngoài cửa sổ quan sát: "Mưa mau xuống đi, mau xuống đi!"

————

Thế nhưng mãi đến ngày 9 tháng 10, trời vẫn không có lấy một giọt mưa.

Sáng ngày 9 tháng 10, Vương Trung vừa bước vào hầm chỉ huy của sư đoàn, đã thấy Popov đang nghe điện thoại: "Hiện tại quân địch chưa có động tĩnh gì, chúng tôi đang giám sát chặt chẽ. Vâng... À, Cậu ấy đến rồi, tôi chuyển máy cho cậu ấy."

Nói xong, Popov đưa ống nghe cho Vương Trung: "Trung tướng Kirienko muốn nói chuyện với cậu."

Vương Trung nhận lấy ống nghe: "Chào anh, trung tướng."

"Tình hình hiện tại rất tệ." Giọng nói của Kirienko đầy mệt mỏi: "Nếu không có quân Vệ giáo liên tục được gửi tới, e là tuyến phòng thủ của chúng tôi đã sụp đổ rồi. Tin tốt là, mũi tấn công của quân địch ở phía bắc đã dừng lại được hai ngày."

Vương Trung: "Đúng vậy, có thể là do đường tiếp tế của quân địch ở phía bắc đã quá tải, bọn chúng cần mặt trận phía nam có tiến triển mới có thể hoàn thành thế gọng kìm. Vì vậy áp lực của chúng ta càng lớn."

Kirienko: "Không chỉ là áp lực lớn hơn đâu, cậu có biết hôm qua sở chỉ huy của Kashukhov bị tấn công không? Bản thân anh ta chỉ bị thương nhẹ, nhưng đám tham mưu chết gần hết. Quân của anh ta bây giờ có thể rút lui một cách có tổ chức hay không cũng là một vấn đề.

"Nếu trời không mưa, chúng ta khó mà rút lui an toàn!"

Vương Trung: "Không được, đường tiếp tế của quân địch trước mặt chúng ta rất ngắn, hơn nữa chúng đã dừng ở đây khá lâu, chắc chắn đang chuẩn bị cho một cuộc tấn công lớn. Nếu không mưa, chúng sẽ đuổi kịp chúng ta."

Kirienko: "Thời tiết chết tiệt, những năm trước, ngày 7 đã có mưa ở một số nơi rồi."

Vương Trung: "Anh nói với tôi cũng vô dụng, tôi đâu có thể làm phép cầu mưa cho anh được."

"Cái gì?" Ngay cả qua điện thoại cũng có thể nghe ra sự nghi hoặc trong giọng nói của Kirienko. Có vẻ người Ant không có thói quen cầu mưa, bởi vì họ không thiếu nước.

Trên lãnh thổ của người Ant có rất nhiều sông, nhưng tất cả đều chảy từ nam xuống bắc. Vấn đề là lãnh thổ của họ trải dài từ đông sang tây, cho dù có nhiều sông đến mấy cũng không thể đáp ứng nhu cầu vận chuyển hàng hóa từ đông sang tây.

Vương Trung: "Ý tôi là, cầu nguyện trời mưa."

"Cậu quên chúng ta là phái thế tục rồi sao?"

Phái thế tục cho rằng tất cả "thần tích" đều có thể giải thích bằng khoa học, chỉ là hiện tại vẫn chưa tìm ra mà thôi.

Cho nên phái thế tục sẽ không cầu mưa, mà chỉ dựa vào dữ liệu khí tượng để dự đoán thời điểm mưa đến.

Kirienko: "Theo dữ liệu của những năm trước, muộn nhất là ngày 20 tháng 10 sẽ có mưa, khi đó chúng ta sẽ phải vừa đánh vừa rút lui.

"Tin tốt là, vì quân địch ở phía bắc đã dừng lại, chúng ta sẽ sớm nhận được quân tiếp viện. Ngoài ra, Tập đoàn quân phía Tây cũng đang xây dựng tuyến phòng thủ thứ hai ở phía sau chúng ta."

Vương Trung đang định trả lời Kirienko, thì trên bầu trời bỗng nhiên vang lên tiếng đạn pháo.

Ngay sau đó, mặt đất rung chuyển dữ dội, bụi đất từ trên trần rơi xuống, khiến Vương Trung phải phủi đầu.

Pavlov chạy vào, vẻ mặt hốt hoảng: "Chết tiệt, là trọng pháo. Quân địch chuẩn bị tấn công rồi."

Vương Trung nhìn ra bên ngoài, chiến hào của quân địch đã đào tới vị trí cách bờ sông khoảng 20 mét. Nói cách khác, chỉ cần quân địch tràn ra khỏi chiến hào, chạy thêm hai bước là có thể xuống sông.

Nhờ có bản đồ, Vương Trung nhìn thấy quân địch đã vận chuyển vật liệu vượt sông tới bờ sông bằng chiến hào.

Hắn lập tức ra lệnh cho Pavlov: "Pháo binh chuẩn bị, phương án hỏa lực số 4."

Phương án hỏa lực số 4 chính là pháo kích bờ sông, hy vọng có thể phá hủy được một phần vật liệu vượt sông của quân địch.

Trong khi Pavlov dùng một chiếc điện thoại khác để ra lệnh, Kirienko ở đầu dây bên kia hỏi: "Bên cậu cũng bắt đầu rồi sao?"

"Vâng, quân địch đã tiến đến bờ sông, chuẩn bị vượt sông. Nhưng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón chúng."

"Vậy tôi không làm phiền cậu nữa. Chúc may mắn." Nói xong, Kirienko cúp máy.

Vương Trung đặt ống nghe xuống, Popov liền nói: "Cuối cùng cũng chịu đánh, anh em ai nấy đều đã sốt ruột muốn đánh nhau với chúng rồi. Ít nhất hôm nay chúng ta có thể chặn được cuộc tấn công này."

Lúc này, Pavlov vừa mới ra lệnh cho pháo binh xong, bỗng nhiên biến sắc, gào lên: "Pháo binh? Pháo binh?"

Hắn cúp máy, quay đầu gào lên: "Lính thông tin! Đường dây điện thoại bị đứt rồi! Mau phái người đi sửa chữa!"

Mặc dù quân địch đang chuẩn bị tấn công, nhưng trong tình huống này, nhất định phải nhanh chóng sửa chữa đường dây liên lạc, cho dù việc đó đồng nghĩa với việc người lính đó phải đối mặt với nguy hiểm.

Nếu kéo dài thời gian, để lỡ thời cơ thì hỏng việc.

Vương Trung: "Chúng ta vẫn còn máy liên lạc vô tuyến mà."

"Liên lạc vô tuyến? Vừa nói là bên kia nghe thấy hết!"

Vương Trung: "Trong tình huống nguy cấp thế này thì cần gì phải giữ bí mật nữa."

Nói xong, hắn nhìn về phía bờ bên kia.

Ngoài chiến hào, quân địch còn xây dựng một đài quan sát pháo binh trên một ụ đất cao cách bờ sông khoảng 1 km. Vương Trung vẫn luôn để ý tới đài quan sát đó, hy vọng có thể tóm được một tên sĩ quan cấp cao nào đó, nhưng không biết có phải quân Prosen đã đề phòng hay không, mà sau mấy ngày trôi qua, sĩ quan cao nhất ở đó cũng chỉ là một tên đại úy.

Vương Trung không muốn lãng phí đạn pháo cho một tên đại úy.

————

Quân đội Prosen, Sư đoàn Thiết kỵ Asgard, bộ tư lệnh Tập đoàn quân số 1.

Gilles: "Hôm nay tấn công, tôi muốn đích thân ra tiền tuyến đốc chiến! Phải công phá được tuyến phòng ngự của quân Ant trong ngày hôm nay!"

Feliz: "Tuyệt đối không thể! Tên Bạch Mã tướng quân đó thích ám sát chỉ huy lắm!"

"Thứ nhất, hiện tại chúng ta có công sự kiên cố; thứ hai, hai lần ám sát chỉ huy có thể chỉ là trùng hợp." Gilles nghiêm túc nói: "Hơn nữa binh lính của chúng ta đang xông pha trận mạc, còn tôi là chỉ huy lại không muốn mạo hiểm, như vậy thì làm sao có thể chiến thắng?"

Feliz: "Nhưng lần trước suýt chút nữa Bạch Mã tướng quân đã pháo kích trúng bộ tư lệnh! May mà chú lính chì của ngài đã hy sinh!"

Gilles cười, vén áo khoác, để lộ chiếc chìa khóa đeo trên thắt lưng: "Tôi đã sửa xong chú lính chì rồi, cùng lắm thì để nó hy sinh thêm lần nữa. Cậu đi thông báo cho sư trưởng Kruger của Sư đoàn Ampla, tôi muốn đến sư đoàn của anh ta đốc chiến!"

————

Nghe được mệnh lệnh từ bộ tư lệnh, Kruger cau mày: "Nếu tên chỉ huy chết ở chỗ của tôi, tôi tiêu đời."

Hắn quay đầu hỏi tham mưu trưởng: "Có chỗ nào an toàn mà có thể quan sát được tình hình chiến trường không? Ví dụ như chỗ nào đó cao cao chẳng hạn?"

Tham mưu trưởng nhìn bản đồ: "Có một đài quan sát pháo binh khá ổn, được ngụy trang rất kỹ, đến giờ vẫn chưa bị quân Ant phát hiện. Tôi nghĩ có thể sắp xếp để chỉ huy đến đó đốc chiến."

Kruger gật đầu: "Cách bờ sông hơn 1 km, được, chính là chỗ đó. Chuẩn bị xe, tôi muốn đến đó kiểm tra xem có an toàn hay không."

Sĩ quan phụ tá của Kruger lập tức đi chuẩn bị xe.

Khoảng 30 phút sau, xe của Kruger đến đài quan sát.

Hắn không đến thẳng đài quan sát, mà xuống xe ở một vị trí cách đó 1 km, sau đó đi bộ dọc theo chiến hào.

Binh lính trên đường nhìn thấy hắn đều tỏ vẻ kinh ngạc, sau đó vội vàng đứng nghiêm chào.

Kruger cứ như vậy đi thẳng đến đài quan sát.

Tên đại úy trấn thủ đài quan sát giật nảy mình: "Sư... Sư trưởng!!"

Kruger phất tay, sau đó di chuyển đến cửa sổ quan sát, cẩn thận quan sát tình hình bên ngoài.

Toàn bộ hai bên bờ sông đều có thể nhìn thấy rõ ràng, đây quả thực là một vị trí quan sát tuyệt vời.

Vấn đề là, liệu Rokossovsky có pháo kích nơi này hay không.

Kruger đã từng chứng kiến Rokossovsky pháo kích suýt chút nữa giết chết vị sư trưởng cũ của Sư đoàn Ampla.

Hắn quyết định sẽ ở lại đây chờ quân đoàn trưởng Gilles.

————

Vương Trung vốn không chú ý đến đài quan sát cách sông Desna 1 km, hắn đang bận rộn phán đoán hướng tấn công chính của quân địch, để bố trí quân dự bị đến đúng vị trí.

Hắn chỉ liếc mắt nhìn qua đài quan sát một cái, sau đó giật mình.

Ôi chao, sao lại có sư trưởng ở đó?

Phải biết rằng, từ khi phát hiện ra đài quan sát pháo binh đó, Vương Trung đã cho pháo binh đo đạc tọa độ, chỉ chờ có "cá lớn" mắc câu.

Bây giờ, "cá lớn" đã đến!

Dù "cá" không tự chui đầu vào lưới, nhưng lưới có thể tự tìm đến "cá"!

(Hết chương)